

பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள்

இலக்கிய வித்தகர்,
கவிஞர் த. துரைசிங்கம்

Tar. 2341942

பைந்தமிழ் வளர்த்த
ஈழத்துப் பாவலர்கள்

(சங்க காலம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டுவரை ஈழத்தில் வாழ்ந்த
பதினாறு புலவர்களின் புலமைத்திறன் குறித்துக் கூறும் நூல்)

தொகுதி I

இலக்கிய வித்தகர்,

கவிஞர் த. துரைசிங்கம் B.A (HONS), Dip.in.Ed, S.L.E.A.S

கல்விப் பணிப்பாளர் (ஓய்வு)

உமா பதிப்பகம்,

521/1B, காலி வீதி,

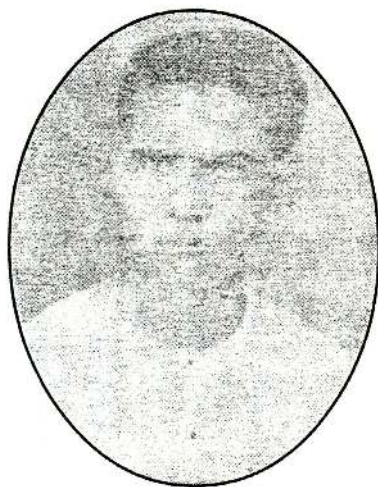
கொழும்பு 6.

நூற் குறிப்பு

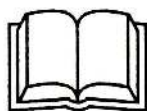
- நூல் : பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள்
ஆசிரியர் : கவிஞர் த. துரைசிங்கம்
பதிப்பு ஆண்டு : 2005
பதிப்பு விபரம் : முதற்பதிப்பு
பதிப்புரிமை : நூலாசிரியருக்கு

ISBN : 955-98551-9-0

- அச்சிடலோர் : கிறிப்தீஸ்
வெளியிடலோர் : உமா பதிப்பகம்,
521/1B, காலி வீதி, கொழும்பு 6.
விற்பனையாளர் : லங்கா புத்தகசாலை
FL.1-14, டயஸ் பிலேஸ், குணசிங்கபுர,
கொழும்பு 12.
Tel:2341942
விலை : 150/=

நற்றமிழ் வளர்த்த
நாவேந்தன் அவர்களுக்கு

அணிந்துரை

தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கான ஈழநாட்டின் பங்களிப்பு காத்திரமானதும், கணிசமானதுமாகும். சங்கப்புலவரான ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் தொடக்கம், இன்றைய சமகாலப் புலவர்கள் வரை தமிழ்மொழியின் இலக்கியச் செழுமைக்குரிய படைப்புக்களைத் தந்த பலருளர். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஈழத்தவர்கள், தமிழகத்துக்கே முன்மாதிரியான முறையில் தமது ஆக்கங்களைத் தமிழன்னைக்கு அணி செய்துள்ளனர். ஈழத்தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியில் பூதந்தேவனாருக்குப் பிந்திய பல நூற்றாண்டுகள் வெற்றிடமாகவே இருப்பது குறிப்பிடக்கூடியதாகும். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் கூடிய அக்காலப் பகுதியில் ஈழத் தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றவில்லையா? அப்படித் தோன்றிய இலக்கிய நூல்களுக்கு யாது நடந்தது? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு இன்னமும் விடை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இருப்பினும் காலத்தால் முந்தியதும், முழுமையாகக் கிடைக்கின்றதுமான ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் "சரசோதிமாலை"யாகும். யாழ்ப்பாணத்தரசர் காலத்தில் தம்பதெனியாவில் இச்சோதிட நூல் அரங்கேற்றஞ் செய்யப்பட்டது. இதற்குப் பின்னர் அறாத் தொடர்புடன் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத் தொடர்ச்சி நீண்டு வந்துள்ளது. நூற்றுக்கணக்கான புலவர்களும் அறிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் தமது படைப்புகள் மூலம் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு உரமூட்டியுள்ளனர்.

ஈழத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பற்றியதாக விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க நூல்களே இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. இந்த வகையில் சைமன் காசிச்செட்டியின் "தமிழ் புளுராக்" என்னும் ஆங்கில நூல் முதல் முயற்சியாகும். ஆர்னல்ட் அ. சதாசிவம்பிள்ளை, சுன்னாகம்

அ. குமாரசாமிப் புலவர், வித்துவான் சி. கணேசையர், பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம், மகாவித்துவான் எவ். எக்ஸ். ஸி. நடராசா, கலாநிதி க. செ. நடராசா போன்றவர்களின் நூல்கள் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர்களில் சிலரையாவது அடையாளங் காட்டுவன. அந்த வரிசையில் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பதினாறு பேர்களின் புலமைத் திறனை, அவர்களது வரலாற்றம்சங்களுடன் இணைத்து ஓரளவு விளக்கமான முறையில் "பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள்" என்னுந் தலைப்பில் கவிஞர் த. துரைசிங்கம் அவர்கள் எழுதி வெளியிடுவது தமிழிலக்கியத்திற்குக் காலத்தால் ஆற்றுகின்ற பணியாகும். சங்ககால ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரில் தொடங்கி, 1953இல் அமரத்துவமடைந்த நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர் வரை இப்பதினாறு புலவர்களின் தேர்வு அமைந்துள்ளது. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலப் புலவர்கள் நால்வர் (இருவர் அரசர்கள்), ஒல்லாந்தர்காலப் புலவர்கள் மூவர், ஆங்கிலேய காலப் புலவர்கள் எண்மர் (இருவர் இஸ்லாமியர்கள்) என்றவாறு புலவர் பட்டியல் அமைந்துள்ளமை, ஒவ்வொரு காலகட்டத்தினோடு இயைந்த கவிதைப் பண்புகளையும் புரிந்துகொள்ளத் துணை நிற்பதாகும். அத்துடன் தமிழிலக்கிய மரபின் வளர்ச்சியையும் இனங்காணச் செய்வதாகும்.

இன்று ஈழத்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பாடசாலைகளில் கற்கின்ற இடைநிலை, உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள் மிகவும் பயன்பெறத்தக்க நூல் இதுவாகும். மேலும், பல்கலைக்கழக மற்றும் தமிழாய்வு நிலை மாணவர்களுக்கும் இந்நூல் பெரிதும் உதவக்கூடியது. பல்வேறு தகவல்களையும் தமது தேடல் முயற்சியினூடாகப் பெற்று ஆவணப்படுத்தியுள்ள நூலாசிரியரின் தூரநோக்குச்சிந்தனையும், பணியும் பாராட்டுக்குரியவை. கவிஞர் த. துரைசிங்கம் அவர்கள் தமிழ், இந்துசமயம், பத்திரிகை ஆகிய துறைகளில் பழுத்த அனுபவசாலி. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களின் ஆசிரியர். பாடசாலை மாணவர்களின் நலன் கருதி ஆரம்ப வகுப்பு முதல் பல்கலைக்கழக வகுப்பு வரை பயனடையத் தக்க நூலாக்கங்களைச் சளைக்காது தந்து கொண்டிருப்பவர். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலான பத்திரிகைத் துறை அனுபவம்

மிக்கவர். வட பிரதேச இந்துப் பேரவையின் தலைவராகப் பணியாற்றுவவர். ஆசிரியராக, அதிபராகப் பல்லாண்டுகள் சேவை செய்து, மாவட்டக் கல்விப் பணிப்பாளராகவிருந்து இளைப்பாறிய கல்வி நிர்வாகி. இலங்கை அரசின் சிறுவர் இலக்கியத்துறைக்கான தேசிய இலக்கிய (சாகித்திய) விருதினை நான்கு முறை பெற்ற பெருமைக் குரியவர்.

இத்தனைக்கும் மேலாக எழுத்துப்பணியில் இடைவிடாது உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழறிஞர். ஈழத்துப் புலவர் வரிசையில் முதல் கட்டமாக வெளிவரும் அவரது நூல் இதுவாகும் இந்நூலினுக்குத் தமிழ் மாணவர்களும், ஆர்வலர்களும் கொடுக்கின்ற ஆதரவினால் ஏனைய ஈழத்தமிழ்ப் புலவர்கள் பற்றியும் அவர் எழுதுவதற்கு வாய்ப்புருவாகும். தமிழன்னைக்குச் சூட்டப் படும் பயனுறுதி வாய்ந்த அணிகலன்களில் ஒன்றாக இந்நூலும் விளங்குமென்பது உண்மையேயாகும்.

கலாநிதி, பண்டிதர் செ. திருநாவுக்கரசு
M.A., M.Ed., Ph.D
விரிவுரையாளர்,
கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலை

முதலாம் வட்டாரம்,
அல்லைப்பிட்டி
27. 10. 2005.

என்னுரை

பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள் என்னும் இந்நூல் சங்க காலம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டுவரை வாழ்ந்த ஈழத்துப் பாவலர்கள் பதினாறு பேரைக் குறித்துக் கூறுகிறது. இப்புலவர்கள் யாவரும் பண்டைத்தமிழ் மரபு வழி நின்று பைந்தமிழ் வளர்த்தவர்களாவர். இவர்களது புலமைத்திறன் அளவிடற்கரியது. கால வெள்ளத்தைக் கடந்து நிற்கும் சிறப்பிற்குரியது. இவர்களைவிடப் பல்வேறு புலவர்களும் அறிஞர்களும் ஈழத்தில் பைந்தமிழ் வளர்த்துள்ளனர். அவர்களது தமிழ்ப் பணிகளைப் பிறிதொரு நூலிற் காண்போம்.

ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர்கள் குறித்து வரலாற்று அடிப்படையில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். அவர்களது பணிகள் யாவும் தமிழ் கூறு நல்லுலகுக்குத் தெளிவுபடுத்தப்படவேண்டும். இந்நோக்குடன் செயற்படுவோருக்கு உந்துதலளிக்கும் நோக்குடனேயே இந்நூலை எழுதியுள்ளேன். என்னுடைய சிற்றறிவுக்கு எட்டிய வரையில் கிடைக்கப்பெற்ற தகவல்களைக் கொண்டு இந்நூலை ஆக்கியுள்ளேன். நூற்கண் காணப்பெறும் குறைகளை அறிஞர் பெருமக்கள் சுட்டிக் காட்டுவார்களேயானால், இந்நூலின் அடுத்த பதிப்பில் செம்மையுறும்.

இத்தகைய ஒரு நூலை ஆக்கிட உந்துதல் அளித்த லங்கா புத்தக சாலை அதிபர் திரு. க. இராஜேந்திரன், மேலாளர் திரு. க. சதீஸ் ஆகியோருக்கு என் நன்றி.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை நல்கிய கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை விரிவுரையாளர் கலாநிதி, பண்டிதர் செ. திருநாவுக்கரசு

அவர்களுக்கும் நூலை நன்முறையில் வெளியிடும் உமாபதிப்பகத் தினருக்கும் அழகுற அச்சிட்ட கிறிப்து நிறுவனத்தினருக்கும் எனது இதயம் நிறைந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

என்னுடைய முந்தைய நூல்கட்கு - நானே எதிர்பாராவண்ணம் பேராதரவு தந்து போற்றிய தமிழ் கூறு நல்லுலகம் இந்த நூலையும் அவ்வண்ணமே ஏற்றுப் பயன்கொள்ளுமென எதிர்பார்க்கிறேன்.

நன்றி.

அன்புடன்

த. துரைசிங்கம்

“இலங்கைப் பாரம்பரியத்திலே தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பொருள் பற்றிச் சிந்திக்கும்பொழுது ஓர் எண்ணம் முதலிலே தலை தூக்குகிறது. இந்நாட்டில் தமிழ் மக்கள் வாழத் தொடங்கிய காலம் முதல் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான தத்துவம், சமயம், சட்டம், நுண்கலைகள், மொழி, இலக்கியம், வைத்தியம் முதலிய பல்வேறு துறைகளை உருவாக்கி வளர்த்து வந்துள்ளனர். இத்துறைகள் அனைத்திலும் பற்பல சாதனைகளைத் தமிழ் மக்கள் கண்டுள்ளனர். எனினும் இவையாவற்றுள்ளும் இலக்கியத் துறையிலேயே நீண்ட காலமாக சாதனைகளை ஈட்டியுள்ளனர் எனலாம்.”

கலாநிதி. க. கைலாசபதி

‘ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்’

பதிப்புரை

சங்ககாலம் முதல் இந்நாள்வரை ஈழத்திருநாடு பல்வேறு தமிழ் அறிஞர்களையும் பைந்தமிழ் வளர்த்த பாவலர்களையும் நாவலர்களையும் தமிழுலகுக்கு நல்கியுள்ளது. அத்தகையோரின் பணிகள் ஈழத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழகம், சிங்கப்பூர், மலேசியா வரை பரந்து விரிந்து இன்று தமிழ்கூறு நல்லுலகு அனைத்தும் போற்றிப் பாராட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன. அவர்களது பணிகள் குறித்த நூல்கள் பல வெளிவரவேண்டும். இன்றைய இளைய சந்ததியினர் அவற்றை நன்கு அறிந்திடவேண்டும். இந்நோக்குடனேயே எங்கள் பதிப்பகம் தமிழ்ப் பணியாற்றும் அறிஞர்கள், புலவர்கள் பற்றிய நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்றது.

ஈழத்தில் பைந்தமிழ் வளர்த்த பாவலர்கள் பதினாறுபேர் குறித்து இந்நூலை எழுதியுள்ளார் இலக்கியவித்தகர், கவிஞர் த.துரைசிங்கம். இவ்வரிசையில் தொடர்ந்து மேலும் பல நூல்களை அவர் எழுதவுள்ளார்.

தமிழ் ஆர்வலர்களுக்கும் தமிழைச் சிறப்புப்பாடமாகப் பயிலும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியப் பெருந்தகைகளுக்கும் இந்நூல் பெரிதும் பயன்படுமெனக் கருதுகிறோம். ஈழத்துப் பாவலர்களின் புலமைத்திறன்களை, தமிழ்ப்பணிகளை மீட்டுப் பார்ப்பதற்கு இந்நூல் ஏற்ற வாய்ப்பினை நல்குகிறது. காலத்தின் தேவையாகக் கருதப்படும் இந்நூலை வெளியிடும் வாய்ப்பினை எமக்களித்த நூலாசிரியருக்கு எம் இதயபூர்வமான நன்றி.

ஈழத்தமிழர்கள் பெருமை கொள்ளத்தக்கவகையில் அமைந்த இந்நூலை அனைவரும் கற்று மகிழ்ந்திடவேண்டுமென விரும்புகின்றோம்.

பொருளடக்கம்

1. ஈழத்துப் பூதன் தேவனார்	13
2. போசராச பண்டிதர்	17
3. சிங்கைச் செகராசசேகரன்	20
4. பரராசசேகரன்	25
5. அரசகேசரி	29
6. பூலோகசிங்க முதலியார்	35
7. சின்னத்தம்பிப் புலவர்	39
8. மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர்	46
9. இருபாலைச் சேனாதிராச முதலியார்	53
10. முத்துக்குமார கவிராசர்	58
11. கனகசபைப் புலவர்	62
12. உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர்	68
13. அருள்வாக்கி அப்துல்காதீர் புலவர்	74
14. அசனாலெப்பைப் புலவர்	78
15. சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர்	81
16. நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர்	91
பின்னிணைப்பு	98
உசாத்துணை நூல்கள்	101

“கவிதையுலகில் சின்னதம்பிப் புலவர், முத்துக்குமார
கவிராயர், சேனாதிராச முதலியார், சிவசம்புப் புலவர்,
நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர் ஐவரும் யாழ்ப்பாணத்துப்
பஞ்சரத்தினங்கள்”

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

ஈழத்துப் பூதன் தேவனார்

அமிழ்தினும் இனிய நம் தமிழ்மொழி இன்று உலகெலாம் பரந்த செம்மொழியாகத் திகழ்கிறது. தொன்மைச் சிறப்பும் நெடிய மரபும் கொண்ட நம் அன்னைத் தமிழ் மொழியை அழகுற வளர்த்தவர்கள் நம்மருமைத் தமிழ் சான்றோர்களேயாவர். சங்ககாலம் தொட்டு இக்காலம் வரை வளர்த்து வருபவர்களும் அவர்களேயாவர். அத்தகு பெருமைமிக்க சான்றோர்கள் பலப்பலர். அவர்களது பணிகளை என்றும் நன்றியுடன் போற்றிடல் நம் கடனாகும்.

தமிழ் மொழியினதும் தமிழ் மக்கள் தம் வாழ்வியற் சிறப்புக்களையும் உலகிற்கு உணர்த்திடும் சிறந்த சான்றுகளாகச் சங்ககாலத் தமிழ் நூல்கள் விளங்குகின்றன. சங்க காலத் தமிழ் மக்கள் தம் வளமான வாழ்வையும் அவர்கள் தம் மொழியின் சிறப்பையும் இந் நூல்கள் உணர்த்துவதோடு உலக மக்கள் அனைவருக்கும் பயன் தரும் பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் பறை சாற்றுகின்றன. உலகளாவிய சிந்தனைகளுடன் இவற்றைப் படைத்த புலவர்களை நாம் மறந்துவிட முடியாது. ஆன்றவிந்தடங்கிய சான்றோர்களாக, அறநெறி வழுவா அன்புடையோராக, “யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்” என்ற பரந்த நோக்குடையராக அக்காலப் புலவர்கள் விளங்கினர்.

அத்தகு புலவர் பெருமக்கள் தம் கருத்துக்களை அரசர்களும் செவிமடுத்து அறநெறி வழுவாமுறையில் நல்லாட்சி நடத்தினர். மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழ வழி காட்டினர்.

சங்கத்தமர்ந்து தமிழ் வளர்த்த புலவர் பெருமக்களுள் ஈழத்துப் பூதன் தேவனாரும் ஒருவராவார். இன்பத் தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் புலவர் பெருமக்களுள் இவரே தலையாயவர். இவரது வரலாற்றினை இவர் பாடிய சங்கச் செய்யுள்கள் மூலமே ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஈழத் தமிழினம் பெருமை கொள்ளும் வகையில் கடைச் சங்ககாலத்தில் மதுரையில் வாழ்ந்து தம்புகழ் நிறுவிய பெருமைக்குரியவராக ஆய்வாளர்கள் இவரைக் கருதுகின்றனர்.

இவரது பாடல்கள் சில அகநானூறு (88,231,307), குறுந்தொகை (189, 343, 360), நற்றிணை (366) ஆகிய தொகை நூல்களில் காணப்படுகின்றன. இப் பாடல்கள் ஈழத்துப் பூதன் தேவனார், மதுரை ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் என்ற இரு பெயர்களையுடையவரின் பாடல்களாவே காணப்படுகின்றன. இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு இவர் ஈழத்தவர் என்றும் ஈழத்திலிருந்து மதுரையம்பதி சென்று வாழ்ந்தமையால் மதுரை ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் என இவர் அழைக்கப்பட்டிருக்கலாமெனவும் இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் கூறுவர்.

“இவர் மூன்றாம் தமிழ்ச் சங்க காலத்தில் ஈழநாட்டில் வாழ்ந்தவர். பூதன் தேவனார் என்னும் இவர் ஈழநாட்டில் வாழ்ந்ததினால் ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் எனவும் தமிழ்ச் சங்கப் பணிக்காக மதுரையில் இருந்ததினால் மதுரை ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் எனவும் பெயர் பெற்றார். இம் மூவரும் ஒருவரே” எனப் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளமை இதனை உறுதி செய்வதாயமைகிறது.

பூதன் தேவனார் ஈழத்தவர் என்பதை வலியுறுத்தும் வகையில் வித்துவ சிரோமணி சி. கணேசையர் எழுதிய

**“திருவளர் மதுரைத் தென்றமிழ்ச் சங்கப்
புலவரு ளொருவராய்ப் புலியிசை நாட்டிய
பூதன் தேவனார் முதலிய சான்றோர்
தோன்றுதற் கிடமாந் தொன்றுகொள் சீர்த்தித்
திரைவளை யீழ்த்து வடபால்.....”**

என்னும் பாடல் அமைந்திருப்பதும் இங்கு நோக்குதற்குரியது.

“சங்க இலக்கியங்களில் ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் இயற்றிய செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தினின்று இவர் மதுரைக்குச் சென்றிருக்கக் கூடுமென்று ஊகிப்பதற்கு இடமிருக்கின்றது. பூதன் என்ற பெயர் யாழ்ப்பாணத்தில் இப்போதும் வழங்கி வருவதாகும்.” என இலக்கிய கலாநிதி சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பதும் இதனை உறுதி செய்வதாக உள்ளது.

பூதன், பூதத்தம்பி, பூதப்பிள்ளை, பூதராயர் என்னும் பெயர்கள் இன்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் வழக்கில் உள்ளன. இவ்வடிப்படையில் நோக்கு மிடத்துப் பூதன் தேவனார் ஈழத்தவரெனத் துணியலாம். இதனையே தமிழகத்து அறிஞர் சிலரது கூற்றும் உறுதி செய்வதாக அமைகிறது.

“மூவேந்தர் கால இலக்கிய மரபிற்கிணங்க ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் பாலை, குறிஞ்சி ஆகிய இருதிணைகளையும் பாடியுள்ளார். அன்பினைத் திணையில் அமையும் இப்பாடல்கள் ஈழத்துப் பூதன் தேவனாருக்குச் சிறப்பளிக்கும் பெற்றி வாய்ந்தவை” என இலக்கிய கலாநிதி எவ்.எக்ஸ்.ஸி. நடராசா அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமையும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

கடைச் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராகக் கருதப்படும் பூதன் தேவனார் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவரான பரணர் காலத்தவரெனக் கூறப்படுகிறார்.

**“விகம்பிவர் வெண்குடைப் பசும்பூட் பாண்டியன்
பாடுபெறு சிறப்பிற் கூடலன்ன.....”**

(அகநானூறு 231-12)

என இவர் புகழ்ந்து கூறும் பசும்பூட் பாண்டியனை

“வில்செழு தானைப் பசும்பூட் பாண்டியன்”

(அகநானூறு 162-21)

எனப் பரணரும் பாடியுள்ளார். எனவே ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் பரணர் காலத்தவரெனக் கருதலாம்.

“பூதன் தேவனராற் பாடப்பட்ட மன்னருள் ஒருவன் பசும்பூட் பாண்டியன். இப் பசும்பூட் பாண்டியனைப் பரணரும் பாடியுள்ளார். பரணர் பாடிய பிறவரசர் சேரன் செங்குட்டுவன், கரிகாற்சோழன், அவன் தந்தை உருவப்ப.:றேர் இளஞ்சேட சென்னி முதலியோர். செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோயில் அமைத்தபோது ஈழ நாட்டு மன்னன் கயபாகுவும் அங்கு சமூகமளித்திருந்தான் என்பதைச் சிலப்பதிகாரமும் சிங்கள வரலாற்று நூல்களுங் கூறுகின்றன. கயபாகுவின் காலம் கி.பி. 114-136 வரையிலாகும். எனவே கயபாகுவின் சமகாலத்தவனான செங்குட்டுவனைப் பாடிய பரணரும் பூதன் தேவனாரும் ஒரு காலத்தவர் என்பது போதரும்” என்கிறார் கலாநிதி ஆ. சதாசிவம். இவரது கருத்துப்படி பூதன் தேவனார் காலம் கி.பி. 130 ஆக இருக்கலாம் எனத் துணியலாம்.

பூதன் தேவனார் ஈழத்தவர் என்பதற்குத் தமிழ் நாட்டு நல்லறிஞர்கள் பலரும் சான்று பகர்ந்துள்ளனர். அகநானூறு நூலைப் பதிப்பித்த தமிழ் அறிஞர் ரா. ராகவையங்கார் “ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் என ஒருவர் நற்றிணைபாடிய ஒருவராகக் காணப்படுகிறார். இச் சான்றோரை வேறு படுத்துவதற்கு முன்னோர் இவரை ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் எனச் சிறப்பித்துள்ளனர்” எனத் தமது பதிப்புரையிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

குறுந்தொகை நூலைப் பதிப்பித்த தமிழ்த் தாத்தா டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் “பூதன் தேவனார் ஈழநாட்டினின்று வந்து மதுரையிலே தங்கியிருந்தார். பூதன் என்பது இவரது தந்தையார் பெயர்” எனப் பதிப்புரையில் எழுதியுள்ளார். இப் பேரறிஞர்களின் கருத்துப்படி ஈழத்திலிருந்து சென்று மதுரையில் தங்கியிருந்து சங்கப் புலவர்களுடன் அமர்ந்து கவி பல செய்தார் பூதன் தேவனார் என்பது புலனாகிறது.

கடைச் சங்க காலத்தில் ஈழத்துக்கும் தமிழ்நாட்டுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பிருந்தது. இத் தொடர்பின் காரணமாக ஈழத்திலிருந்து புலவர் பலர் தமிழகத்துக்குச் சென்றிருக்கலாம், சங்கத்தமர்ந்து கவி செய்திருக்கலாம். ஆனால் அவை தொடர்பான விபரங்கள் கால வெள்ளத்தில் அழிந்திருக்கலாம். ஆனால் பூதன் தேவனார் ஒருவரைப் பற்றியே நாம் ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஈழ மண்டல சதகம் இயற்றிய அல்வாயூர் வே. கணபதிப்பிள்ளை பூதன் தேவனாரை ஈழத்தவராகவே காட்டுகின்றார். பின்வரும் அவரது பாடல் இதற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

**“பொருபூதங் கொண்ட நக்கீரன் முன்னாய புலவர்க்கெல்லா
மொருபூதந் தோன்ற விருந்தாகப் பாடலுய்த்தான் சங்கம்
மரு பூதந் தோய்ந்த மதுரா புரியினின் வண்டமிழ் தேர்
வரு பூதந் தேவனும் வாழ்வான தீழ நன் மண்டலமே”.**

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை ஆராய முற்படுவோர் முதலில் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் பற்றியே குறிப்பிடுவது வழக்கம். ஈழத்துப் புலவர் பரம்பரையின் தலைமகனாகக் கருதப்படும் ஈழத்துப் பூதந் தேவனார் ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் முதல் மகனாகவும் திகழ்கிறார். அவரால் நமது நாடும் நம் தமிழ்மொழியும் தமிழினமும் பெருமை கொள்கிறது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் என்றும் அவருக்கு அழியா இடமுண்டென்று துணிந்துரைக்கலாம்.

ஈழநாட்டுக்கே பெருமை சேர்த்த பூதன் தேவனார் நாமம் வாழ்க!

சரசோதி மாலை தந்த போசராச பண்டிதர்

தம்பதெனியாவை இராசதானியாகக் கொண்டு அரசு செலுத்திய நூலாம் பராக்கிரமபாகு (பண்டித பராக்கிரமபாகு) மன்னனின் அவைக்களப் புலவராக விளங்கியவர் தேனுவரைப் பெருமாள் என்று வழங்கும் போசராச பண்டிதர். இவரே ஈழத்தில் முதல் எழுந்த தமிழ் நூலான சரசோதி மாலை என்னும் சோதிட நூலின் ஆசிரியராவார்.

போசராச பண்டிதர் சோதிட சாத்திர வல்லுநர் மட்டுமன்றிச் சிறந்த புலவருமாவார். இவர் ஓர் அந்தணர். வைணவ சமயத்தவர். இவரது தந்தையார் பெயர் சரசோதி. தமது தந்தையின் பெயராகிய சரசோதி என்பதை அடியொற்றித் தாம் இயற்றிய நூலுக்குச் சரசோதி மாலை எனப் பெயரிட்டுள்ளார். இதனை இந்நூலின் பாயிரச் செய்யுள் ஒன்று உறுதி செய்கிறது.

**“புண்டரீசத்தார் மார்பன் புகழ்ச் சரசோதி மைந்தன்
மண்டல மென்னும் தேனு வரைப் பெருமாளென்றோது
பண்டித போசராசன் பரவுநற் குருவைப் போற்றித்
தண்டமிழ் விருத்தப் பாவாற் சரசோதி மாலை செய்தான்”**

(பாயிரம் 8)

இந் நூலின் பாயிரத்திலும் பல்வேறிடங்களிலும் நூலாம் பராக்கிரமபாகுவினைப் புலவர் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளமையைக் காண முடிகிறது. சரசோதிமாலை சோட கருமப்படலம், ஏர்மங்கலப்படலம், பல கருமப் படலம், அரசியற் படலம், யாத்திரைப் படலம், மனை செயற்படலம், தெய்வ விரதப் படலம், குணாகுணப்படலம், சுபா சுபப்

படலம், நாழிகைப் படலம், சாதகப் படலம், நட்சத்திர தெசைப் படலம் ஆகிய பன்னிரு படலங்களைக் கொண்டுள்ளது. 934 விருத்தப் பாக்களாலானது. சக வருடம் 1232 வைகாசி மாதத்தில் (கி.பி. 1310இல்) அரங்கேற்றப்பட்டதாக இதன் பாயிரச் செய்யுள் கூறுகிறது.

உரைத்த சக வருடமுறு மாயிரத் திரு நூற்
 றொரு நாலெட் டினி லிலகு வசந்தந் தன்னிற்
 றரித்திடுவை காசிபுதன் பனையி னாளிற்
 றம்பை வளர் பராக்கிரமபாகு பூப
 னிருத்தவையிற் சரசோதிமாலை யீரா
 றெய்து படல நூற்றொன்பான் முப்பானான்காம்
 விருத்தமரங் கேற்றினனாற் போச ராச
 விஞ்சை மறை வேதியனாம் புலவ ரேறே”

(பாயிரம் - 1)

பராக்கிரமபாகு அவையில் போசராச பண்டிதன் இந்நூலை அரங்கேற்றினான் என்பதனை இச் செய்யுள் உறுதிப்படுத்துகின்றது.

சரசோதி மாலையின் இலக்கியப் போக்கு தனித்துவமானது. போசராச பண்டிதனின் கவியாற்றலை நன்கு புலப்படுத்தும் தன்மை வாய்ந்தது. எடுத்துக் காட்டாகப் பின்வரும் பாடல்களை நோக்குவோம்.

“பூமாதுமேவு தோளான் பொற்கம லத்துவாழு
 மாமாது சேருமார்பன் மாமணி நாட னெங்கோன்
 காமானுஞ் செங்கை வள்ளல் கதிரவன் மரபில் வந்தோன்
 பாமாலை குடு மீளிப் பராக்ரம பாகு பூபன்.”

“முன்னூ லுணர்ந்த முனிவோர்கள்
 முதலோர் மொழிந்த சோதிடமாம்
 பன்னூல் விளங்கும் பொருளதனைப்
 பார்மே னிகழும் படியாக
 வன்னூ லுரைத்த நெறி வழுவா
 தாராய்ந் தூசி நுழைவழியின்
 மென்னூல் செல்லுஞ் செயல் போலத்
 தமிழ் நூலிதனை விளம்பலுற்றேன்.”

“செந்திரு வாழுமார்பன் சினவரன் பாதபத்தன்
 சுந்தரத் தரும நூலுஞ் சோதிட நூலுஞ் செய்தோன்
 புந்தியிற் றெளிந்த கல்விச் சரசோதி போசராசன்
 பைந்தமிழ் விருத்தப் பாவா லோரைநூல் பகரலுற்றான்”

இப் பாடல்கள் மூலம் பராக்கிரமபாகு மன்னனைப் புகழ்வதோடு போசராசன் தம்மைப் பற்றிய குறிப்புக்களையும் வெகு இலாவகமாகப் பாடியுள்ளமையைக் காண முடிகிறது. போசராச பண்டிதர் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் எவையும் விபரமாகக் கிடைத்தில். அவரது பாடலை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்கும் போது இவர் பதினான்காம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியில் வாழ்ந்துள்ளாரெனத் துணியலாம். இவர் தம்பதெனியாப் பகுதியில் மட்டுமன்றித் தெவிநுவரப் பகுதியிலும் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். தெவிநுவர என்றழைக்கப்படும் தேனுவரையில் வாழ்ந்தமை காரணமாகவே தேனுவரைப் பெருமாள் என்னும் பெயரும் இவரைக் குறிப்பதாயிற்று.

போசராச பண்டிதர் இயற்றிய சரசோதி மாலையே பின்னர் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிக்காலத்தில் சோதிட, வைத்திய நூல்கள் பல தோன்றுவதற்குக் கால்கோளாயமைந்தது என்றாலது மிகையல்ல.

இன்பத்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் புலவர்கள் வரிசையில் ஈழத்துப் பூதன் தேவனாருக்கு அடுத்து இடம்பெறும் நற்றமிழ்ப் புலவராகப் போசராச பண்டிதர் மிளர்கின்றார். அவரது படைப்பான சரசோதிமாலை பல பதிப்புக்கள் கண்டு இன்றும் மக்கள் மத்தியில் உலவிக் கொண்டிருப்பது ஒன்றே அன்னாரின் புலமைச் சிறப்பினைப் புலப்படுத்தும் சான்றாகும்.

செந்தமிழ்ப் பண்பு மிக்க சரசோதி மாலை விருத்தப் பாவால் ஆக்கப் பெற்றிருப்பதும் அதன் கவிச் சிறப்பும் போசராச பண்டிதரின் புலமைத் திறனை வெளிப்படுத்துவனவாகும். “ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் மட்டுமன்றி ஏனைய புரவலரும் தமிழை ஆதரித்துள்ளனர் என்பதைச் சரசோதி மாலை காட்டுகின்றது.” என இலக்கிய கலாநிதி எவ்.எக்ஸ்.ஸி. நடராசா குறிப்பிட்டுள்ளமையும் இங்கு மனங் கொள்ளத்தக்கது. தமிழ்ப் புலவர்களுக்குச் சிங்கள அரசரின் ஆதரவும் கிட்டியுள்ளதென்பதற்குச் சரசோதி மாலை அரங்கேற்றம் தக்க சான்றாகும்.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் போசராச பண்டிதர் தந்த சரசோதி மாலை அழியா இடம்பெற்றுவிட்டது எனலாம். இந்நூல் உள்ளவரை இப் புலவரின் நாமம் நின்று நிலைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சிங்கைச் செகராசசேகரன்

யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட தமிழ் மன்னருள் பெரும்புகழ் கொண்டவன் சிங்கைச் செகராசசேகரன். இவனது தலைநகர் சிங்கை நகர் என்பர். சிங்கையாரியன் என்னும் இவனது பட்டப்பெயர் சுருங்கிச் சிங்கைச் செகராச சேகரன் என ஆயிற்று. இப் பெயராலேயே வரலாற்றாசிரியர்கள் இவனை அழைத்தனர். இவன் தமிழ்ப் புலமையும் தமிழார்வமும் மிக்கவன். இந்தியாவிலிருந்து தமிழ்ப் புலவர்களை வரவழைத்து யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலும் திருக்கோணமலைப் பகுதியிலும் குடியமர்த்தியவன். இவன் புலவனாகவும் புலவர்களை ஆதரித்துப் போற்றும் புரவலனாகவும் விளங்கினான். புலவர்கள் பலரை ஆதரித்து அவர்களைக் கொண்டு நூல்கள் பலவற்றை இயற்றுவித்தான். அந்நூல்களுள் இரண்டு இவன் பெயர் கொண்டே இன்றும் அழைக்கப் பெறுகிறது. அவற்றுள் ஒன்று செகராசசேகரம் என்னும் வைத்திய நூல் ஆகும். மற்றையது செகராச சேகர மாலை என்னும் சோதிட நூலாகும். செகராசசேகரம் என்னும் வைத்திய நூலின் ஆசிரியர் யாரென்று புலப்படவில்லை. செகராச சேகரமாலை என்னும் சோதிட நூல் சோமசன்மா என்பவரால் இயற்றப்பட்டதென்பர்.

இந்த இரு நூல்களும் சயவீர சிங்கையாரியன் எனப்படும் ஐந்தாம் செகராச சேகரன் காலத்தில் இயற்றப்பட்டதென நல்லூர் சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இம் மன்னன் நல்லூரிலே வித்துவ சபை ஒன்றைத் தாபித்ததோடு சரஸ்வதி பண்டாரம் என்னும் நூலகம் ஒன்றையும் நிறுவினான் என்றும் கூறுவர்.

கி.பி. 1386இல் சிங்கைநகர் அரசனான செகராச சேகரானால் கோட்டை அரசனான அளகைக்கோனிடம் திறை வாங்கும்படி அனுப்பப்பட்ட ஏவலாளர்கள் கொலை செய்யப்பட்டனர். இச் சம்பவம் செகராச சேகரனுக்குத் தாங்கொணாச் சீற்றத்தை அளித்தது. உடனே பெரும் படைதிரட்டி ஒரே சமயத்திலேயே கம்பளை, ஐயவர்த்தனக் கோட்டை இரண்டையும் தாக்கி வெற்றிவாகை சூடினான். இப்போர் குறித்த செய்தியைச் சிங்கள இதிகாசங்கள் மறைத்த போதிலும் கேகாலைப் பகுதியிற் கோட்டகம் என்னும் ஊரிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட சிலாசாசன மொன்று சிங்கைச் செகராசசேகரன் வெற்றி பெற்றான் என்பதை உறுதிப் படுத்துகின்றது. தற்போது கொழும்பு நூதனசாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இச் சிலா சாசனத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வெண்பா வருமாறு:

**“சங்கணவேற் கண்ணிணையாற் காட்டினார் காமர்வளைப்
பங்கயக்கை மேற்றிலதம் பாரித்தார் - பொங்கொலி நீர்ச்
சிங்கை நக ராரியனைச் சேரா வனுரேசர்
தங்கள் மடமாதர் தாம்”**

“இச் சாசன எழுத்து 15ஆம் நூற்றாண்டினதெனப் பழைமைப் பரிசோதகராகிய எச்.சி.பீ.பெல் (H.C.P. Bell) என்பவர் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார். இதன் மூலம் செகராசசேகரன், அளகேஸ்வரனை வெற்றி கொண்டான் என்றும் இவனே செகராசசேகரம் என்னும் வைத்திய நூலையும் செகராசசேகரமாலை என்னும் சோதிடநூலையும் காரிவையாவின் கணக்கதிகாரம் கணித நூலையும் இயற்றிவித்தவன்” எனவும் முதலியார் செ. இராசநாயகம் தமது யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

செங்கோற் சிறப்பாலும் படைத்திறத்தாலும் செந்தமிழ் அறிவினாலும் சிறந்தவன் செகராச சேகரன். இவனது ஆட்சிக்காலத்திலேயே செகராச சேகரம் என்னும் வைத்திய நூல் ஆக்கப் பெற்றுள்ளது. “இந்நூல் அந்தாதித் தொடையிற் இயற்றப்பெற்ற தென்று அந்நூற் செய்யுள் கூறிய போதிலும் செகராசசேகர வைத்தியம் என்னும் பதிப்பிற் பற்பல இடங்களில் அந்தாதித் தொடை அற்றிருத்தலைக் காணலாம். எனவே பல செய்யுள்கள் மறைந்து போயின எனக் கருத வேண்டியுள்ளது” எனப் பாவலர் சரித்திர தீபகம் ஆசிரியர் ஏ.ஆர். ஆர்ணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளார். செகராச சேகர வைத்திய நூலில் 1576 செய்யுள்கள் வரையுள்ளன. நூலை ஆக்குவித்தோனாகிய செகராச சேகரனைப் புகழும் வகையில் பல பாடல்களில் அவனது பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக அங்காதிபாதம் என்னும் பகுதியில் வரும் பாடலொன்று பின்வருமாறு அமைகிறது.

“இயம்பிய குடலு மூனு மென்புநா டிகளு மற்றுஞ்
செயம்பெறு சிங்கை நாடன் செகராச சேக ரன்றா
னுயர்ந்தவாள் வடக்க ராக முருட்டிய களத்தின் மீதே
அயஞ்சிறி துளது தீர அளந்து கண்டறிந்த தாமே”.

முகவாத சன்னி என்னும் பகுதியில் வரும் மற்றொரு பாடலில் செகராச சேகரனின் புகழ் போற்றப்படுமாற்றினைக் காணலாம்.

இட்டிடு மதற்குளெள் சிற்றாம ணக்குபுங்
கிருப்பைவேம் பிவைகளின் நெய்
இரு கொத்து வீதமாய் விட்டுவற் றக்காய்ச்சி
யிதைமெமுகு பதம்வ டித்துச்
சட்டெனக் கஸ்தாரி யோடு புகை யூறலுஞ்
சாதிலிங் கமுமொவ் வொன்று
சாரிரு கழஞ்செடுத் தேபொடித் திட்டபின்
தக்கவெள் ளுள்ளி முசிறின்
முட்டையின் றைலமிவை காற்படியதிற் சேர்த்து
முன்னுகா சிடை யருந்தி
முறையுடன் மேற்பூச முகவாத சன்னியும்
முற்று பல சன்னி வகையும்
திட்டமுறு வலிகளும் திகிலுற் றடங்கியே
செகராச சேகர னெனும்
சிங்கையா ரியனை யெதி ரொன்னார்களைன்னவே
திசை கெட் டகன்று விடும்.

பாம்புக் கடிபற்றிக் கூறும் மற்றோர் பாடலில்

“பாரிலுள்ள சூத்திரனாம் பாம்பு புற்றிற்
பார்த் திருக்கு மிரையெ டுக்கிற் பலவுந் தின்னு
மேருடனே தானாடிற் பத்மராக
மிலங்கு மணி முடிபுனையு மிலங்கை வேந்தர்
சீரியபொன் றிறையளக்கச் செங்கோ லோச்சுரு
செகராச சேகரமன் சிங்கை மேவு
மாரியர்கோன் வெண்குடையி னிழலே செய்யு
மவனிதனைப் பார்த்துநின்றே யமர்ந்தா டும்மே”.

என மன்னவன் புகழ் பாடப்படுவதைக் காண முடிகிறது.

இவனால் இயற்றுவிக்கப்பெற்ற மற்றொரு நூலான செகராசசேகர மாலை என்னும் சோதிட நூல் ஒன்பது படலங்களையும் 290 விருத்தப் பாக்களையும் கொண்டுள்ளது. இந்நூலை இராமேச சன்மா மகன்

சோமசன்மா இயற்றியதாகத் தெரிகிறது. இந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள்கள் செகராச சேகர மன்னனின் வேண்டுகூலின் பேரிலேயே சோமசன்மா இதனைப் படைத்ததாகக் கூறுகின்றன. நூலின் பல இடங்களிலும் செகராச சேகரன் புகழ் போற்றப்படுவதைக் காண முடிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக,

“சேவணிதுவசன் சிங்கையெங் கோமான்
செய்செக ராசசே கரமன்....”

“சேதுகாவலன் விஞ்சை விஞ்சசெக
ராச சேகரன்.....”

“தெண்டிரைக்குட் சுண்டுயில்மால் செகராச
சேகரனுந் திருவு மென்ன....”

“முத்தமிழ் சேர் செகராச சேகரமன்
றிருமார்பின் முந்நூ லென்ன..”

“சீமலர் நறுந் தெரியற் செகராச
சேகரமன் சிறந்த கீர்த்தி
மே தினிமேல் வளர்ந்துலவுந் தகைமையெனத்
தானியங்கள் மிசுகுக்குமின்னே.”

என வருபவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

தமிழில் தோன்றிய தல புராணங்களுள் முதன்மையானதெனக் கருதப்படும் தகூஷிண கைலாச புராணம் சிங்கைச் செகராச சேகரானாலேயே பாடப்பட்டதென்ற மரபு நீண்டகாலமாக நிலவி வருகிறது. கைலாச புராணத்தின் பாயிரச் செய்யுளும் சிறப்புப் பாயிரமும் இக் கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றன.

“சீரெழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பலங்கார
முதலிய நூறெரிக்குஞ் சீர்த்திப்
பேரிலங்கு சிங்கையந்தார்ச் செகராச சேகரனாம்
பெருமான் மாதோ.” (பாயிரம் -14)

ஐவகை இலக்கணங்களிலும் பெருவல்லோனாக விளங்கியவன் செகராசசேகரன் என்பதை இச்செய்யுள் உறுதிப்படுத்துகிறது.

“ஓப்பிலா முத்தமி மோர்ந்த
செப்பருஞ் செகராச சேகரனே.”

என்று சிறப்புப் பாயிரமும் புகழ்ந்துரைக்கின்றது. இவை மட்டுமன்றிச் சிறப்புப் பாயிரத்தின் பிற்சேர்க்கையாக உள்ள தனிப் பாடலொன்றும் தென் கயிலாய மான்மியத்தைச் செகராச சேகரனே பாடினானெனக் குறிப்பிடுகிறது.

**“தேவரும் புகழ் செகராச சேகரக்
காவலன் கருணையிற் கடவுண் மாநிதி
மாவுறை தென்கயிலாய மான்மியம்
பாவிய றமிழினாற் பகர்ந்திட்டனரோ”**

இந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரப் பகுதியில் செகராச சேகரனின் பெருமைகளை நன்கு எடுத்துக்கூறும் பாடல்கள் பல உள்ளன. “கற்றவர் திலகன் என்றும் ஆயுள் மறையுடன் அரிய சோதிடம் பாய்திரை கடலுட்பலவும் உணர்ந்தோன்” எனவும் பாராட்டப்படுகின்றான்.

செகராச சேகரனின் கொடைத் திறனைச் செகராச சேகர மாலையும் கைலாச புராணத்துச் சிறப்புப் பாயிரமும் ஒரே வகையிலேயே புகழ்ந்து உரைப்பதைக் காணமுடிகிறது. தென்னிலங்கையிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தியவனாகவும் அவனைக் காட்டுகிறது. இவ்வடிப்படையில் நோக்குமிடத்து செகராச சேகரம், செகராச சேகரமாலை ஆகியவற்றிலே புகழ்ந்துரைக்கப்படும் மன்னனே கைலாசபுராணத்தைப் பாடினான் எனக் கொள்ளலாம். ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஏற்படுத்திய புலமைப் பெருக்கத்தின் விளைவாக இந் நூல்கள் யாவும் எழுந்திருக்கலாமெனக் கருதலாம்.

பண்டிதராசர் என்பவரே கைலாச புராணம் எனப்படும் கோணாசல புராணத்தை இயற்றினாரெனக் கூறப்பட்ட போதிலும் பண்டிதராசர் யார்? அவரது வரலாறு யாது? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு விடை காண முடியாதுள்ளது. பண்டிதராசர் என்பது செகராச சேகரனின் பட்டப் பெயர்களில் ஒன்றாக இருக்கலாமெனக் கருதுவாருமுண்டு.

சிங்கைச் செகராச சேகரனின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே (1380-1414) கோணேசர் கல்வெட்டு என வழங்கும் கோணேச சாசனம், கண்ணகி வழக்குரை (காவியம்), திருக்கரைசைப் புராணம் ஆதியாம் நூல்கள் ஆக்கப் பெற்றன. இவை முறையே கவிராசர், சகவீரன், கரைசைப் புலவர் ஆகியோரால் பாடப் பெற்றதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவர்கள் பற்றிய வரலாற்று ரீதியான ஆதாரங்கள் கிடைப்பதாயில்லை. செகராச சேகர மன்னனாலேயே இந் நூல்கள் யாவும் படைக்கப்பட்டதாகவே கருதப் படுகிறது.

நாடாளும் காவலனாகவும் பாவலனாகவும் தமிழ்ப் புலவர்கள் தமை ஆதரிக்கும் புரவலனாகவும் வரலாற்றில் தடம் பதித்துள்ள சிங்கைச் செகராசசேகரனின் நாமம் தமிழ் உள்ளவரை நின்று நிலைக்கும் என்பது திண்ணம்.

பைந்தமிழ் வளர்த்த பரராசசேகரன்

பைந்தமிழ் வளர்த்த பாவலனாகவும், பாவலர் போற்றிடும் காவலனாகவும், பக்திமானாகவும் விளங்கியவன் சிங்கைப் பரராச சேகரன். கனகசூரிய சிங்கையாரியனின் மைந்தன். நல்லூரைத் தலை நகராக்கி நல்லாட்சி புரிந்தவன்.

சிறந்த பக்திமானான இவன் நல்லூரின் கிழக்கே வெயிலுகந்த பிள்ளையார் ஆலயத்தையும் தெற்கே கைலாசநாதர் ஆலயத்தையும் மேற்கே வீரமாகாளியம்மன் ஆலயத்தையும் வடக்கே சட்டநாதர் சிவன் ஆலயத்தையும் நிறுவினானென வரலாறு பேசும். இத்தகு சிறப்புக்குரிய பரராசசேகரனே இணுவில் பரராசசேகரப் பிள்ளையார் கோவிலையும் அமைத்தான் என்பர்.

பரராசசேகரன் சிறந்த பாவலன். அவன் அரசனாக இருந்த காலத்திலேயே நல்லூரில் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று உருவானதென்றும் அவன் தம்பி சங்கிலி செகராசசேகரனும் மருகன் அரசகேசரியும் அதற்கு உறுதுணையாக விளங்கினர் என்றும் கூறுவர். தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவியதோடு மட்டும் நின்றுவிடாது நல்லூர் நாயன்மார்கட்டில் உள்ள தாமரைத் தடாகத்தின் அருகே “சரஸ்வதி மகால்” என்னும் நூலகம் ஒன்றையும் அமைத்துத் தமிழ் இலக்கிய ஏடுகள் அனைத்தையும் கொண்ட ஒரு பெரும் கலைக் களஞ்சியமாக அதனை உருவாக்கினர் என்றும் கூறுவர். மதுரை முதலிய இடங்களிலிருந்து அரிய ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தருவித்துப் படி ஏடுத்துத் தமிழ்ச் சங்க நூலகத்தில் வைத்திட ஏற்பாடு செய்தனர். இம்முயற்சியும் அருந்தொண்டினால்

“சரஸ்வதி மகால்” நல்லூர் தமிழரசின் தலைமை நூலகமாகத் திகழ்ந்தது என வரலாறு கூறுகிறது.

புவிச்சக்கரவர்த்தியாகவும் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகவும் திகழ்ந்த பரராசசேகரன் தனது ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து புலவர்கள் பலரை வரவழைத்து யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேற்றினான். இவர்களுள் பன்னிருவர் வைத்தியர்களாவர். இவர்கள் பரராசசேகரனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கப் பாடியதே பரராசசேகரம் என்னும் மருத்துவ நூலாகும். இது பன்னீராயிரம் செய்யுட்களைக் கொண்டது. இவற்றில் அச்சில் வந்தவை எண்ணாயிரம் செய்யுட்களாகும்.

அகத்திய வைத்திய சிந்தாமணி, தன்வந்திரி வைத்தியசிந்தாமணி ஆகிய இரண்டையும் தழுவியதாகப் பரராசசேகரம் அமைந்துள்ளது. நூலை ஆக்குவித்தோனான பரராசசேகர மன்னனைப் போற்றும் வகையில் பாடல்களினிடையே அவன் புகழ் பேசப்படுவதைக் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாகச் சுருகுலையின் சிகிச்சை கூறும் செய்யுளில்,

“பாரின் மேவுதிற லரச னானபர
ராச சேகரனை யண்டினோர்
சீரின் மேவிவளர் செல்வ மல்கவவ
ரின்மை தீருமது செய்கைபோல்
ஆரு மூழ்கினவர் கோரு கின்றகக
மடைய நீள்பிணிக ளகலுமென்
றோரு மாயுண்மறை தேரு மாதவர்க
ளுண்மை கண்டறுதி யிட்டனர்.”

என்றும்,

நயனரோகம் பற்றிக் கூறும் செய்யுளில்,

“
பார்மேவு மரசர்குல திலக மான
பரராச சேகரன்மால் . . . ”

என்றும்,

திரிபலைக் குழம்பு பற்றிக் கூறும் செய்யுளில்,

“பரராச சேகரன்மன் பணித்த செங்கோல்
காத்தபுவி யோர்களிரு ணீக்குமாபோற் . . . ”

என்றும் பரராசசேகரனின் புகழ்பாடப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

பரராசசேகர மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே ஈழத்தெழுந்த பள்ளுப் பிரபந்தங்களுள் காலத்தால் முந்தியதான கதிரைமலைப் பள்ளுப் பிரபந்தம் உருவானதென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பரராசசேகர மன்னனின் பணிகள் பலவாயினும் அவன் பாவலரை ஆதரிக்கும் புரவலனாகப், பைந்தமிழ் வளர்க்கும் பாவலனாக விளங்கியமையே வரலாறு பெரிதும் போற்றுகிறது.

‘மஞ்சம் அஞ்சம் கைப் பரராசசேகரன்’ எனப் புலவர்கள் இவனைப் போற்றியுள்ளனர். மேகத்தை விஞ்சிய கொடையாளியாக விளங்கியவன் இம்மன்னன். தன்னைக் காணவந்த கவி வீரராகவ முதலியார் சபையிலே தாம் பாடிய வண்ணக்கவியை அரங்கேற்றியபோது மன்னன் பொற்கிழியும் மதயானையும் பரிசளித்தமை அவனது கொடைத் திறனுக்கு ஏற்ற எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது.

கவி வீரராகவ முதலியார் மீது இம்மன்னன் பாடிய இருசெய்யுள்களை நோக்குவோம்.

“**விரகனா முத்தமிழ் வீர ராகவன்
வரகவி மாலையை மதிக்கும் போதெல்லாம்
உரகனும் வாணனும் ஒப்பத் தோன்றினார்
சிரகர கம்பிதஞ் செய்யலாகுமே.**”

“**புவியே பெறுந்திரு வாநுலாவைப் புலவர்க்கெலாஞ்
செவியே சுவைபெறு மாறுசெய் தான்சிவ ஞானவனு
பவியே யெனுநங் கவிவீர ராகவன் பாடியநற்
கவியே கவியவ னல்லாத பேர்கவி கற்கவியே.**”

இவ்வாறு கவி வீரராகவ முதலியாரைப் பாராட்டிய பரராசசேகரன் அவர் மறைவின்போது பாடிய கையறுநிலைப் பாடல் அவர்தம் கவியாற்றலை நன்கு புலப்படுத்துவதாயுள்ளது. அப்பாடல் வருமாறு :

“**முன்னாட்டுத் தவமுனியுஞ் சேடனும்வான்
மீகனுமுன் முன்னில் லாமற்
றென்னாட்டு மலையிடத்தும் பாரிடத்தும்
புற்றிடத்துஞ் சென்று சேர்ந்தார்
இந்நாட்டுப் புலவருனக் கெதிரிலையே
கவிவீர ராக வானீ
பொன்னாட்டுப் புலவருடன் வாதுசெய்யப்
போயினையோ புகலுவாயே.**”

பரராசசேகரன் காலத்தில் படைக்கப்பட்ட நூலான 'பரராசசேகரம்' என்னும் மருத்துவநூலை ஏழாலை ஐ. பொன்னையாபிள்ளை மீள் பதிப்புச் செய்துள்ளார். இந்நூலுக்கு வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர் அளித்துள்ள சிறப்புப் பாயிரத்தில் பரராசசேகரன் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“திருவளர் மதுரைத் தென்றமிழ்ச் சங்கப்
 புலவரு ளொருவராய்ப் புவியிசை நாட்டிய
 பூதந் தேவனார் முதலிய சான்றோர்
 தோன்றுதற் கிடமாந் தொன்றுகொள் சீர்த்தித்
 திரைவளை யீழ்த்து வடபா லோங்கும்
 யாழ்ப்பா ணத்து நல்லூர் நகரா
 அரசிருந் தாண்டு பல்லுயிர் புரத்தலோ
 டமையா துளமா ரருளது துரப்ப
 நல்லுயிர்க் கினிது நாடியோர் சங்கந்
 நிறீஇப் பன்னூ னீடுநுண் மதியின்
 ஆய்தல் செய்தும் அவைபல வியற்றியும்
 அருந்தமிழ் புரந்த திருந்துநல் லறிஞன்
 பரராச சேகரப் பார்த்திபன். . .”

எனத் தொடர்ந்து செல்கிறது இப்பாடல். பரராசசேகர மன்னனின் தமிழ்ப் பணியும் அவன் அந்நாளில் வைத்தியர்களுக்கு வழங்கிய சிறப்பும் இதன் மூலம் அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

திருக்கோவலூரில் இளமைப் பருவத்தில் முறையாகத் தமிழ் பயின்றதன் காரணமாகவே பரராசசேகரன் பாவலன் ஆனான் என்பர். இயல்பாகவே தமிழ்ப் பற்றும் சமயப் பற்றும் கொண்ட இம் மன்னன் புலவர்களை ஆதரித்தும் அவர்தம் ஆக்கங்களைப் போற்றியும் வாழ்ந்தான் என்பர்.

பரராசசேகரன் நல்லூரில் அரசு செலுத்திய காலம் (1478 - 1519) யாழ்ப்பாண அரசின் பொற்காலம் எனப் போற்றப்படுகிறது. பரராச சேகரம் உள்ளவரை அவன் நாமம் நின்று நிலைக்கும் என்பது திண்ணம்.

இரகுவம்மிசம் இயற்றிய அரசு கேசரி

ஈழத்தில் முதன் முதலாகக் காவியம் செய்த பெருமைக்குரியவர் அரசு கேசரி. இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசு செலுத்திய ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் பரம்பரையில் வந்த பெரும் புலவராவார். இவர் இயற்றிய காவியம் இரகுவம்மிசம் ஆகும். வடமொழியிற் காளிதாச மகாகவி பாடிய இரகுவம்சத்தை இவர் தமிழில் பாடியுள்ளார்.

அரசுகேசரி யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் பிறந்தவர். அரசு குலத்தவர். சைவசமயத்தவர். யாழ்ப்பாணத்தில் அரசு செலுத்திய எதிர் மன்ன சிங்கன் என்னும் பெயர் கொண்ட எட்டாம் பரராசசேகரனின் தமையன் என இவரைப் போர்த்துக்கீச சரித்திரம் கூறுகின்றது. ஆனால் தமிழ் வரலாற்றாசிரியர்கள் இவரை எதிர்மன்ன சிங்கனின் மருகன் என்றே உரைக்கின்றனர்.

அரசுகேசரி தமிழ் நாட்டில் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த ஆழ்வார் திருநகரி என்னும் இடத்திலுள்ள இராமானுசக் கவிராயரிடம் இலக்கண, இலக்கிய நூல்கள் பலவற்றையும் கற்றுத் தேர்ந்தவரெனக் கூறப்படுகிறது. இவர் வாழ்ந்த காலம் குறித்துச் சரித்திர ஆசிரியர்களிடையே முரண்பட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.

“யாழ்ப்பாண வைபவமாலை இரகுவம்மிசத்தை இயற்றிய அரசு கேசரி கனகசூரிய சிங்கையாரியனின் புதல்வனாகிய பரராசசேகசரனின் மருகன் என்று கூறுகிறது. இக்கூற்றை ஏற்பதாயின் அரசுகேசரியின் காலம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் பதினாறாம்

நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் ஆதல் வேண்டும்”¹ என்கிறார் கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம். இக்கருத்துப் பொருத்தமற்றதென்பது போர்த்துக்கேயர் எழுதிச் சென்ற சரிதங்களாற் புலனாகின்றது.

“போர்த்துக்கேயர் எழுதிவைத்த குறிப்புகளின் அடிப்படையில் அரசகேசரியின் காலத்தை ஒருவாறு நிறுவமுடியும். பெரிய பிள்ளையின் (1565-1570) புதல்வனாகிய எதிர்மன்னசிங்கன் என்னும் பரராசகேசரன் (1591-1615) மரணப் படுக்கையிலே தனது மகனைத் தன் தமையன் அரசகேசரி வசம் ஒப்புவித்து அவன் வயதடையும் வரை இராச்சிய பரிபாலனம் செய்யும்படி வேண்டினான் என்றும் அவ்வாறே அரசகேசரி நியமிக்கப் பட்டபோது அந் நியமனத்தை இந்தியாவிலிருந்த போர்த்துக்கேய தேசாதிபதி ஏற்றுக் கொள்வதற்கு முன்னர் சங்கிலிகுமாரன் அரசகேசரியைக் கொண்டு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினான் என்றும் போர்த்துக்கேயர் சரிதங்கள் கூறுவதாகச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்”² எனக் குறிப்பிடும் கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம், சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் கருத்துக்கமைய அரசகேசரியின் காலம் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியுமாதல் பொருத்தமாகும் என்கிறார்.

எதிர்மன்ன சிங்க பரராசகேசர மன்னனின் தூண்டுதலின் பேரிலேயே அரசகேசரி இரகுவம்மிசத்தைத் தமிழில் பாடினாரென ஊகிக்க முடிகிறது. அந் நூலில் உள்ள பாயிரச் செய்யுள் ஒன்று இதனை உறுதி செய்கிறது. அச் செய்யுள் வருமாறு:-

“இன்ன காதை யியன்ற விரும்பொருட்
டுன்னு செஞ்சொற் றுகடபு தூயநூல்
பன்னு செஞ்சொற் பரரா சேசுர
மன்ன னின்ப மனங்கொள வாய்ந்ததே.”

வடமொழியில் காளிதாச மகாகவி இயற்றிய இரகுவம்மிசம் ஒப்பற்ற காவியமாகும். வடமொழியும் தென்மொழியும் நன்கறிந்த அரசகேசரியை அக்காவியம் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளது. அதன் சிறப்பினை நன்குணர்ந்ததன்பேறாக அதனைத் தமிழில் பாடவேண்டுமென்ற உந்துதல் அரசகேசரியின் உள்ளத்தில் உதித்திருக்க வேண்டும். மன்னனின் ஆதரவும் கிட்டியதால், அக்காலக் கவிதை நடைக்கேற்பத் தமது வித்துவத்தன்மையை நன்கு பிரதிபலித்துக் காட்டும் வகையில் இக்காவியத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துப் பாடியுள்ளார் அரசகேசரி. இதனை இந்நூலில் வரும் பாயிரச் செய்யுள் ஒன்று புலப்படுத்துகின்றது.

**“வன்றி சைக்காளி தாசன் வடமொழி
தென்றி சைத்தமி ழானனி செப்புசே
னன்றி சைக்கு முரைவழி நன்னெடுங்
குன்றி சைப்பது போலுங் குறிப்பரோ”.**

நம்மன்னைத் தமிழில் நமது ஈழத் திருநாட்டில் முதன் முதலாகக் காவியம் படைத்த பெருமைக்குரியவரான அரசகேசரி யாழ்ப்பாணத்தில் அரச மாளிகையின் அண்மையில் உள்ள செந்தாமரை வாவியின் அருகிலமைந்த மாளிகையின் மேன் மாடியிலிருந்து இந்நூலை இயற்றினார் என்பர். இம் மேன் மாடியமைந்திருந்த இடம் நாயன் மார்கட்டு என அழைக்கப்படுகிறது. இங்கு பெரிய வாவி ஒன்று இன்றும் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

அரசகேசரி வாழ்ந்த வளவினை “அரசகேசரி வளவு” என்று மக்கள் இன்றும் அழைத்து வருகின்றனர். யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் அமைத்த ஆலயங்களில் ஒன்று இவரது பெயரால் “அரசகேசரிப் பிள்ளையார்” கோயில் என்று இன்றும் அழைக்கப்பட்டு வருகிறது. அரசகேசரி தமிழிற் பாடிய இரகுவம்மிசம் திருவாரூரில் அரங்கேற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

இந்நூல் 2444 செய்யுள்களைக் கொண்டுள்ளது. பொதுக்காண்டம், சிறப்புக்காண்டம், பொதுச் சிறப்புக் காண்டம் என மூன்று காண்டங்களையும் இருபத்தாறு படலங்களையும் கொண்டுள்ளது. காப்புச் செய்யுள் ஒன்றும் பாயிரச் செய்யுள் ஒன்பதும் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. பொதுக்காண்டம் ஆற்றுப்படலம் முதல் இந்துமதி பிறப்பு நீங்கு படலம் ஈறாக 1496 பாடல்களையும் சிறப்புக்காண்டம் தசரதன் சாபமேற்ற படலம் முதல் அவதார நீங்குபடலம் ஈறாக 570 பாடல்களையும் பொதுச் சிறப்புக் காண்டம் குசன் அயோத்திசெல் படலம் முதல் குலமுறைப் படலம் ஈறாக 368 பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது. காப்புச் செய்யுள் ஒன்றினையும் பாயிரச் செய்யுள் ஒன்பதினையும் சேர்த்து மொத்தமாக 2444 செய்யுள்கள் இந்நூலில் உள்ளன என்பது உறுதியாகிறது. இந்நூலில் மேலும் பல செய்யுள்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்ப பதிப்பாசிரியர் ச. பொன்னம்பலபிள்ளை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. அதற்கு ஆதாரமாகக் குலமுறைப்படலத்தின் ஈற்றுச் செய்யுளை அவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அச்செய்யுள் வருமாறு:

**“கலைப் படா நின்ற விக்கு வாகுவின் மரபின் காட்சித்
தலைப் படா நின்ற வேந்தர் தம்பெருந் தகையநீதி**

**வலைப் படா னாகி நல்லோ ரறிவெனும் வாய்மைதன்னு
ணிலைப் படா விவன்றன் வெய்ய நீர்மையை
நிகழ்த்துகிற்பாம்”**

அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசத்தில் மிக்க சுவை கொண்ட நாவலர் பெருமானின் மருகர் நல்லூர் வித்துவசிரோமணி ச. பொன்னம்பல பிள்ளை அவர்கள் இந்நூலை யாழ்ப்பாணம் வித்தியாநுபாலன யந்திர சாலையிலே (1887 இல்) சர்வசித்து வருடம் ஆவணி மாதம் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார்.

இருபத்தொரு மன்னர்களின் வரலாற்றைக் கூறிச் செல்லும் இக் காவியம் திலீபன் அவன் மகன் இரகு, இரகுவின் மகன் அயன் கதையை யும் அவன் மகன் இராமன், இராமனின் மகன் குசன் கதையையும் பிறவற்றையும் வரலாற்றடிப் படையில் வளமுறக் கூறுகிறது. கம்பனது இராமாயணத்தில் இடம்பெறாத ஆற்றுப் படலம், நகரப்படலம், நாட்டுப் படலம் முதலானவற்றைப் புதிதாகப் புகுத்தியுள்ளார். கம்ப ராமாயணத் தின் தாக்கமே இதற்குக் காரணம் எனலாம். எடுத்துக் காட்டாக கம்பர் சிறப்பாகப் பாடிய இராமாயணப் பகுதியைத் திரும்பப் பாடாமல், பாலகாண்டச் செய்திகளைப் பாடி பின் கம்பர் பாடாத உத்தர காண்டப் பகுதியைப் பாடியுள்ளார்.

**“ரகுராம சரிதை யாவுங் கற்றார் கவியின்
பெரிதாந் தமிழ்க் கம்ப நாடனுற்றாங் குரைத்தான்
உரையாதன வோதுகிற்பாம்”**

என மகாகவியான கம்பர் சிறப்பாக இராமாயணத்தைப் பாடியுள்ளார் என்றும் அவர் பாடாதவற்றைத் தாம் பாடுவதாகவும் கூறிக் கம்பரைப் பெரிதும் மதித்துப் போற்றியுள்ளார்”³ எனக் கலாநிதி துரை. மனோகரன் குறிப்பிட்டுள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம்.

“இராமாவதாரத்துக்கு முன்னுரையும் பிற்சேர்க்கையுமே அரசகேசரி பாடினார் என்று கூறத்தக்க வகையிலே அவருடைய இரகுவம்மிசம் அமைந்து காணப்படுகிறது”⁴ எனப் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளமையும் இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

அரச கேசரியின் செய்யுள் நடை இலகுவில் எல்லோராலும் புரிந்து கொள்ளும் தன்மையற்றது. கற்றோராலேயே மிக நுணித்துணர்ந்து கொள்ளும் தகையது. இதனை இலக்கிய கலாநிதி எவ்.எக்ஸ்.ஸி. நடராசா அவர்களின் பின்வருங் கூற்று நன்கு புலப்படுத்தும்.

“அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசம் சொல்லணி, பொருளணி நிரம்பி அரிதினுணர்த்தற்பாலனவாகிய சொற்றொடர்கள் பொலியப் பெற்று விளங்குகின்றது. இச் சொற்றொடர்களும் பிரயோகங்களும் நூலாசிரியர் வடநூல்களிலும் எட்டுத் தொகை முதலிய சங்கச் சான்றோர் செய்யுள்களிலும் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம் முதலிய காவியங்களிலும் மிக்க பரிச்சயமுடையவரென்பதனை வெளிப்படுத்துகின்றன. பாயிரச்செய்யுள்கள் கம்பராமாயணச் செய்யுள்களின் போக்கிலும் நோக்கிலும் எழுந்துள்ளன. ஆற்றுப் படலம், நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம் இவற்றிலமைந்துள்ள செய்யுள்கள் சிலேடைப் பிரயோகங்களுடையனவாய் பல பொருளணிகளுக்கிடனாய் ஆன்ற பொருள் தந்து பொலிகின்றன”⁵

அரச கேசரியின் செய்யுள் நடைக்கு எடுத்துக்காட்டாக நாட்டுப் படலத்தில் வரும் பின்வரும் இரு பாடல்களை நோக்கலாம்.

“ஊன்கொடுத்தும் வேற்கணார்க் கொதுங்கிடு மாம்பல்
கான் கொடுத்திடுங் குவளைநாட் கமலமூ விரண்டும்
வான் கொடுத்திடு மன்னைய ரறுவரின் வழிபாற்
றேன் கொத்திட முருகனின் வளர்ந்தன செந்நெல்.”

தண்ணெ னீர்மையிற் றலைவளை தடங்கதிர் தழீஇய
வண்ண னீலத்தொ டரும்பவி ழாய்மலர்க் குமுதம்
வண்ண மாநில மடந்தைதன் மகமக வினைமைக்
கண்ணி னொற்றிவாய் முத்தமிட் டனவெனக் கவினும்”.

எளிதிற் பொருள் உணர முடியாச் சொன்னடையுடையது அரச கேசரியின் பாடல்கள் என்பதற்கு மேற்காணும் செய்யுள்களே தக்க சான்றுகளாகும். இரகுவம்மிசத்தில் அரிதிற் பொருளுணர்த்தற்பாலன வாகிய சில செய்யுள்களுக்கும் பல சொற்றொடர்கட்கும் சுன்னாகம் அ. குமாரசாமிப்புலவர் உரை எழுதி “இரகுவம்மிசக் கருப்பொருள்” என்னும் பெயரில் சிறு நூல் ஒன்றினை 1901ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார். வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர் முதற் பதினாறு படலங்களுக்கும் உரையெழுதி வெளியிட்டுள்ளார். குமாரசாமிப் புலவரின் மகனான கு. அம்பலவாணபிள்ளை, புலவரவர்கள் எழுதிய “இரகுவம்மிச சரிதாமிர்தம்” என்னும் வசனநூலை 1930ஆம் ஆண்டில் சுன்னாகம் தனலட்சுமி புத்தகசாலையினர் மூலம் வெளியிட்டுள்ளார்.

கற்றோர் போற்றுக் கவிவல்லோனாய அரசகேசரி மேலும் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். தட்சிண கைலாச புராணத்திற்கு இவர் சிறப்புப்

பாயிரம் பாடியுள்ளார். 1887ஆம் ஆண்டில் காரைநகர் (காரைதீவு) கா.சிவசிதம்பர ஐயர் சென்னையில் உள்ள கலாரத்நாகரம் என்னும் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பித்து வெளியிட்ட தட்சிண கைலாச புராணத்தில் அரச கேசரி இயற்றிய சிறப்புப் பாயிரம் இடம் பெற்றுள்ளது.

அரச பரம்பரையில் தோன்றி அன்னைத் தமிழில் ஆயிரக் கணக்கான பாடல்களை இயற்றிய அரச கேசரி ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அழியா இடம்பெற்ற புலவராவார். அவரது நாமம் அன்னைத் தமிழ் உள்ளவரை நின்று நிலைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. பூலோகசிங்கம். பொ., - பாவலர் சரித்திர தீபகம் - பகுதி 1 குறிப்புரை
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்,
மீள்பதிப்பு 2001. பக்கம். 86
2. பூலோகசிங்கம். பொ., - மு.கு. நூல்
பக்கம். 86
3. மனோகரன். துரை., - இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி
கலைவாணி புத்தக நிலையம், கண்டி
1993, பக்கம் 24, 25
4. வேலுப்பிள்ளை. ஆ., - அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசமும் அது எழுந்த
இந்து பண்பாட்டுச் சூழலும்
யாழ்ப்பாணம், பக்கம் 11
5. நடராசா. எவ். எக்ஸ். ஸி., - ஈழத்துத் தமிழ் நூல் வரலாறு
குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு
மீள்பதிப்பு 2001. பக்கம். 41

திருச்செல்வர் காவியம் படைத்த பூலோகசிங்க முதலியார்

தன்னிகரில்லாத தலைவன் ஒருவனுடைய வாழ்க்கையை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நாற் பொருளும் பொருந்த அழகுற அமைத்துப்பாடுவது பெருங்காப்பியம் ஆகும். இத்தகு காப்பிய இலக்கணங்களுக்கமையப் பாடப் பெற்ற ஈழத்துக் காவியங்களில் திருச்செல்வர் காவியம் சிறப்புக்குரியதாகும். இக்காவியத்தைப் பாடியவர் காரைநகரில் (காரைதீவு) பிறந்து தெல்லிப்பழையில் வாழ்ந்து தமிழ்ப்பணியாற்றிய பூலோக சிங்க முதலியார் ஆவார்.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்த இப் புலமைமிகு அறிஞர் அருளப்ப நாவலர் எனவும் அழைக்கப் பெற்றார். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சான்றோர்களில் ஒருவராகவும் புலவராகவும் போற்றப்பெற்ற பூலோகசிங்க முதலியாரே திருச்செல்வர் காவியத்தைப் படைத்தாரென வரலாற்றாய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். தென் காரை நகரில் பிறந்து தெல்லிநகரில் வாழ்ந்த அருளப்ப நாவலரே இக்காவியத்தைப் பாடினாரெனத் திருச்செல்வர் காவியத்தில் வரும் பின்வரும் பாடல் உறுதி செய்கிறது.

சொல்லினருள் பெருகுதவச் செல்வராயன்
கதையைத் தேர்ந்து நுண்ணூற்
றுல்லிபமோர்ந் திடும்புலவர் மகிழ்தூங்க
விருத்தத்தாற் சொற்றிட்டானால்
நல்லிசைநா டகமியலின் தமிழ் தெரிநா
வினன் சதுர நாக ரீகன்

**தெல்லி நக ரருளப்பன் தென்காரைப்
பூலோக சிங்கன் றானே.”**

பூலோகசிங்க முதலியார் மதத்தால் கத்தோலிக்கர். ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் (17ஆம் நூற்றாண்டில்) வாழ்ந்தவர். “தண்டமிழ்ச் சாத்திரமெல்லாந் தன்னகத்தே கொண்ட வித்தகராகி சத்திய வேதத் தவநெறி பூண்டோர் ஏத்தி முத்தியின்பம் முறையினிற், காட்டத் திருச் செல்வர் காவியமியற்றிப் பெரும்புகழ் கொண்டார்”¹ என இலக்கிய கலாநிதி எவ்.எக்ஸ்.ஸி. நடராசா இவரைக் குறித்து எழுதியுள்ளமை இங்கு மனங் கொள்ளத்தக்கது.

திருச்செல்வர் காவியத்தின் காவிய நாயகன் சிந்து தேசத்திலே கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிலே அரசு செலுத்திய “அபினேர்” என்னும் அரசனின் மகனான திருச்செல்வராயன் ஆவான். அஞ்ஞானம் மிக்க தந்தையின் மெய்ஞ்ஞான மைந்தனான இவன் இளமையிலேயே சத்திய வேதத்திற் சேர்ந்தவன். வனஞ் சென்று தவஞ் செய்து வீட்டின்பமடைந்தவன்.

இவனது வரலாற்றை அர்ச்சியசிட்ட தமசேனு அருளப்பர் கி.பி. 733 ஆம் ஆண்டு அழகுற எழுதியிருந்தார். சத்தியவேத குருமார் இச் சரித்திரத்தை மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்தபோது அதன் சிறப்பினை நன்குணர்ந்த அருளப்ப நாவலர் அதனைக் காவியமாகப் பாட விரும்பினார். புலமைத்திறன் மிக்க இவர் இச்சரித்திரத்தைத் திருச்செல்வர் காவியம் என்னும் பெயரில் பாடி முடித்தார்.

தமிழ் மரபுக்கமையக் காவிய இலக்கணங்கள் யாவும் பொதியப் பாடப்பெற்ற இக் காவியத்தில் காப்புச் செய்யுள் ஒன்றும், கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் ஆறும் அவையடக்கச் செய்யுள்கள் பதினொன்றும் பாயிரச் செய்யுள்கள் பதினேழும், இருபத்து நான்கு படலங்களில் வரும் 1912 பாடல்களும் அடங்கியுள்ளன. அருளப்ப நாவலர் காவிய அமைப்பு முறையினை நன்குணர்ந்தவர் என்பதையும் அதற்கமையவே இந்நூலை யாத்துள்ளார் என்பதையும் அவையடக்கச் செய்யுள் ஒன்று நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

**காவியமதனைச் செப்பின் கடவுள் வாழ்த் தவையடக்கந்
தாவு பா யிர நாடாதி தகுமிகு செயல்கண் மற்றும்
மேவறம் பொருளோ டின்பம் வீடிவை விளங்கக் கற்றோர்
நாவிசை சித்து ரங்க டம்மையு நவிறு வாரால்.”**

(அவையடக்கம் - 5)

அருளப்ப நாவலரின் கவியாற்றலைத் திருச்செல்வர் காவியம் நன்கு புலப்படுத்துகிறது. சீவக சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் போன்ற காப்பியங்களில் நன்கு தோய்ந்துணர்ந்த புலவரின் சொல்லாற்றலைப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் பளிச்சிட்டுக் காட்டுகிறது. படலங்கள் யாவும் கிறித்தவ மத போதனைக் கருத்துக்களையும் அவற்றின் சிறப்புக்களையும் சுட்டுவனவாக விளங்குகின்றன.

திருச்செல்வர் காவியத்தின் அமைப்புப் பற்றியும் அதன் சிறப்புப் பற்றியும் இலக்கிய கலாநிதி எவ்.எக்ஸ்.ஸி. நடராசா பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“கம்பனைப் போன்று ஆற்றுப் படலமெனத் தனியொரு படலம் அமைக்காவிடினும் திருத்தக்கதேவர் போன்று ஆற்றுச் செய்திகளை நாட்டுப் படலத்திலடக்குகின்றார். சீவக சிந்தாமணியிலும் கம்பராமாயணத்திலும் மிகுந்த பரிச்சயம் உள்ளவராக அருளப்ப நாவலர் காணப்படுகின்றார். வீதிகாண் படலம் காவியத்தின் திருப்பு மையமாக அமைகின்றது எனின் மிகையாகாது. புத்தபிரான் வீதியிற் கண்ட நிகழ்ச்சிகள் ஆத்தும் சிந்தனைக்குக் காரணமாயமைந்தமை போன்று திருச்செல்வன் உலக பேதங்களைப் பவனியின்போது கண்டு உலகவியற்கையைப் பற்றிச் சிந்திக்க முனைகிறான். வறலாம் வரவுப் படலம், உபதேசப் படலம், ஞானஸ்நானப் படலம், தர்க்க சாஸ்திரப் படலம் முதலியன கிறித்தவ சமய போதனைகளையும் அதன் மாண்பினையும் சுட்டி நிற்கின்றன. மணிமேகலையின் பிறமத கண்டனப் பகுதியைத் தர்க்க சாஸ்திரப் படலம் ஞாபகமுட்டுகின்றது. இயேசு நாதரின் வரலாற்றைத் திருவவதாரப் படலம் கூறுகின்றது. அறு முதன் நாற்பொருளும் பயந்து நிற்கும் இக்காப்பியம் தமிழ் இலக்கியங்களுள் முதன்மையானவையோடு வைத்து எண்ணப்படத்தக்கது.”²

காவிய இலக்கணங்கள் யாவும் பொருந்திய திருச்செல்வர் காவியம் சொற்குவை, பொருட்குவை நிறைந்ததாவும் அணியலங்காரம் கொண்டதாகவும் மிளிர்கிறது. கற்றோரால் பெரிதும் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலேயே இந்நூல் அமைந்துள்ளது. நாட்டுப் படலத்தில் வரும் பின்வரும் இரு பாடல்களும் அருளப்ப நாவலரின் செய்யுட் செல்நெறியினையும் அணியலங்காரச் சிறப்புக்களையும் புலப்படுத்து வனவாக விளங்குகின்றன.

“ஆடகச் சிலம்பொலி யரவக் கின்கினி

பாடகச் சீறடி பரதப் பண்ணுறச்

**சூடகக் கரங்களிற் கண்கடோய் தர
நாடகத் தியல்பெற நாறு நாட்டினார்.”**

(நாட்டுப்படலம் - 32)

**“தாங்களிந்து மாதரா நிரப்பமந்தி தாழையின்
தேங்கனிக ளைத்திருப்பி வீழ்த்த வந்து சேர்ந்துராய்
மாங்களிகள் சிந்திவண் கமுகினெற்றி வாழையின்
தீங்கனி யுகுத்திழிந்து சம்பிரத்திற் சிக்குமே.”**

(நாட்டுப்படலம் - 73)

அருளப்ப நாவலரின் இப்பாடல்கள் சீவக சிந்தாமணிச் செய்யுள் களை நினைவூட்டும் வகையில் திருத்தக்க தேவரின் கவி வழியிற் செல்வதைக் காணலாம்.

திருச்செல்வர் காவியத்தைப் பாடிய அருளப்ப நாவலர் மக்கள் எளிதில் இக் காவியத்தின் கருத்துக்களைப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் திருச்செல்வர் அம்மானையையும் பாடியுள்ளார். காவியத்தில் வரும் 24 படலங்களும் அம்மானையிலும் காணப்படுகின்றன. காவியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கடவுள் வாழ்த்து, அவையடக்கம், பாயிரம் ஆகியன அனைத்தும் அம்மானையிலும் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

அருளப்ப நாவலர் திருச்செல்வர் காவியம், திருச்செல்வர் அம்மாளை ஆகியவற்றுடன் சந்தியோகுமையூர் அம்மானையும் பாடியுள்ளாரெனத் தமிழ்ப்புலவர் அகராதி ஆசிரியர் அறிஞர் ந.சி. கந்தையாபிள்ளை கூறியுள்ளமையும் இங்கு கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

சுருங்கக் கூறின் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஈழத்தில் எழுந்த திருச்செல்வர் காவியத்தை இயற்றிய அருளப்ப நாவலர் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர்களால் என்றும் நினைவு கூரத்தக்கவராவார். இவரது தமிழ்ப் பணிகள் மேலும் ஆராயத்தக்கனவாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நடராசா, எவ். எக்ஸ். ஸி - ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு மீள் வெளியீடு, 2001, பக்கம் 42
2. நடராசா, எவ். எக்ஸ். ஸி - மு.கு. நூல் பக்கம் 43, 44

செந்தமிழ்க் கவி பல தந்த சின்னத்தம்பிப் புலவர்

ஈழத்திருநாட்டிலே இனித்த கவிதைகள் பாடி வரலாற்றில் இடம் பெற்ற புலவர்கள் பலர். அவர்களுள் முதன்மையானவர் நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர். யாழ்ப்பாணத்தில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சி நிலவிய காலத்தில் கச்சேரியில் முதலியாராகவும் தேச வழமைச் சட்ட பரிசோதனைக் குழுவின் உறுப்பினராகவும் விளங்கியவர் வில்லவராய முதலியார். அவர் ஒரு வித்துவான். பரராசசேகர மன்னன் பரம்பரையில் வந்தவர். பெருஞ் செல்வாக்கு மிக்கவர். இவரது இளைய புதல்வரே சின்னத்தம்பியார். தந்தையின் செல்வாக்குக்கமைய இளமையில் இவர் நடந்து கொள்ள வில்லை. இவரது இயற்பெயர் செயதுங்க மாப்பாண முதலியார் என்பர். இயற்பெயர் இருக்க இளமையில் இவரை அழைத்த சின்னத்தம்பி என்ற பெயரே நிலைத்து விட்டது.

சின்னத்தம்பி இளமைப் பருவத்தில் படிப்பில் கவனம் செலுத்த வில்லை. தம்மை ஒத்த சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடுவதிலேயே பெரும் பொழுதைப் போக்கினார். இதனால் தந்தையார் இவரது செயல் குறித்து மனவருத்தம் கொண்டிருந்தார். சின்னத்தம்பி விளையாட்டில் ஆர்வம் காட்டிய அதே வேளையில் கவிபுனையும் ஆற்றலும் கொண்டிருந்தார். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக ஒரு சம்பவத்தைக் கூறுவார்.

ஒரு நாள் வட தேசத்து வித்துவான் ஒருவர் வில்லவராய முதலியாரைக் காணும் பொருட்டு நல்லூருக்கு வந்திருந்தார். முதலியாரின் வீட்டைக் கண்டு பிடிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். தெருவில் சில சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களை அணுகி

“வில்லவராய முதலியார் வீடு யாதோ?” என வினவினார். அங்கு நின்ற சிறுவர்களில் ஒருவன் துணிந்து பதில் சொன்னான் பாட்டால். அவன் சொன்ன பாடல் இதுதான்:

“**பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்
நன் பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிழலாம் - மின்பிரபை
வீசுபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்கனை
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.**”

வில்லவராய முதலியாரின் வீட்டு வாசலில் ஒரு கொன்றை மரம் நிற்கிறது. அது அவ்வாசலைத் தங்க (கனகம்-தங்கம்) மயமாக்கிக் கொண்டு நல்ல நிழலைத் தருகின்றது என்பதே இப்பாட்டின் கருத்தாகும். இத்தகு கருத்துமிக்க பாடலைச் சின்னஞ்சிறுவன் ஒருவன் பாடித் தமக்கு அடையாளம் காட்டுகிறானே எனப் பெருவியப்புற்றார் அவர். இந் நிகழ்ச்சியை முதலியாரிடமும் கூறிவைத்தார். தமது மகன் சின்னத்தம்பிதான் இப் பாடலைப் பாடியிருப்பான் என்று அவர் ஊகித்துணர்ந்து கொண்டபோதிலும் அதனை வெளிக்காட்டவில்லை. சின்னத்தம்பியின் கவி ஆற்றலுக்கு மற்றொரு சம்பவத்தையும் கூறுவர்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சண்டிலிப்பாயில் உள்ள கல்வளை என்னும் தலத்தில் விநாயகப் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளார். இப்பெருமான் மீது யமக அந்தாதி ஒன்று பாடுதற்கு விருப்பம் கொண்டார் முதலியார். முதலில் காப்புச் செய்யுள் ஒன்றை ஏட்டில் எழுத முற்பட்டார். இரண்டு வரிகளை மட்டும் எழுதிவிட்டு அதனை இறப்பில் சொருகிவிட்டுச் சென்று விட்டார். தந்தையார் இல்லாத நேரம் பார்த்து வீடு வந்த சின்னத்தம்பி இறப்பில் ஏடும் எழுத்தாணியும் சொருகி இருப்பதைக் கண்டு எடுத்தப் பார்த்தார். பூர்த்தி செய்யப்படாதிருந்த பாடலின் இரண்டு அடியையும் பூர்த்திசெய்து, முன்னிருந்த இடத்தில் சொருகி விட்டுச் சென்று விட்டார். தந்தையார் மீண்டு வந்து பாடலைப் பூர்த்தி செய்ய ஏட்டை எடுத்தார். என்ன ஆச்சரியம்! பாடல் பூர்த்தி செய்யப்பட்டிருந்தது, தாம் நினைத்த திலும் பார்க்கச் சிறப்பாக. இது தனது அருமை மகனின் வேலையாகத் தான் இருக்குமென எண்ணிப் பெருமகிழ்வு கொண்டார். ஆயினும் அதனை உறுதிசெய்யும் பொருட்டுத் தமது மனைவியை அழைத்துச் சின்னத்தம்பி இங்கு வந்தானா? என வினவினார். மனைவியோ சின்னத் தம்பியைத் தண்டித்து விடுவாரோ? என்ற பயத்தில் ‘அவன் வரவே இல்லை’ என்று கூறிவிட்டார். முதலியார் விடயத்தைக் கூறி ஏட்டையும் காண்பித்து ‘உண்மையைச் சொல்’ என்று கேட்ட பின்னரே அவரும் ஓம், வந்தான் என்று ஒப்புக் கொண்டார்.

சின்னத்தம்பி சாதாரணன் அல்ல. அவன் புலவர் சிகாமணி ஆகி விட்டான் என்றுணர்ந்தார் முதலியார்.

இந்த இரு சம்பவங்களும் சின்னத்தம்பி இயல்பாகவே கவிபாடும் புலமை பெற்றவர் என்பதற்குச் சான்றாக அமைந்தன. அந்தாதி பாடும் வேலையை மகனிடமே ஒப்படைத்துவிட்டார் முதலியார்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் இரு அந்தாதிகளைப் பாடியுள்ளார். ஒன்று கல்வளை அந்தாதி. மற்றையது மறைசை அந்தாதி. கல்வளை விநாயகர் மீது பாடப்பெற்ற கல்வளை அந்தாதி அப் பெருமானின் சிறப்புக் களையும் அவரை வழிபடுதலால் பெறும் பயன்களையும் நன்கு எடுத்துக் கூறும் வகையில் அமைந்துள்ளது. தலைவன், தலைவி, தோழன், தோழி கூற்றுக்களாக அமைந்த செய்யுட்கள் சிலவும் இதிறு காணப்படுகின்றன. இவை அகத்துறையின் பாற்பட்டன எனலாம். யமகம் பாடுவது எளிதல்ல. நல்ல புலமையும் ஆற்றலும் மிக்க புலவர்களாலேயே சாத்தியமாகும். சின்னத்தம்பிப் புலவர் கல்வளை அந்தாதியில் தமது வித்துவத் திறனை நன்கு காட்டியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பாடலைப் பாருங்கள்.

**“சம்பந்த மாலினைத் தென்னவற் சீந்தவன் தாங்குமருட்
சம்பந்த மாமுனி பாமாலை சூடி தரு பொருண்மா
சம்பந்த மாலம் புனை சூழுங் கல்வளைத் தந்தி வெம்பா
சம்பந்த மாயையென் பால் நீக்கி வாழ்வு சம்பாதிப்பனே”.**

இச் செய்யுளின் நான்கு அடிகளிலும் வரும் முதற் சீர்கள் ஒரே சொற்களாக இருப்பினும் அவை ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பொருள் கொண்டனவாகும். இங்ஙனம் முதற் சீர்கள் பொருள் வேறுபட அமைத்துப் பாடுதலே யமகம் ஆகும். இது மிகவும் கருகலான சொற்பதங்களைக் கொண்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக மற்றொரு பாடலைப் பார்ப்போம்.

**“கல்வளை யாத விரும்புநெஞ் சேகைய ரோடுறவா
கல்வளை யார்சனை வாயரக் காம்பல்செங் காவியின்பக்
கல்வளை யார நிலாவிச விள்ளுங் கழனி சுற்றுங்
கல்வளை யானங் குசபாச மேந்துங் கரன் புகழே.”**

இப்பாடலிலும் முதற்சீர் யமக அந்தாதி மரபுக்கேற்பத் திரும்பத் திரும்ப வெவ்வேறு பொருளில் வந்துள்ளமை ஈண்டு நயக்கத்தக்கதாகும்.

கல்வளை அந்தாதியைத் தொடர்ந்து புலவர் பாடியது மறைசை அந்தாதியாகும். ஈழத்தவர் மட்டுமன்றித் தமிழகத்தாரும் போற்றிப்

பரவிய பிரபந்தம் இதுவாகும். இதனைப் புலவரவர்கள், தமது பதினைந்தாம் வயதிற்பாடினார் என்பர். இதற்கு உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர் உரை எழுதியுள்ளார். மதுரை மகாவித்துவான் சு. சபாபதி முதலியாரும் மறைசை அந்தாதிக்கு உரை கண்டுள்ளார். மறைசை என்பது வேதாரணியம் எனப்படும் திருமறைக்காடாகும். அத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள திருமறைக்காடரை (சிவபெருமானை) வாழ்த்தி வணங்கும் வகையில் தலப் பெருமையைச் சிறப்புறக் கூறும் முறையில் 100 செய்யுட் கொண்டதாக இவ் வந்தாதி பாடப்பட்டுள்ளது. எளிதில் பொருள் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத வகையிலும் 'திரிபு' என்னும் சொல்லணியைக் கையாண்டும் புலவர் இதனைப் பாடியுள்ளார். எடுத்துக் காட்டாகப் பின்வரும் பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

**“ஒண்டுதை யுண்புற வீர்மறந் தாரெம தூரர் முன்னான்
மண்டுதை யாக்கிய சோறீந் திடமகிழ்ந் தார் வயலில்
நண்டுதை யால்வெயில் காய்மறைக் காட்டுறை நாகமணி
வண்டுதை யோதிக்குச் செம்பாதி யாதி மணிவரைக்கே”.**

அந்தாதிகள் பாடியதோடு மட்டுமல்லாது கோவை பாடுவதிலும் புலவரவர்கள் சிறந்து விளங்கியுள்ளார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் கரவெட்டியில் சேது நிலையிட்ட மாப்பாண முதலியார் வேலாயுதபிள்ளை என்னும் புரவலரும் வாழ்ந்துள்ளார். அப்புரவலரின் கொடைத் திறனை வியந்து போற்றும் வகையில் புலவரவர்களால் பாடப்பெற்றதே கரவை வேலன் கோவை என்னும் பிரபந்தமாகும். இதில் காப்புச் செய்யுள் நீங்கலாக 252 பாடல்கள் உள்ளன. இதிலும் புலவரது புலமைத் திறனையும் வித்துவத் தன்மையையும் நன்கு காணமுடிகிறது. கரவை வேலன் கோவையில் வரும் பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

**“பூவென்ற மாவிலங் கேசனை நாளைக்குப் போர்புரிய
வாவென்ற வீரன் கரவையில் வேல மகிபதிமேற்
பாவென்ற வாணிப் பவளச் செவ் வாய்மடப் பாவையிவள்
ஏவென்ற காதள வோடிய பார்வை யிமைக்கின்றதே.”**

வேலாயுத முதலியாரின் கொடைத்திறன், பெருமைகள் என்பன வற்றை விரித்துக் கூறும் வகையில் இப் பிரபந்தம் அமைந்துள்ளது. முற்கூறிய மூன்று நூல்களையும் விடப் புலவருக்குப் பெருமை சேர்த்த நூல் பறாணை விநாயகர் பள்ளு என்னும் நூலாகும். யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த சுழிபுரம் என்ற ஊரில் பறாணை என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள விநாயகர் மீது பாடப் பெற்ற பள்ளுப் பிரபந்தம் இதுவாகும். இதில் நாட்டுவளமும் இயற்கை வளமும் நன்கு துலங்குகின்றன.

இதோ! சுழிபுரப் பகுதியில் மழை 'சோ'வெனப் பொழிகிறது. மழை கண்டு மயில்கள் ஆடுகின்றன. குயில்கள் கூவுகின்றன. குரங்குகள் ஓடுகின்றன. மூங்கில்கள் முத்து உதிர்கின்றன. விலங்குகள் கொடுகு கின்றன. மரங்கள் முறிந்து விழுகின்றன. மிகப்பெரிய மழைதான். புலவர் பாடுவதைப் பார்ப்போம்.

“கருமயிலாடக் குயிலினம் வாடக் கவியினம் ஓடக் கரடி
புல்வாய்
பொருபுலி யாளித் திரள்மரை சாரற் புறமுழை பதறிக்
கொடுகிடவே
அருகுழை தவளக் குலவரை தகரத் தடதிகிரி யின் முத்
துதித்தரவே
சொரிமல ரகிலப் பலமர முறியச் சோவென மாரி
பொழிந்ததுவே.”

மழைவளம் கூறிய புலவர் ஈழநாட்டு வளம் கூறும் அழகினைப் பார்ப்போம்.

“மஞ்சளாவிய மாடங்கள் தோறும்
மயில்கள் போல் மடவார் கணஞ் சூழ
அஞ்சரோருகப் பள்ளியில் வான்சிறை
அன்ன வன்னக் குழாம் விளையாடத்
துஞ்சு மேதி சுறாக்களைச் சீறச்
சுறாக்கள் ஓடிப் பலாக்கனி கீறி
இஞ்சி வேலியின் மஞ்சலிற் போய் விழும்
ஈழமண்டல நாடெ ங்கள் நாடே”.

இவ்வாறு ஈழநாட்டின் இயற்கை வளத்தையும் செல்வச் சிறப்பையும் கூறும் புலவர் இப் பள்ளுப் பிரபந்தத்தில் கமக்காரன் (ஆண்டை), பள்ளன், ஈழநாட்டுப்பள்ளி, சோழ நாட்டுப்பள்ளி என்னும் பாத்திரங்கள் வாயிலாகத் தெரிவிக்கும் கருத்துக்கள் பெரிதும் நயத்தற்குரியன.

ஈழநாட்டுப் பள்ளி வாயிலாக ஈழநாட்டு வளங்களையும் சோழ நாட்டுப் பள்ளி வாயிலாகச் சோழ நாட்டுவளங்களையும் புலவர் சித்திரிக்கும் சிறப்பு கற்றோர் மனதைக் களிபேருவகையுறச் செய்கிறது. எடுத்துக் காட்டாக ஈழநாட்டுப் பள்ளி தனது நாட்டுச் சிறப்பைக் கூறுவதாகப் புலவர் கூறும் இருபாடல் வருமாறு.

“போற்று மாதுளை மாணிக்க வித்தைப்
பொதிந்த சோதிச் சனிபல தூங்குந்

தாற்று வாழை யிலை சென்று மாகத்
 தரணிமே லால வட்டமசைக்குந்
 தோற்று மாசினி முட்புறச் செம்பழஞ்
 சுட்ட பொன்னின் சுளை பல தூற்று
 மேற்று வாழை சுழுகிற் குதித்திடு
 மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.”

“பண்ணிற் றோயப் பொருண்முடிப் புக்கட்டி
 பாடும் பாவலர்க் கீந்திட வென்றே
 எண்ணிப் பொன்முடிப் புக்கட்டி வைத்திடும்
 ஈழமண்டல நாடெங்க ணாடே.”

ஈழ நாட்டுப் பள்ளி கூறியவற்றுக்குப் பதில் கூறாமல் சோழநாட்டுப் பள்ளி சும்மா இருப்பாளா? அவளும் தனது சோழ நாட்டின் சிறப்புக் களை எடுத்துரைக்கின்றாள். அதனையும் பின்வரும் இரு பாடல்களிலும் காண்போம்.

“காடெல்லாங்கரி மான் மதஞ் சேரும்
 கடலெல் லாம் வெள் வலம்புரி யூரும்
 நாடெல் லாங் கதிர்ச் சாலி தழைக்கும்
 நரம்பெல் லாமிசை யேழை யழைக்கும்
 வீடெல் லாம்வள்ளைப் பாட்டொலி பூணும்-விண்
 மீனெல் லாந்தண் டலைத்தலை காணுந்
 தோடெல் லாம்பொறி வண்டுபண் பாடிய
 சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.”

“மாரிமேகந் தவழ் மலைச் சாரலின்
 மந்தி வைத்த மணிப்பத்ம ராகஞ்
 சூரியோதயம் போல விளங்கிய
 சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே”.

இவ்வாறு ஈழநாட்டு, சோழநாட்டுப் பள்ளிகள் மூலம் இருநாட்டினதும் சிறப்புக்களை அழகுபடப் புலப்படுத்தியுள்ளார். சிந்து, விருத்தம், கலிப்பா ஆகிய பாவகைகளில் அமைந்த 130 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது இப்பள்ளி. சின்னத்தம்பிப் புலவரின் கவித்திறனுக்கும் ஆளுமைப் பண்புக்கும் எடுத்துக் காட்டாக இலங்குவது பறாணை விநாயகர் பள்ளி என்றால் அது மிகையல்ல. இப் பள்ளிப்பாடல்களின் மூலம் ஈழநாட்டின் பெருமையை அதன் வளத்தைச் சந்தச் சுவை ததும்பப் பாடியிருக்கிறார் புலவர். ஏனைய நூல்களில் போலன்றி இதில் திராபிய மணம் கமழும்

சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளதோடு பாமரரும் படித்துச் சுவைத்திடத் தக்க எளிய சந்தங்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். இதன் காரணமாகப் பறாளை விநாயகர் பள்ளு அவருக்கு அழியாப் புகழைத் தேடித் தந்துள்ளது.

இவை தவிரச் சில தனிப் பாடல்களையும் சின்னத் தம்பிப் புலவர் பாடியுள்ளாரெனத் தெரிகிறது.

யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையில் வாழ்ந்த கணேசையர் புலவர் மீது பேரன்பு கொண்டவர். அவரது நுண்ணிய அறிவுத் திறன்களைப் பெரிதும் மதித்துப் போற்றியவர். புலவருக்குத் தமக்குச் சொந்தமான நல்லூர் பண்டாரக்குளம் என்றழைக்கப்படும் வயல் நிலத்தை அன்பளிப்பாக வழங்கியவர். இந்த அருஞ்செயலை வாழ்த்திப் புலவரவர்கள் தனிச் செய்யுள் பாடிச் சிறப்பித்துள்ளார். அதில் காளிங்கன் என்னும் நச்சுப் பாம்பின் கர்வத்தைப் போக்கிய கண்ணபிரானோடு ஒப்பிட்டு,

**“நச்சுப்பட வரவின் நடனம் புரிசிம்ம
ராச கணேச நரேந்திரனே” -**

எனத் தமது நன்றிப் பெருக்கை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றியதாக நாலு மந்திரி கும்மி எனும் நூலொன்று சண்டிருப்பாய் எம். வேலுப்பிள்ளையால் கரவெட்டி ஞான சித்தி அச்சகத்தில் 1934இற் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

அரசு கேசரியிலிருந்து தோற்றம் பெற்ற யாழ்ப்பாணத்துக் கவிப்புலமை ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் சின்னத்தம்பிப் புலவர் வாயிலாகப் பெருக்கெடுத்தமையைக் காணலாம். அக்காலக் கவிதை மரபுக்கேற்ப, வித்துவத்தன்மைக்குப் பெருமதிப்பிருந்த ஒரு கால கட்டத்தில் சின்னத்தம்பிப் புலவர் வாழ்ந்துள்ளார். அதன் காரணமாகவே அவரது பாடல்களில் வித்துவச் சிறப்பினை நாம் காணமுடிகிறது.

சுருங்கக் கூறின் யாழ்ப்பாணத்துப் புலமை மரபைப் பேணிக் காத்த வராகச் சின்னத்தம்பிப் புலவரைக் குறிப்பிடலாம். ஒல்லாந்தர் காலத்து ஈழத்து இலக்கியப் போக்கினை இனங் காட்டுபவராகப் புலவரவர்கள் விளங்குகின்றார் என்றால் அது மிகையல்ல. அவரது பாடல்கள் உள்ள வரை அவரது நாமம் நிலைபெற்று விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை தந்த மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர்

பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள் வரிசையில் இடம்பெறும் சிறப்புக்குரியவர் மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர். வாழையடி வாழையாக வந்த புலவர் பரம்பரையிற்றோன்றியவர். அவர் எழுதிய யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்னும் உரைநடை நூலும் அவர் யாத்த செய்யுள் நூல்களும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அவருக்கு அழியாத இடத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்துள்ளன. ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்கால இறுதிப் பகுதியில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் இப்புலவர் பெருந்தகை யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை நாம் அறிந்திட வழிசெய்துள்ளார். அவரது இப்பணி ஒன்றே எந்நாளும் அவரை நாம் போற்றிடக் காரணமாகும் என்றாலது மிகையல்ல.

மயில்வாகனப் புலவர் எனும் பெயரில் இருவர் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். ஒருவர் மாதகல் சு. மயில்வாகனப் புலவர். மற்றவர் வறுத்தலைவிளான் மயில்வாகனப் புலவராவார்.

பண்டத்தரிப்புக் கோயிற்பற்றைச் சேர்ந்த மாதகலில் பிறந்தவர் சு. மயில்வாகனப் புலவர். அவர் பிறந்த இடத்தைக் குறித்திடும் வகையிலும் இதே பெயருள்ள வேறு புலவர் சிலரும் இருந்தமையால் அவர்களினின்றும் இவரைப் பிரித்துக்காட்டும் வகையிலும் ஊர்ப்பெயரை அவரது பெயருடன் இணைத்துக் கூறுவது வழக்கமாயிற்று.

மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் தமிழறிந்த நற்குடியிற்றோன்றியவர். கண்டி அரசன்மீது “கிள்ளை விடு தூது” பாடிய மாதகல் சிற்றம்பலப்

புலவரின் சகோதரியின் மைந்தரே இவராவார். மயில்வாகனப் புலவரின் தந்தையார் பெயர் சுப்பிரமணியம். தாயார் பெயர் சிதம்பரம்.

தமிழ்ப்புலமைமிக்க இவர் தமது காலத்துக்கு முன்னர் பெரிய புலவர் பரம்பரை ஒன்று ஈழத்தில் வாழ்ந்திருந்தது கண்டே யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்னும் வரலாற்று வசன நூலை ஆக்கினார் என்பர். மயில்வாகனப் புலவரின் வரலாறு ஆர்ணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை எழுதிய “பாவலர் சரித்திர தீபகம்” என்னும் நூலிலும் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் செய்த ‘தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரத்’திலும் வயாவிளான் ஆசகவி க. வேலுப்பிள்ளை எழுதிய ‘யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதி’யிலும் வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர் எழுதிய “ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்” என்னும் நூலிலும் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வையாபாடல், பரராசசேகரன் உலா, பரராசசேகரன் இராசமுறை என்னும் நூல்களின் ஆசிரியரெனக் கருதப்படும் வையா என்னும் புலவரின் மரபுவழி வந்தவரே மயில்வாகனப் புலவராவார். இவர் யாத்த புலியூர் அந்தாதி நூலின் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் ஒன்று இதற்குச் சான்று பகர்கிறது. அச்செய்யுள் வருமாறு :

**“நெய் யார்ந்த வாட்கைப் பரராசசேகரன் பேர் நிறுவி
மெய்யாக நல்ல கலைத் தமிழ் நூல்கள் விரித்துரைத்த
வையாவின் கோத்திரத் தான்மயில் வாகனன் மாதவங்கள்
பொய்யாத வாய்மைப் புலியூர்ந் தாதி புகன்றனனே.”**

வையா என்பவர் ஐந்தாம் செகராசசேகரன் எனப்படும் சயவீரசிங்கையாரியன் காலத்தில் (கி.பி. 1380 - 1414) அரசவைப் புலவராக இருந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மயில்வாகனப்புலவர் தமது மாமனாரான சிற்றம்பலப் புலவரிடம் இளமைக் கல்வியைப் பெற்றாரென்றும் பின்னர் கூழங்கைத் தம்பிரானிடம் இலக்கண, இலக்கியங்களைக் கற்றுப் புலமை பெற்றார் என்றும் கூறுவர். இவர் எழுதிய “யாழ்ப்பாண வைபவமாலை” ஈழத்து வரலாறுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. இந்நூலில் உள்ள தகவல்கள் அனைத்தும் வரலாற்று அடிப்படையில் முற்றும் சரியானது எனக் கூறமுடியாவிடினும் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்து அறிதற்குத் துணைசெய்யும் வகையில் அமைந்துள்ளது என்பதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்வர்.

இந்நூல் குறித்துத் தமிழறிஞர் சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் எழுதியுள்ள அணிந்துரை ஒன்றில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழரசர் பாரம்பரியமாக ஆண்டு வந்ததோடு போர்த்துக்கேயர் என்ற பறங்கியர் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன் சிங்கள மன்னரும் தங்களுக்குத் திறை செலுத்துமாறு மேன்மையுற்று விளங்கினார். யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்து அறிதற்குத் துணைசெய்யும் ஆதார நூல்கள் கைலாயமாலை, வையாபாடல், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்பன. இவற்றுள் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை விரிவானது; தெளிவான வசனநடையில் உள்ளது. தமிழில் சரித்திர முறையில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் மிகச்சிலவே. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை இவ்வகையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய இடம்பெறுதற்குரியது. இதன் ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சிறந்த வித்துவக் குடும்பத்தில் தோன்றிய மயில்வாகனப் புலவராவார்.”¹

யாழ்ப்பாண வைபவமாலையை எழுதிய மயில்வாகனப் புலவர் யாழ்ப்பாண அரசர்கள் குறித்து அக்காலத்தில் கர்ண பரம்பரையாகத் தாம் அறிந்த வரலாறுகளை, கைலாயமாலை, வையாபாடல் நூல்களில் கூறப்பட்ட செய்திகளோடு இயைத்து யாழ்ப்பாண வைபவமாலையை ஆக்கினார். யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை அறிந்துகொள்ளவும் அது குறித்து ஆய்வு செய்யவும் இன்றுவரை இந்நூலே ஏற்ற வழிகாட்டியாக இலங்குகின்றது. இதனையே தமிழறிஞர் நடேசபிள்ளை அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“இதில் உள்ள வரலாறுகள் யாவும் சரித்திர உண்மைகளாகக் கொள்வதற்கில்லை. ஆயினும் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படத்தக்கது.”²

இக்கருத்தையே இலக்கிய கலாநிதி, வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.ஸி. நடராசா அவர்களும் பின்வருமாறு தெரிவித்துள்ளார்.

“வசனம் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கிய இக்காலப் பிரிவிலே (ஒல்லாந்தர் காலப் பிற்பகுதியில்) மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்னும் வசன நூலை இயற்றினார். வையாபாடல், இராசமுறை, கோணேசர் கல்வெட்டு, கைலாயமாலை முதலிய முன்னெழுந்த நூல்களில் உள்ள ஈழத்தவர் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளை எடுத்துத் தம் காலத்துக் கர்ண பரம்பரைச் செய்திகளையும் இணைத்து ஈழத்துத் தமிழர் வரலாற்றின் ஒரு பகுதியை வசனமாக்கித் தந்தார் மயில்வாகனப் புலவர்”³

இக் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை அறிந்து கொள்ளவும் மேலும் ஆய்வு செய்வார்க்குப் பயன்படும் வகையிலும் அமைந்துள்ள ஒரு நூலாகவே விளங்குகின்றது எனலாம்.

இந்நூல் இயற்றப்பட்ட வரலாற்றை நூலின் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள்கள் இரண்டு தெரிவிக்கின்றன.

“உரராசர் தொழுகழன்மேக் கறுரனென் றோதும்
உலாந்தேச மன்னனுரைத் தமிழாற் கேட்க
வரராச கைலாய மாலை தொன்னூல்
வரம்பு கண்ட கவிஞர்பிரான் வையாபாடல்
பரராச சேகரன்றன் னூலாவுங் காலப்
படிவழுவா துற்றசம்ப வங்க டட்டுந்
திரராச முறைகளுந் தேர்ந் தியாழ்ப்பா ணத்தின்
செய்தமயில் வாகனவேள் செப்பி னானே.”

“ஒண்ணலங்கொள் மேக்கறுரனென் றோது பெயர்
பெற்றவிற லுலாந்தே சண்ணல்
பண்ணலங் கொள் யாழ்ப்பாணப் பதிவரலா
றுரைத் தமிழாற் பரிந்து கேட்கத்
திண்ணிலங்கு வேற்படையான் செகராச
செகரன்றொல் லவைசேர் தொன்னூல்
மண்ணிலங்கு சீர்த்திவையா மரபில் மயில்
வாகனவேள் வகுத்திட் டானே.”

மேக்கறுரன் என்பவரின் வேண்டுகழ்க்கமையவே இந்நூல் செய்யப்பட்டதென்பதை இச்சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள்கள் உறுதி செய்கின்றன. இந்நூல் ஆக்கப்பட்ட காலம் குறித்து முரண்பாடுகள் பல நிலவுகின்றன. எனினும் நூலின் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள்களில் மேக்கறுரன் எனும் உலாந்தேச மன்னனின் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இம்மன்னன் யார்? என்பது தெளிவாகவில்லை. கி.பி. 1736 இல் கொம்மந்தோராயிருந்த இயன் மாக்காரா அவர்களையே இது குறிப்பதாகவும் சிலர் கருதுகின்றனர். சிறப்புப் பாயிரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மேக்கறுரன் என்பவர் யார்? என்பதைத் திட்டமாக அறிந்து கொள்ளும்வரை மயில்வாகனப் புலவரின் காலத்தையும் திட்டமாகக் கூறல் இயலாதுள்ளது.

இந்நூலில் காணப்படும் சரித்திர முரண்பாடுகள் குறித்து, நல்லூர் வண. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதியுள்ள “யாழ்ப்பாண வைபவ

விமரிசனம்” என்னும் நூலிலும் யாழ்ப்பாண அரசர்கள் (Kings of Jaffna) என்னும் ஆங்கில நூலிலும் விரிவாகக் காணலாம்.

மயில்வாகனப் புலவர் இந்நூலில் யாழ்ப்பாடி வரலாறுவரை வையா பாடலைத் தழுவியும் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியின்கீழ் யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றம் வரை கைலாயமாலையைத் தழுவியும் யாழ்ப்பாணத்தரசர்களின் வரிசை, பரராசசேகரன் வரலாறு ஆகிய இவைகளை இராசமுறையினையும் பரராசசேகரன் உலாவையும் தழுவியும் எழுதியுள்ளாரெனச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁴

இவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு நோக்கும்போது மாதகல் மயில் வாகனப் புலவர் வரலாற்று ஆசிரியராகவன்றிச் சிறந்த புலவராகவே விளங்கினாரெனக் கொள்ளலாம். எனினும் இராசமுறையும், பரராசசேகரன் உலாவும் வெளிவராதவரை யாழ்ப்பாண வைபவமாலை தான் யாழ்ப்பாணத்தரசர்களின் வரலாற்றை விளக்கிடும் நூலாகத் திகழ்கின்றது எனலாம்.

மயில்வாகனப் புலவர் இயற்றிய நூல்கள்:

மயில்வாகனப் புலவரின் வசனநடைச் சிறப்பினை யாழ்ப்பாண வைபவமாலை பறைசாற்றுவது போன்று அவரது புலமைத் திறனை விளக்கிடும் நூலாகப் புலியூரந்தாதி விளங்குகிறது. புலியூர் என்பது சிதம்பரத்தைக் குறிக்கும் மற்றொரு பெயராகும் புலியூரந்தாதி. தில்லையில் (சிதம்பரத்தில்) நடனமிடும் கூத்தப்பெருமான்மீது பாடப் பெற்ற அந்தாதி நூலாகும். இதற்கு மட்டுவில் ம.க. வேற்பிள்ளையவர்கள் சிறந்ததோர் உரையெழுதியுள்ளார். இந்நூலிற் காணப்பெறும் சிறப்புப் பாயிரம் சுன்னாகம் வரத பண்டிதர் பாடியதென்பர்.

இவ்வந்தாதிச் செய்யுட்கள் இலகுவில் பொருள் புரிந்துகொள்ள முடியாதவையாக இருப்பினும் அக்காலப் புலமைச் செல்நெறியை நமக்குப் புலப்படுத்துவனவாகவே உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் அந்தாதிப் பாடலை நோக்குவோம். புலியூரை வணங்கிடுவோமெனக் கூறும் அப்பாடல் வருமாறு :

**“வானவன் பாலன்று பாணன்கை யோலை வரைந்தனுப்பும்
வானவன் பாலன்ன பூதியி னான்மயி லோன் பயில்க
வானவன் பாலன் றலைக்கறி யுண்டவன் வண்பதஞ்சேர்
வானவன் பாலனம் வாழ்புலி யூரை வணங்குதுமே.”**

மயில்வாகனப் புலவர் எழுதிய மற்றொரு நூல் 'ஞானாலங்காரரூப நாடகம்' என்பதாகும். இஃது ஆன்ம தத்துவங்களை உருவக அலங்காரம் செய்து பாடிய நாடக நூலாகும். இதுவரை இந்நூல் அச்சிடப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

புலவர்களின் மற்றொரு செய்யுள்நூல் 'காசி யாத்திரை விளக்கம்' என்பதாகும். காசிக்குச் சென்று மீண்டபின் புலவர் எழுதிய நூல் இதுவாகும். புலவரால் எழுதப்பெற்ற கந்தபுராண ஓலைச் சுவடி ஒன்றின் இறுதியில் அவரால் எழுதப்பெற்றுள்ள செய்யுள் ஒன்று அவர் காசி யாத்திரை மேற்கொண்டு திரும்பியமையை உறுதிசெய்கிறது. அச்செய்யுள் வருமாறு :

**“ஈசன் மைந்தன் புராணம் எழுதினோன்
தேச லாவு திருவளர் மாதையூர்
மாசி லாமணி மாமகன் மைந்தனாம்
காசி காண்மயில் வாகன யோகனே.”**

கி.பி. 1814ஆம் ஆண்டில் மாதகல் பகுதியில் பெருவெள்ளம் ஒன்று நிகழ்ந்தது என்றும் அவ்வெள்ளப்பெருக்கால் விளைந்த இழப்புக்களை - சேதங்களைக் குறித்து இவர் ஓர் அம்மாளை பாடியிருந்தார் என்றும் கூறுவர்.

இவர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய கல்வளை அந்தாதிக்குச் சிறப்புப் பாயிரக் கவி ஒன்று வழங்கியுள்ளார். அக்கவி வருமாறு:

**“செம்பொற் குவட்டினிற் பாரதந் தீட்டிய கோட்டினன்சீர்க்
கம்பக் கரிமுகன் கல்வளை வாழுங் கணபதிக்கு
நம்பற் கினியமுச் சங்கத்து நூலென நல்லைச் சின்னத்
தம்பிப் புலவனல் லந்தாதி மாலையைச் சாற்றினனே.”**

இதன்மூலம் மயில்வாகனப் புலவர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் காலத்தே வாழ்ந்தவர் எனவும் துணியலாம். சுன்னாகம் வரத பண்டிதர் இயற்றிய சிவராத்திரி புராணத்துக்கும் சிறப்புப் பாயிரக் கவி ஒன்றினையும் இவர் வழங்கியுள்ளார். அக்கவி வருமாறு :

**“பரத ராசனாய ரசல ராசன்மகள் பங்க னன்புதரு பண்புசேர்
விரத ராசசிவ நிசியி னீள்சரித மிகவிளங்கிட விளம்பினான்
கரத ராசனைய மொழியரங்க னருள் கருணைமாரி நிகர்
பருணிதன்**

வரத ராசன்மறை வானாசன்மிகு மதரவாக கவிராசனே.”

புலவர் பாடி வழங்கியுள்ள இச் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கின் சின்னத்தம்பிப் புலவர், வரத பண்டிதர் ஆகியோர் காலத்தே வாழ்ந்தவர் மயில்வாகனப் புலவரெனக் கருதலாம்.

சுருங்கக்கூறின் நற்றமிழ்ப் புலமைவாய்ந்த மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் (1779 - 1816 வரை) வாழ்ந்திருக்கலாம் எனத் துணியலாம்.

யாழ்ப்பாணத்தின் சிறப்பினையும் யாழ்ப்பாணத்து அரசர் காலச் சரித்திரத்தையும் வரலாற்று அம்சங்களுடன் கர்ணபரம்பரைக் கதைகளையும் இயைத்துச் செய்யப்பெற்ற யாழ்ப்பாண வைபவமாலை மாதகல் மயில்வாகனப் புலவரை ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் என்றும் நினைவுட்டிக் கொண்டேயிருக்கும். பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள் வரிசையில் அவருக்கு என்றும் அழியா இடமுண்டெனத் துணிந்து கூறலாம். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றை வரைவோர் மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் குறித்த வரலாற்றினை மேலும் தேடியறிந்து தமிழ் கூறு நல்லுலகுக்கு வழங்குவரென எதிர்பார்ப்போமாக!

அடிக்குறிப்புகள்:

1. நடேசபிள்ளை. சு., - யாழ்ப்பாண வைபவமாலை
இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் நினைக்களம்,
கொழும்பு
மீள் வெளியீடு 1995, அணிந்துரை, பக்கம் vi
2. நடேசபிள்ளை. சு., - மு.கு. நூல்
பக்கம் vi, vii
3. நடராசா, எவ். எக்ஸ். ஸி - ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு
குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு
மீள் வெளியீடு, 2001, பக்கம் 19
4. ஞானப்பிரகாசர். சுவாமி., - யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்
அச்சுவேலி ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை, 1928
பக்கம் 1

நல்லைக் கலிவெண்பாப் பாடிய இருபாலைச் சேனாதிராச முதலியார்

“சின்னத்தம்பிப் புலவருக்குப் பிறகு, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலும் யாழ்ப்பாணத்தின் இரு கண்ணே போன்று, தமிழ் மக்களுக்குச் சிறந்த செய்யுண்டை பயிற்றி வைத்தவர்கள் இருவர் கவிராயர்கள். ஒருவர் முத்துக் குமார கவிராச சேகரர், மற்றவர் சேனாதிராய முதலியார். ஏறக்குறைய இருவரும் ஒரு காலத்தவர்.”¹

இவ்வாறு இருவர் கவிராயர் பற்றி உரைத்துள்ளார் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். இந்த இரு கவிராயர்களும் ஈழத்துப் புதன் தேவனார் வழி வழி வந்த புலமை ஊற்றுக்களாவர். இவர்களுள் இருபாலைச் சேனாதிராசர் சுவை மிகும் சிலேடைப் பாடல்கள் பல தந்தவர். இவரது புலமைத்திறன் சுறுந்தரமன்று. நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலரின் ஆசிரியராக விளங்கிய பெருமையும் இவருக்குண்டு.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த இருபாலை என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த நெல்லை நாத முதலியாரின் புதல்வரே சேனாதிராச முதலியார் ஆவார். இவர் மாதகல் சிற்றம்பலப் புலவரிடமும், கூழங்கைத் தம்பிரானிடமும் கல்வி பயின்றவர். போர்த்துக்கேயம், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளிலே தேர்ச்சி பெற்றவர். நியாய குரந்தரராகவும், மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் அரசு பதவி வகித்தவர். கவிபாடும் ஆற்றல் மிக்கவர்.

அங்கதச் சுவை, சிலேடைச் சுவை, சந்தச் சுவை ததும்பும் பாடல்கள் படைப்பதில் வல்லவர். புலவர் திலகமாக விளங்கிய இவரிடம் கல்வி கற்ற மாணவர்களுள் நல்லூர் சரவணமுத்துப் புலவர், நீர்வேலிப்

பீதாம்பரப்புலவர், நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் முதலியோர் குறிப்பிடத் தக்கோராவர். மாணவர்களின் பெயர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தே குரு எத்துணைப் புலமையாளராயிருந்திருப்பார் என்பதை நாம் ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

சேனாதிராச முதலியார் இயற்றிய நூல்களுள் நல்லை வெண்பா, நல்லையந்தாதி, நீராவிக்கலிவெண்பா, நல்லைக் குறவஞ்சி என்பன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இவை யாவும் சமயசம்பந்தமான படைப்புக்களாக விளங்கிய போதிலும், பல்வேறு பாவினங்களில் ஆக்கப்பட்ட போதிலும், அவற்றின் அமைப்பும், கருத்தும் புலவரின் புலமைத்திறனை, வித்துவத்தன்மையை வெளிக் காட்டுவனவாகவே விளங்குகின்றன. நல்லைக் குறவஞ்சி; அம்மானையில் அமைந்துள்ளது. மணி வாசகப் பெருமான் பாடிய திருவம்மானையை நினைவூட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இக் குறவஞ்சியின் சிறப்பை, ஒரு சம்பவத்தின் மூலம் நோக்குவோம்.

சேனாதிராச முதலியார் சுன்னாகம் முத்துக்குமார கவிராசரின் நெருங்கிய நண்பர். இருவருமே புலவர் திலகங்கள். இந்த இருவரும் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவில் கொடியேற்றத் திருவிழா ஒன்றில் சந்தித்துக் கொள்கின்றனர். புலவர்கள் கூடினால் என்ன நடக்கும்? புலமை ஊற்றெடுக்கப் பாடல்கள் பல உதயமாகும்.

அக்காலத்தில் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவிலில் கும்ப மாசத்திலே (மாசி மாதத்தில்) தான் கொடியேற்றம் நடைபெறும். அன்றும் கொடியேறுகிறது. முத்துக் குமாரகவிராசர் சும்மா இருப்பாரா? உமது சுவாயைப் பாடும் என்கிறார் புன்முறுவலுடன். உடனே கவிமேகமாய சேனாதிராசர் கவிமழை பொழியத் தொடங்குகிறார். அவரது பாடல் பின்வருமாறு அமைகிறது.

**“திருவாரும் நல்லை நகர்ச் செவ்வேற் பெருமானார்
இருவாலைக் குயத்தியரோ டின்பமுற்றா ரம்மாளை
இருவாலைக் குயத்தியரோ டின்பமுற்றா ராமாயின்
தருவாரோ சட்டி குடம் சாறுவைக்க அம்மாளை
தருவார் காண் சட்டிகுடஞ் சாறுவைக்க அம்மாளை”**

சிலேடைக் கருத்துக்கள் நிறைந்த இப் பாடல் மிக ஆழ்ந்த தத்துவக் கருத்துக்களைக் கொண்டமைந்தது என்பதைப் பாடலை நுணுகி நோக்குவார் புரிந்து கொள்வர். மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது “திருவாரும் நல்லை நகரில் உள்ள செவ்வேற் பெருமானார்

இருபாலையிலே குயத்தியரோடு சம்பந்தம் வைத்திருக்கிறார். அதன் காரணமாச் சட்டி குடம் சாறு வைக்கத் தருவாரோ? என்று கேட்கலாம். குயவ குடும்ப சம்பந்தம் வைத்தவர் சட்டி குடம் சாறு வைக்கத் தரத் தானே வேண்டும், தருவார். இதில் ஆச்சரியப்பட என்ன இருக்கிறது” என்ற கருத்தே வெளிப்படையாகத் தோன்றுகிறது. இங்கேதான் புலவருடைய கவித்துவம் பீறிட்டுப் பாய்கிறது. இருவாலைக் குயத்தியரோடு முருகப் பெருமான் இன்பமுறும் சம்பவம் புலப்படுகிறது. இப்பாடலின் பொருளைப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் விளக்குவதைக் காண்போம்.

குயத்தியர் - பெண்கள். இருவாலைக் குயத்தியர் - இரண்டு இளம் பெண்கள், வள்ளி, தெய்வ நாயகிகள். திருவாரும் நல்லைநகர்ச் செவ்வேற் பெருமானார், இருவாலைக் குயத்தியரோடு இன்பமுற்றார் அம்மாளை. அது உண்மைதானே! இருவாலைக் குயத்தியரோடு இன்பமுற்றார் ஆமாயின், தருவாரோ சட்டி குடஞ் சாறு வைக்க அம்மாளை. குடம் - கும்ப மாதம், மாசி மாதம். சட்டி என்று ஒரு திதி. சாறு-திருவிழா. கும்ப மாதத்திலே சட்டித் திதியிலே திருவிழாத் தொடங்க (கொடியேற்றஞ் செய்ய), தருவார்காண் சட்டி குடம் சாறு வைக்க அம்மாளை - கிருபாநிதியாகிய கந்தசுவாமி அநுக்கிரகிப்பார்.”² இது பண்டிதமணியவர்கள் தரும் உரை விளக்கம். சேனாதிராச முதலியாரின் ஊர் இருபாலை. அந்த இருபாலையில் உள்ள குயவ குடும்பத் தோடு சம்பந்தம் வைத்தவர் முருகன் என்றும் கொள்ளலாம். அதே வேளையில் இரு இளம்பெண்களோடு (வள்ளி, தெய்வநாயகியோடு) சம்பந்தம் கொண்டவன் முருகனென்றும் சிலேடைக்கருத்துக்கள் பொதியப் புலவரவர்கள் இப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். இப்பாடலின் மூலம் சேனாதிராச முதலியாரின் கவிபுனையும் ஆற்றலை நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம்.

இவர் பாடிய நல்லை வெண்பாவில் நல்லூரின் பெருமையை அழகொளிரக் காட்டும் பாடல்கள் பலவுள. அவற்றில் ஒன்று,

**வேத வொலி வேள்வியொலி மிக்க விழா வொலியா
லோதவொலி நாணுமுயர் நல்லை - காதரவின்
மாற் கிழவ னாகி வரைக் குறவர் முன்வள்ளி
பாற் கிழவ னானான் பதி.”**

- என்று அமைகிறது.

மற்றொரு பாடலில் நல்லைப்பதி பாரரசர் போற்றும் பதியெனப் போற்றப்படுவதைக் காணலாம். அப்பாடல் வருமாறு:

**சீரரசு கேசரிமுன் னாகுந் திறலாண்மைப்
பாரரசர் போற்றும் பதிநல்லை - காரிகையார்
தாராதா ரக்களத்தான் றந்தமட வார்புனையுந்
தாராதா ரக்களத்தன் சார்பு.**

நல்லை வெண்பா எனப் பெயர் கொண்ட இப் பிரபந்தம் 102 செய்யுட்களைக் கொண்டுள்ளது. பொருட் சிறப்புச் சொற் சிறப்புக்களில் இப்பாடல்கள் பேர்பெற்று விளங்குகின்றன. பாடல்கள் தோறும் நல்லூர்ப்பதியின் சிறப்புப் பாடப் பெறுகிறது.

சேனாதிராசர் நல்லைக் குறவஞ்சியும் மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோயில் மீது ஊஞ்சல் இசையும் பாடினார். நல்லைக் குறவஞ்சியில் வரும் நல்லதோர் பாடல் வருமாறு.

**“கொடிவளரு மணிமாடக் கோபுரஞ் சூழ் நல்லூரிற்
குமரமூர்த்தி
அடியரசுத் திருளகல வமரர் முக மலரவர வணிமா னீன்ற
கொடியினொடும் பிடியினொடுங் குலவுமுடம் பிடியொடுங்கோ
தண்டமேந்தி
மிடியகல மயிலேறி விடியவந்த தினகரன் போல் மேவி
னானே.”**

நல்லைக் கந்தனின் திருக்காட்சியினை இப்பாடல் நன்கு விளக்குகிறது.

சேனாதிராசர் நல்லையந்தாதி பாடியதாக குமாரசுவாமிப் புலவரின் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரமும் நல்லைக் கலிவெண்பா, நல்லையுஞ்சற் பதிகம் என்பனவற்றைப் பாடியதாக முருகேசபிள்ளையின் நல்லை வெண்பா குறிப்புரைப் பதிப்பும் கூறுவதாகக்³ கலாநிதி பொ.பூலோக சிங்கம் குறிப்பிட்டுள்ளமையும் இங்கு கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

இலக்கண, இலக்கியங்களை மனனம் செய்வதில் வல்லவராக விளங்கிய சேனாதிராசர் தமிழ் அகராதித் தொகுப்பில் ஈடுபட்டிருந்த வண. நைற் பாதிரியாருக்குப் பெரிதும் உதவினார் என்பர். இதற்கு ஆதாரமாக மானிப்பாய் இயந்திரசாலையில் அச்சடிக்கப்பட்ட தமிழ் அகராதிச் சாத்து கவியைக் கூறுவர். இதில் “தெல்லியம்பதியில் வரு நெல்லை நாதக் குரிசில் செய்த தவமெனாவுதித்த சேனாதி ராசகலை ஞானாதி ராசனொடு” என்று பாடப்பட்டவர் இவரேயாவர்.

நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலில் முதலிற் புராணப் பிரசங்கம் செய்த வரும் இவரே என்பர் சி. கணேசையர். சிறந்த புலவராக, ஆசானாக,

பிரசங்கியாக, நியாய துரந்தரராக, இலக்கண, இலக்கியக் கடலாக மிளிர்ந்த சேனாதிராச முதலியார் 1840இல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பின் யாழ்ப்பாணக் கவிமரபைப் பேணியவர் களில் சேனாதிராச முதலியாருக்குச் சிறப்பிடமுண்டு. அவரது சிலேடைச்சுவை தரும் பாடல்கள் உள்ளவரை அவரது நாமம் அழியாது நின்று நிலைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. கணபதிப்பிள்ளை. சி., பண்டிதமணி - 'இலக்கியவழி'
பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச்சபை
உரும்பிராய், 1993,
இருவர் கவிராயர் பக்கம் 77
2. கணபதிப்பிள்ளை. சி., - மு.கு. நூல்
பக்கம் 81
3. பூலோகசிங்கம். பொ., - பாவலர் சரித்திர தீபகம் - குறிப்பு
பகுதி 2, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்,
கொழும்பு - 06.
1979, பக்கம் 280

முத்தான கவி பல தந்த முத்துக்குமார கவிராசர்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுப் பிற்பகுதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியிலும் ஈழத்துப் புலமை மரபைப் பேணிக் காத்தவர்களில் ஒருவர் சுன்னாகம் முத்துக்குமார கவிராசர் ஆவார். சின்னத்தம்பிப் புலவருக்குப் பின் தோன்றிய சிறந்த புலவர் இவர். சுன்னாகம் மயிலணியில் வாழ்ந்தவர்.

இவரது தந்தையார் அம்பலவாண பிள்ளை. இவரது புலமை அளவிடற்கரியது. மக்கள் இவரைக் 'கவிராசர்' என்றும் வரகவி என்றும் அழைத்தனர். முத்தான கவிபல தந்த முத்துக்குமார கவிராசர் தமிழ் தந்த பரோபகாரி சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் ஆசிரியர்.

இருபாலையில் வாழ்ந்தவர் சேனாதிராய முதலியார். இவர் நாடு போற்றும் நற்றமிழ்ப் புலவர்களில் ஒருவர். முத்துக்குமார கவிராசரின் நெருங்கிய நண்பர். இருவரும் ஒருகாலத்தவரே. முத்துக்குமார கவிராசர் அருமையான பாடல்கள் பலவற்றை இயற்றியுள்ளார். அவை கால வெள்ளத்தால் கரைந்திடும் தன்மையனவன்று. காலமெல்லாம் நினைவிற் கொண்டு களித்திடும் தன்மையன. இத்தகைய பாடல்கள் 'முத்தக பஞ்ச விஞ்சதி' என்னும் தனிப்பாடற்றிரட்டு நூலில் உள்ளன. இப் பாடல்களில் யாழ்ப்பாணத்து ஊர்கள் சில சிலேடையாகப் பாடப் பட்டுள்ளன.

மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவிலிலே வேட்டைத் திருவிழா. மாவைக் கந்தன் தாவிப்பாய்கின்ற குதிரையிலே பவனி வருகின்றார். இதைப் பார்த்து மகிழ்கிறார்கள் இரு புலவர்கள். ஒருவர் முத்துக்குமார கவிராசர்.

மற்றவர் சேனாதிராய முதலியார். இவ் வேளையில் முத்துக் குமாரகவிராசரைப் பார்த்து “உமது சுவாமியின் பவனியைப் பார்த்தீர். இதை வருணித்துப் பாடும் பார்ப்போம்.” என்கின்றார் சேனாதிராய முதலியார்.

மாவைக் கந்தன் மீது ஆராத காதல் கொண்ட கவிராசர் பாடுகின்றார்.

“முடிவி லாதுறை சுன்னாகத் தான்வழி
முந்தித் தாவடி கொக்குவின் மீதுவந்
தடைய வோர்பெண்கொ டிகாமத் தாளசைந்
தானைக் கோட்டைவெ ளிகட் டுடைவிட்டாள்
உடுவி லான்வரப் பன்னாலை யான்மிக
உருத்த னன்கடம் புற்றமல் லாகத்தில்
தடைவி டாதணை யென்றுப லாலிகன்
சார வந்தனள் ஓரிள வாலையே.”

இந்த முத்தான பாடலைப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மிகவும் நயந்துரைப்பார்கள். பாடலில் யாழ்ப்பாணத்து ஊர் களான சுன்னாகம், தாவடி, கொக்குவில், கொடிகாமம், ஆனைக் கோட்டை, கட்டுடை, உடுவில், பன்னாலை, மல்லாம், பலாவி, இளவாலை என்பன வருகின்றன. இவை ஊர்ப் பெயர்களாயினும் இவற்றின் உள்ளார்ந்த வேறு பொருள் உண்டு. சிலேடையாகவே இந்த ஊர்ப் பெயர்கள் வந்துள்ளன.

இப்பாடலுக்குப் பண்டிதமணி அவர்கள் பின்வருமாறு விளக்கம் அளிக்கின்றார்.

“சுன்னாகம் என்பதைச் சுல் + நாகம் என்று பிரிக்கலாம். சுல்-வெள்ளி, நாகம்-மலை, சுன்னாகம்-வெள்ளி மலை. ‘வழி’யென்பது பிள்ளை. முடிவிலாதுறை சுன்னாகத்தான் வழி - ஆதியும் அந்தமுழில்லாத வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்தில் இருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய பிள்ளையாகிய கந்தசுவாமி, முந்தித் தாவு அடி கொக்குவில் மீது வந்து அடைய- (கொக்கு என்பது குதிரை) முந்தித் தாவுகின்ற (அடி-கால்) கால்களையுடைய குதிரை வாகனத்தில் பவனிவர, ஓர் பெண் கொடிகாமத்தாள் - ஒரு பெண்கொடி (தலைவி) காதல் கொண்டவளாய், அசைந்து ஆனைக்கோட்டை வெளி கட்டுடை விட்டாள் - தன் நிலையைக் குலைத்து மார்பிற்கட்டிய வஸ்திரத்தையும் நெகிழவிட்டாள். உடுவிலான் வர- அந்தச் சமயத்திலே, (உடு-நட்சத்திரம், இல்-மனைவி) நட்சத்திரத்தை மனைவியாகக் கொண்டு சந்திரன் உதயம் ஆனான். ஆக,

பன்னாலையான் மிக உருத்தனன்- (ஆலை-கரும்பு) கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதன் கோபித்தான். ஓர் இளவாலை - அந்த ஒப்பற்ற இளம்பெண்; கந்தசுவாமியைக் காதலித்தவள்; கடம்பு உற்ற மல் ஆகத்தில் - கடம்பு அணிந்த மல்யுத்தம் செய்கின்ற மார்போடு, தடை விடாது அணை என்று-இடையீடு இன்றி அணைத்து அருள வேண்டும் என்று, பல ஆலிபல நீர்த்துளி, கண்சார வந்தனள் - கண்ணினின்றும் சொரிய, கந்தசுவாமிக்கு எதிரே, திருவடியே சரணமென்று, வீதியிலே பவனியை எதிர் கொண்டாள். இதுவே இப்பாடலுக்குப் பண்டிதமணி அளிக்கும் நல்லுரையாகும்.¹

கவிராசர் இயற்றிய மாவை சுப்பிரமணியத் தோத்திரத்தில் இப்பாடலை நாம் காணலாம். சுப்பிரமணியக் கடவுள் பவனிவருதலைக் குறிக்கும் மற்றொரு சிலேடைப் பாடலைப் பார்ப்போம். இதிலும் யாழ்ப்பாணத்து ஊர்ப்பெயர்களே இடம்பெற்றுள்ளன.

“மல்லாக மாதகலான் மருகன்சன்
 னாகத்தான் மகன்பா வாணர்
 சொல்லாச்சீர் ஈவினையான் துன்னாலை
 யானத்தான் சுரும்ப ரோதிச்
 சில்லாலை யிருள் வென்ற குறக் கொடிகா
 மத்தானைச் சிகண்டி மாலூர்
 வல்லானை மாவிட்ட புநகரத்
 திடைப் பவனி வரக் கண்டேனே”.

ஊர்ப்பெயர்களை வைத்துச் சிலேடைப் பொருளில் அரிய பாடல்கள் பலதந்த முத்துக்குமார கவிராசர் ஞானக்கும்மி, யேசுமத பரிகாரம், சுன்னாகம் ஐயனார் ஊஞ்சல், நடராசர் பதிகம் முதலான நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

சிதம்பரம் நடராசப் பெருமான்மீது இவர் பாடியதே நடராசர் பதிகமாகும். அதில் வரும் ஒரு பாடல் வருமாறு:

“நன்மைசெய் தறிகிலேன் தன்ம வழி செறிகிலேன்
 நம்பினர்க் குதவி செய்யேன்
 நந்தா வனம்வையேன் மாதான மீந்துயேன்
 நற்கொடை யிலாத கையேன்
 புன்மைவழி தேடுவேன் கன்மவழி நாடுவேன்
 பொய்ச்சுது வினையா டுவேன்
 புல்லரைப் பாடுவேன் புலைமகட் கூடுவேன்
 பொய்ச்சமய வழியோ டுவேன்

சென்மமருள் தாய்தந்தை குருதெய்வ நிந்தனைகள்
 செய்துலே னெனினும் வாயால்
 சிவ சிதம் பரமென்று சொல்லும் அடி யேன்பவந்
 தீரா திருக்கு மோதான்
 சின்மய சொருபனே உன்மயம தாம்பாத
 தெரிசனம் எனக் கருளுவாய்
 சிதம்பர மெனுந்தவர் நிதம்பர விதம்பெறு
 சிதம்பர மகா தேவனே.”

இவ் விருத்தப் பாவில் தம்மைத் தாழ்த்தித், தன்குறைகளுரைத்து, தரிசனந் தந்தருளுமாறு சிதம்பர நடராசப் பெருமானைக் கவிராசர் வேண்டி நிற்பதைக் காணலாம்.

முத்துக் குமார கவிராசரின் காலம் 1780-1851 ஆகும். ஈழத்தில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் கால இலக்கியப் போக்கினை அறிந்து கொள்வதற்குக் கவிராசரின் தனிப் பாடல்கள் நமக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன.

சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பின் யாழ்ப்பாணத்துக் கவிமரபைப் பெரிதும் பேணிய முத்துக்குமார கவிராசரின் புலமைத் திறன் என்றும் போற்று தற்குரியது. அவரின் பாடல்கள் உள்ளவரை இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அவரை மறந்திட முடியாது.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. கணபதிப்பிள்ளை. சி, பண்டிதமணி - ‘இலக்கியவழி’
 பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச்சபை
 உரும்பிராம், 1993,
 இருவர் கவிராயர், பக்கம் 79, 80

திருவாக்குப் புராணம் இயற்றிய கனகசபைப்புலவர்

யாழ்ப்பாணத்து அளவெட்டி என்னும் ஊரில் 1829-2-12ஆம் நாளிற் பிறந்தவர் கனகசபைப் புலவர். இவரது தந்தையார் வேலுப்பிள்ளை. வியாக்கிரதபாத முனிவர் புராணத்தைப் பாடிய வைத்தியநாதத் தம்பிரான் வழிவந்தவர். புகழ்பெற்ற வட்டுக்கோட்டைச் செமினாரியில் (சாஸ்திர கலாசாலையில்) கல்வி பயின்றவர்.

உவாட் என்னும் ஐரோப்பியரிடம் மேல்நாட்டு வைத்தியமும் தமது தந்தையாராகிய வேலுப்பிள்ளையிடம் ஆயுர்வேத வைத்தியமும் கற்றவர். வட்டுக்கோட்டை செமினாரியில் சேர்ந்த பின் எவாட்ஸ் என்னும் பெயர் இவருக்கு வழங்கப்பெற்றது. இதனால் எவாட்ஸ் கனகசபை என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று. இளமை முதலே கவி பாடும் ஆற்றல் வாய்த் திருந்த புலவர் கனகசபை இளமையிற் பாடிய பாடல்கள் பலவும் காற்றோடு கலந்துவிட்டமையால் ஏட்டில் எழுதப் பெறாமற் போயின.

கனகசபைப் புலவர் வாழ்ந்த காலத்தில் சுன்னாகம் முத்துக்குமார கவிராஜ சேகரம் என்பார் கிறித்தவ பாதிரிமாரின் போக்கைக் கண்டித்து ஞானக்கும்மி எழுதியிருந்தார். கிறித்தவ சமயத்தில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டிருந்த புலவர் கனகசபை இந்த ஞானக்கும்மியைக் கண்டித்து அஞ்ஞானக் கும்மி மறுப்பு என்றொரு கும்மி பாடினார். மேலும் மறுப்புக் கும்மிகள் பாடுவதை விட்டுவிட்டு கிறித்துமத நூலின் வரலாற்றை மையமாகக் கொண்டு திருவாக்குப் புராணம் என்னும் நூலை இயற்றினார்.

இந்நூலில் வேதாகமத்தின் சில பாகங்கள், சனன காண்டம், யாத்திரை காண்டம் ஆகிய இரு காண்டங்களில் பத்தொன்பது படலங்களில் பாடப்பட்டுள்ளன. இவ்விரு காண்டங்களிலும் 1573 விருத்தங்கள் உள்ளன. மொத்தமாக இப் புராணத்தில் 1751 செய்யுள்கள் உள்ளன. கனகசபைப் புலவரின் கவியாற்றலைத் திருவாக்குப் புராணத்தில் நன்கு காணலாம். எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் செய்யுளை நோக்குவோம்.

“அனைத்துலகுந் திருவாக்கா லளித்தகில
சராசரமு மருட்சித் தத்தே
நினைத்துளவப் படியமைத்துக் காத்தளிக்குந்
தனிமுதலா நிகரி லாதான்
தனைத்துதிசெய் தெண்ணுகின்ற தகுங்கருமஞ்
சித்திபெறத் தருக வென்றே
இனைத் தெனவொப் போதரிய விணைமலர்த்தாள்
சிரத்தேந்தி யிறைஞ்சு வாமே”

கனகசபைப் புலவரவர்கள் சென்னையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் அமெரிக்க மிஷனரிமாரின் தலைமையின் கீழ் இடம்பெற்ற அகராதி தொகுப்புப் பணியில் ஈடுபட்டார். பின்னர் மானிப்பாயில் உள்ள அமெரிக்கன் மிஷன் அச்சியந்திரசாலையில் மேற்பார்வையாளராகவும் கோப்பாயில் உள்ள தமிழ் வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகவும் பணி புரிந்தார்.

இவர் சென்னையில் இருந்த போது பல தமிழ்ப் பெரியார்களுடனும் பிரபுக்களுடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். கண்டி அரசனின் பேரனான அழகர்சாமி வேலூரில் வாழ்ந்து வந்தார். அவரது வள்ளற் குணத்தைக் கேட்டறிந்த கனகசபைப் புலவர் அவர் மீது பிரபந்தம் ஒன்றைப் பாடினார். அப்பிரபந்தத்துடன் சீட்டுக்கவி ஒன்றையும் எழுதி அழகர் சாமிக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

கண்டி மன்னரின் பண்டைப் புகழையும் செல்வச் சிறப்பையும் வீரத்தையும் கொடைத்திறனையும் இச் சீட்டுக்கவி எடுத்துக் கூறும் வகையில் அமைந்திருந்தது. அழகர் சாமி மடல் என அழைக்கப் பெற்ற அச்சீட்டுக்கவி வருமாறு

நிறை நிலவு பொழியமுத கிரணசந் திரனென்ன
நின்றிலகு கின்ற தொடையாய்
நேரலர் படைக்கடலை வீரவே கங்கொண்டு
நிருமல மாக்கு படையாய்

நெடியதரு வைந்துமெழு முகிலுமிணை யல்லவென
 நித்த மருள் சின்ற கொடையாய்
 நிலவலைய மெங்கணுஞ் சுலவிநிலை பெற்றிலகு
 நிகரற்ற சீர்த்தியுடையாய்
 நிறை நிலவு தவமுமுயர் பொறை பலவு மென வெளவு
 செங்கையுத் தண்ட தீரா
 செயமாத் குடி கொண்ட திண்புயா சலவுளந்
 திருமா துவக்கு நெறியாய்
 தென்னிலங் கேசவெழின் மன்னுமங் கசரூப
 திறலழகர் சாமி யென்னுஞ்
 சிங்கவே றனையவுத் துங்கவுள் ளக்களி
 சிறந்திட மகிழ்ந்து காண்க.

துறைநிலவு கலைவாரி கரைகண் டுயர்ந்துநின்
 றொல் குலத் தரசர் தம்பாற்
 றோமிலா நன்புபெற் றோங்குவைத் தியநாத
 சுகுணன் குலத் துதித்தோன்
 றுகளற்ற சீரளவை நகரத்து வருகனக
 சபைமிக்க துன்று பத்தி
 தூண்டநின் மாபெருமை பூண்டசுமு கம்பெறச்
 சோர்விலா தெழுது நிருபம்
 முறைநிலவு மிறைமைபெறு முடிமன்னர் திலகநீ
 முகமலர்ந் தசுமு வந்தே
 மூளுமன் பாலணிய நீளுமின் பானவிசை
 மொய்த்த மடன் மாலை தரவும்
 முக தரிசு எனக் கண்டு மிகுகரி சனங் கொண்டு
 முன்பெய்த வுங்கருதி நின்
 முன்னணுகு மென்றனக் கின்னருள் சுரந்தாழி
 மூதுலகி னீ வாழி யே”

தம்முன்னோரான வைத்தியர் ஒருவர் கண்டி மன்னர் அரண்மனை யில் வைத்தியம் செய்து புகழ் பெற்றமையையும் தாம் அந்த மரபின் வழி வந்தோன் என்பதையும் புலவரவர்கள் இச் சீட்டுக் கவியில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

அழகர் சாமி புலவரவர்கள் அனுப்பிய பிரபந்தத்தையும் சீட்டுக் கவியையும் படித்துப் பார்த்துப் பெருமகிழ்வு கொண்டதாகவும் புலவர வர்களை நேரில் அழைத்துப் பரிசளித்துச் சிறப்பித்தாரெனவும் வரலாறு கூறுகிறது. வேலூர் சென்று அழகர்சாமி அளித்த பொன்னும் பொருளும்

பெற்றுத் திரும்பும் வழியில் எதிர்ப்பட்ட புலவர்களை அழகர் சாமியை நாடுமாறு கனகசபைப் புலவர் ஆற்றுப் படுத்திய செய்தியைப் பின்வரும் பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“பூவின் மீதெவரு மெச்சு பாவருளில்
 புல்லர் மீது சொல்லி நெஞ்சு கால்
 புண்கள் பட்டுவரு பாவ லீரெனையோர்
 புரவ லன்கொலென வெண்ணலீர்
 யாவின் மீதுமுய ரோவில் சீருறு
 மிலங்கை நாடர சியற்றுபேர்
 இசைவி ளங்கழகர் சாமி யண்ணலரு
 ளீகை பெற்றுவரு புலவன் யான்
 நாவின் மீதுலவு பாவி னத்தருமை
 நன்கு ணர்ந்த தமிழிவினான்
 நாவலர்க்குதவு வள்ளலங் கவனை
 நண்ணி லின்பரி செய்துவீர்
 மாவின் மீதரச னந்த மத்திமிசை
 மருவு பேரரச னந்தநீள்
 வைய மீதரச னந்த மென்றுமவன்
 வாயின் முன்னரடை யாளமே.”

புலமைத்திறன் வாய்ந்த புலவர் பெருமக்கள் மன்னர்களிடமும் வள்ளல்களிடமும் சென்று புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில்கள் பெற்றுத் திரும்பும்போது தாம் பெற்ற இன்பம் பிறர் பெறுமாறு மற்றப் புலவர்களை ஆற்றுப்படுத்தல் தமிழ்ப் புலவர் மரபாகும். இத்தகைய பாடல்கள் ஆற்றுப் படைப் பாடல்கள் எனப்படும். பத்துப் பாட்டு என்னும் சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்து நூல்களில் இதற்கான சான்றுகளைக் காணலாம். இந்த வகையிலேயே கனகசபைப் புலவரும் ஏனைய புலவர்களை ஆற்றுப்படுத்தினாரெனக் கொள்ளலாம். இதனைப் புலவராற்றுப் படையெனப் பழந்தமிழிலக்கியம் கூறும்.

புலவரவர்கள் எந்நேரமும் மகிழ்ச்சியுடன் காணப்படுபவர். நகைச் சுவை ததும்பப் பேசுபவர். எடுத்த உடன் கவிபாடும் ஆற்றல் வாய்க்கப் பெற்றவர். சென்னையில் இவர் அகராதித் தொகுப்புப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த வேளை, இவருடன் சேர்ந்து பணியாற்றியவர் வீராசாமிச் செட்டியார். அவர் சற்று வயதானவர். நரைத்த குடுமியுடையவர். புலவரவர்களின் கவிபாடும் ஆற்றலைப் பரிசோதிக்கும் பாவனையிலும் அவர் வாயிலிருந்து ஒரு சுவையான பாடலைத் தோற்றுவிக்கும்

வகையிலும் ஒருவர் செட்டியாருடைய நரைத்த குடுமியைச் சுட்டிக்காட்டி இதன் மீது ஒரு பாட்டுப் பாடுங்கள் என்று கேட்டார். வீராசாமிச் செட்டியாரின் நரைத்த குடுமியைப் பார்த்துப் புலவர் பாடிய பாடல் வருமாறு:

“நாவலர் வியக்கப் பாவலர் நாவா
 என்கலை மதிவளர்ந் தோங்கிப்
 பாவலர் முகஞ் செம் பதுமமாகக் குவிக்கும்
 பான்மையோன் மாயனோ குளத்து
 மாவலர் வீரா சாமிவேள் குஞ்சி
 மலரயன் றேவிவெண் கஞ்சப்
 பூவலர்ந் திருப்ப வதன்மிசை யிருந்த
 பொற்பெனப் பொலிந்திலங் குறுமால்.”

இதன் மூலம் புலவரவர்கள் தமது புலமைத் திறனை நன்கு புலப்படுத்தினார். புலவரவர்களின் தமிழ்ப் பணிகளில் அவர் அகராதித் தொகுப்பில் ஆற்றிய பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். உவிஞ்சிலோ பாதிரியார் வெளியிட்ட தமிழ்-ஆங்கில அகராதியின் முகவுரையிலே (1862இல் வெளியானது) கனகசபைப் புலவர் ஆற்றிய உதவி குறிப்பிடப்படாமை கவலைக்குரியதே.

புலவரவர்கள் பாவலர் சரித்திர தீபகம் தந்த ஆர்ணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை, அகராதி தந்த உடுவில் சந்திர சேகர பண்டிதர் ஆகியோர் படைத்த நூல்களுக்கு கவிதைகள் மூலம் முன்னுரை வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளார். சந்திரசேகர பண்டிதரின் அகராதிக்கு அவர் பாடியளித்த பாயிரம் தனிச் சிறப்புடையது. அதனை ஒரு கணம் பாடி மகிழ்வோம்.

“ஆக்கினன் பெயரக ராதியா மிதனைக்
 கல்வியும் செல்வமும் காசினி யனைத்தினும்
 நல்லிட மிஃதென நயந்துறைந் திடுதகை
 எட்டுள திசையினும் எழில்மிகப் பெற்றிடும்
 வட்டுநன் நகரினன் வண்குண சாகரன்
 குசை நுனி தன்னினுங் கூர்மை கொண் மதியினன்
 இசைவள வளர்ந்துய ரிரும்புகழ் நிதியினன்
 முத்தமிழ்ப் புலமையன் மூதுணர் கலையினன்
 சத்தியத் தலைமையன் தருமநன் நிலைமையன்
 கங்கா குலத்தினன் கலைமகள் வலத்தினன்
 மேழியம் பதாகை மேவிய செல்வன்
 ஆழிகுழ் புவிபுகழ் அம்பல வாணவேள்

**பொருவருள் தவத்தாற் புதல்வனா யுதித்து மெய்
அருமை யுடன்பல ஆகமங் கற்றோன்
சந்தர நாற்கவி சொலும் வல்லோன்
சந்திர சேகரத் தமிழ்ப்புர வலனே.”**

“கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்” என்பதற்கமைய சந்திர சேகர பண்டிதரைத் தமிழ்ப் புரவலனாகப் புலவர் போற்றியமையை இப் பாயிரம் நன்கு புலப்படுத்துகிறது எனலாம்.

தமிழ்ப் பணியோடு மருத்துவப் பணியிலும் ஈடுபட்டுழைத்த புலவரவர்கள் மருத்துவப் பணிக்காகப் பூநகரிப் பகுதிக்குச் சென்றிருந்த வேளை எதிர்பாராத விதமாக இரத்த அழுத்த நோய்க்காளாகி மயங்கி விழுந்து விட்டார். அதுவும் நீராடும் போது கேணியில் நிகழ்ந்தமையால் கடுங்குளிர் தோஷத்திற்குள்ளாகினார். அங்கிருந்து அவரை ஊருக்குக் கொண்டுவந்து சிகிச்சையளித்த போதிலும் பயன்கிட்டவில்லை. புலவரவர்கள் 1879 ஆம் வருடம் தை மாதம் 9ஆம் திகதி இறையடி சேர்ந்தார். அவரது பூதவுடல் உடுவில் சேமக்காலையில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

அவரது மறைவு குறித்து 1879ஆம் ஆண்டு தைமாதம் 16ஆந் திகதி “உதயதாரகை” பத்திரிகை பின்வருமாறு எழுதியது.

“ஆ! அளவையம்பதித் தமிழ்ப் புலவன் ஸ்ரீ. வே. கனகசபைப் பிள்ளையின் மரணத்தால் யாழ்ப்பாணம் ஒரு சிரேட்ட அறிஞன், புலவன், வைத்தியன், வாசாலன், இலக்கண இலக்கியன், கனவான், தனவானை இழந்ததென்று துன்புற்றுப் புலம்புகிறோம். ஆ! மரணமே! நீ பெருங் கொடியன். எத்தனையோ பெயரை உன் வாயிலிருந்து இவர் தப்ப வைத்தாரென்று வன்மஞ்சாதித்தா, எத்தனையோ பேர் பிரலாபிக்க இவரை இத்தனை சீக்கிரத்தில் மடித்தாய்? கெட்டி, கெட்டி, கெட்டி, உன் கெட்டித்தனம் என்ன? நீ கொடியனே, கொடியன். ஆயிற் பிறந்தாருள் இறவாதார் யார்? நீ செய்ததில் ஓர் திறமை இல்லை என்று எண்ணுகிறோம்.” இவ்வாறு எழுதியவர் “உதயதாரகை” பத்திராதிபர் ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை ஆவார்.

அன்றைய கால கட்டத்தில் கனகசபைப் புலவரது புகழ் சமுதாயத்தில் எவ்வளவுக்குப் பரந்திருந்தது என்பதற்கு உதயதாரகையின் இவ் அஞ்சலி வரிகள் சான்றாக அமைகின்றன. அவர் ஆக்கியளித்த திருவாக்குப் புராணம் உள்ளவரை அவரது புகழ் நின்று நிலைக்கும் என்பது திண்ணம்.

நாவலர் பாராட்டிய நற்றமிழ்ப் புலவர்

ஈழத்திருநாடு காலத்துக்குக் காலம் பல நற்றமிழ் நாவலர்களையும் பாவலர்களையும் பெற்றுப் பெருமை பெற்றுள்ளது. தமிழ் கூறு நல்லுலகின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. இவ்வகையில் பிரபந்தங்கள் இயற்றுவதில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றித் திகழ்ந்த பெரும் புலவர் உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர். உடுப்பிட்டியில் அவர் வாழ்ந்தமையால் அவ்வூரின் பெயர் அவரது பெயருடன் சேர்ந்து கொண்டது.

“கம்பனுக்குப் பின் ஒரு சம்பன்” எனத் தவத்திரு ஆறுமுகநாவலரால் பாராட்டப் பெற்றவர் சிவசம்புப் புலவர். இவருக்குப் புலவர் என்னும் பட்டத்தைச் சூட்டியவரே நாவலர் ஆவார்.

சிவசம்புப் புலவர் உடுப்பிட்டியில் வாழ்ந்த பெரியார் அருளம்பல முதலியாரின் புதல்வர். கல்விச் செல்வமும் பொருட் செல்வமும் பொலிந்திலங்கிய குடும்பத்தில் தோன்றியவர். ஆசுகவி குமாரசுவாமி முதலியார், அருளம்பல முதலியாரின் சிறப்புக்கள் குறித்து ‘அருளம்பலக் கோவை’ என்னும் பிரபந்தம் பாடிப் போற்றியுள்ளார். அருளம்பல முதலியாரின் அருந்தவப் புதல்வனான சிவசம்பு நல்லூர் சரவணமுத்துப் புலவரிடம் தமிழ் பயின்றவர். சரவணமுத்துப் புலவர் இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாரின் தலை சிறந்த மாணவர் மட்டுமன்றித் தவத்திரு ஆறுமுக நாவலரின் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியரு மாவார். இத்தகு சிறப்புமிகு நல்லாசானிடம் பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலக்கண, இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேறிய சிவசம்பு, ஆறுமுக நாவலரைப் பற்றியும் நன்கறிந்து கொண்டார். நாவலரின் மீது பெருமதிப்பும் பக்தியும்

கொண்டார். நாவலர் பிரசங்கம் செய்யும் இடங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சென்றார். அவரது பிரசங்கங்கங்களைக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டார். இயல்பாகவே கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றிருந்த இவர் நாவலரது பிரசங்கங்களின் முடிவிற்போது அதன் சாரத்தை ஒரு கவிதையாகக் கூறி அவையோரனைவரதும் பாராட்டுக்களைப் பெற்றார். இதனால் அவரது தமிழறிவும் சமய அறிவும் வளர்ந்தது.

ஒருநாள் புலோலி சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் நாவலரது பிரசங்கம் இடம்பெற்றது. அவர் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்தபோது மழை பெய்ததாம். பிரசங்க முடிவில், அதன் சாரத்தைக் கூற எழுந்த சிவசம்பு நாவலரின் பிரசங்க மழை, வான் மழை, மக்கள் பெருக்கிய கண்ணீர் மழை ஆகியவற்றை ஒன்றிணைத்துப் பாடிய பாடல் நாவலரைப் பெரிதும் ஈர்த்துவிட்டதாம். உடனே நாவலர் “கம்பனுக்குப் பின் ஒரு சம்பன் அல்லவோ” எனப் பாராட்டியதோடு, தம்மிலும் ஏழாண்டுகள் வயதிற குறைந்தவரான சிவசம்புவைப் ‘புலவரே!’ என அழைத்துப் பெருமைப்படுத்தினார் என்பர். நாவலர் சூட்டிய புலவர் பட்டம் இவருக்கு நிலைத்து விட்டது. தமிழில் அறுபதுக்கு மேற்பட்ட பிரபந்தங்களைப் பாடிய பெரும்புலவர் எனத் தமிழ் கூறு நல்லுலகினால் பாராட்டப்பெறும் பெருமையினையும் ஈட்டிக் கொடுத்தது.

பெரும்புலவர்:

சிவசம்பு பெரும்புலவர் என்பதற்கு ஆயிரம் எடுத்துக் காட்டுக்களைக் கூறலாம். எடுத்தவுடன் கவிபாடும் ஆற்றல் அவரிடம் நிறைந்திருந்தது. நாவலரைக் கவர்ந்த இவரது பாடல் ஒன்றைக் காண்போம்.

“அன்பர் கண்ணீர் மழை யும் சிவ
 னார் மெய் யருள் மழையும்
 மன் பிர பந்த மழையும்
 பிரசங்க மா மழையும்
 கொன்புனை நீலப் புயலின்
 மழையும் கொடை மழையும்
 இன் பொடு மல்கப் புலோலி மெய்
 வாழ்வினி லேறியதே.”

இப்பாடலைப் பெரிதும் இரசித்த நாவலர் இவரைப் புலவரே! என அழைத்துப் பெருமைப்படுத்தியது வரலாறு. வரலாற்றில் வாழும் பெருமை பெற்ற இப் புலவர் நாவலர் மறைந்த போது பாடிய இரங்கற் பாடல்கள் அனைவரையும் கண்ணீர் சொரிய வைத்தன எனலாம். அத்தகைய பாடல்களில் ஒன்று வருமாறு:

“ஆரூரனில்லை புகலியர் கோனில்லை யப்பனில்லை
 சீரூரு மாணிக்க வாசக னில்லை திசையளந்த
 பேரூரு மாறு முக நாவலனில்லை பின்னிங்கியார்
 நீரூரும் வேணியன் மார்க்கத்தைப் போதிக்கும் நீர்மையரே”

இவர் பாடிய இரங்கற் பாக்கள் நாவலரைச் சமய குரவர்கள் நால்வரின் வரிசையில் ஐந்தாம் குரவராக மதித்துப் போற்றிய இவரது பக்தியையும் பண்பினையும் பறைசாற்றுவனவாக அமைந்துள்ளன. ஈழத் திருநாட்டிலும் தமிழகத்திலும் நாவலரவர்கள் பெற்றிருந்த மதிப்பினைப் புலவரவர்கள், கற்போர் மனம் கனிந்துருகும் வகையில் தமது பாடல்களில் சொற்சுவையும் பொருட் சுவையும் ததும்பப் பாடியிருந்தார்.

புலவரவர்களின் தமிழ்ப் புலமை ஈழத்திலும் தமிழ்நாட்டிலும் பெரிதும் மதித்துப் போற்றப்பட்டது. ஈழத்துப் புரவலர்களை மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டுப் புரவலர்களையும், மன்னர்களையும், மடாதிபதிகளையும் வணிகப் பெருமக்களையும் இவர் மதித்துப் போற்றிப் பல பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். தமிழில் அதிகமான பிரபந்தங்களைப் பாடியவர் என்ற பெருமையினையும் இவர் பெற்றுள்ளார்.

இராமநாதபுரம் பாஸ்கரசேதுபதி மீது கவிபல பாடிப் பொன்னும் பொருளும் இன்னும் பலவும் பரிசாகப் பெற்றவர் இவர். பாஸ்கரசேதுபதி மீது கல்லாடக் கலித்துறை, நான்மணிமாலை, இரட்டை மணிமாலை என்னும் பிரபந்தங்கள் பாடியவர்.

“கல்லாடம் கற்றவனோடு சொல்லாடாதே” என்பது முதுமொழி. கல்லாடக்கவி பாட எவரும் துணியாத காலத்தே, இவர் கல்லாட யாப்பில் உத்தர கல்லாடம் செய்த தனிச் சிறப்புக்குரியவர். இதனால் இவரது பெருமை நன்கு புலப்படும்.

சிவசம்புப் புலவர் கவிபாடுவதில் மட்டுமன்றிச் சிறந்த உரையெழுது வதிலும் சிறந்து விளங்கினார். மறைசையந்தாதி, திருவேரக யமக அந்தாதி, திருச்செந்தில் யமகவந்தாதி, திருச்செந்தில் திருக்கந்தாதி முதலிய அந்தாதி நூல்நூக்கு அரிய உரை செய்துள்ளார். தஞ்சை வாணன் கோவை, கந்தபுராணம் - வள்ளியம்மை திருமணப்படலம், சேது புராணம் முதலிய புராணங்களுக்கும், நன்னூல் விருத்தி, நேமிநாதம், சிதம்பரப்பாட்டியல், யாப்பருங்கலக்காரிகை முதலாய இலக்கண நூல்களுக்கும் இவர் மிகச் சிறந்த உரையெழுதியுள்ளார்.

சிவசம்புப் புலவர் மறைசையந்தாதிக்குச் செய்த உரை ஈழத்தவரால் மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டவராலும் பெரிதும் மதிக்கப்பெற்றது.

புலவரின் மாணாக்கர்கள் :

புலவராக, உரையாசிரியராக மட்டுமன்றிச் சிறந்த ஆசிரியராகவும் இவர் விளங்கினார். இவரிடம் கல்வி பயின்றோரில் வல்வை இயற்றமிழ்ப் போதனாசிரியர் வைத்திலிங்கம், 'இலக்கணப்புலி' சன்னாகம் முருகேச பண்டிதர், ஆவரங்கால் நமசிவாயப்பிள்ளை, புலோலி வடமொழிப் புலவர் கணபதிப்பிள்ளை, 'இலக்கணக் கொட்டர்' குமாரசுவாமிப் புலவர், புலோலி தில்லைநாதப் புலவர், தும்பளை குமாரசுவாமிக் குருக்கள், பருத்தித்துறை வேல் மயில்வாகனச் செட்டியார், வல்வை அருணாசலம், கரணவாய் ஞானப்பிரகாசதேசிகர், திருஞானசம்பந்த தேசிகர், நமசிவாய தேசிகர், நொத்தாரிசு ஆறுமுகப்பிள்ளை, மந்துவில் வைத்திலிங்கச் செட்டியார், கந்தமடம் வை.சி. சிவகுருநாதன், கதிரவேலு சின்னையா, சின்னத்தம்பி சுவாமிநாத பண்டிதர் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கோராவர்.

ஈழத்துக்கும் தமிழகத்துக்கும் இணைப்புப் பாலமாகக் கற்றறிந்தார் போற்றும் புலவராகத் திகழ்ந்த இவர் தமிழ் நாட்டிற் பெற்ற சிறப்புக்கள் பல. அரசர் பெருமக்கள், மடாதிபதிகள், வணிகப்பெருமக்கள், ஆதீன கர்த்தர்கள் உட்படப் புரவலர்கள் பலரும் போற்றிப் புகழும் பெரு மதிப்புக்குரியவராகப் புலவர்கள் அக்காலத்தில் விளங்கினார்.

எட்டிக்குடிப் பிரபந்தம் பாடிய புலவரவர்களை எட்டிக்குடி ஆதீனத் தினர் கௌரவித்து உதவியமையையும், நாவலர் வழங்கிய புலவர் பட்டத்தை அங்கு வழிமொழிந்து எங்கும் வழங்கச் செய்தமையையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

புலவரவர்கள் முருகனிடத்து மிகுந்த பக்தியுள்ளவர் என்பதை இவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் பல நன்குணர்த்துகின்றன. இதனை இவர் பாடிய கந்தவன நாதர் பதிகமும், செந்தில் மேயமுருகன் மீது இயற்றிய யமக அந்தாதியும், திருவேரகப் பெருமான் மீது பாடிய இன்னொரு யமக அந்தாதியும் எட்டிக்குடிப் பிரபந்தமும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

கற்றோர் போற்றும் புலவராக, உரையாசிரியராக, நல்லாசானாக விளங்கிய சிவசம்புப் புலவரின் புலமைத்திறன் குறித்துச் சன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் குறிப்பிடுகையில் "இவர் சொல்லும் பொருளும் தொடை வகைகளும் சிறப்புற வைத்துக் கவியமைக்கும் புலமையிற் சிறந்தவர்" எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவரது புலமைப் பெருக்கம் குறித்துப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் "இவர் இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாருக்கு அடுத்த படியில் புலமைப் பெருக்க முள்ளவர்" எனப் பாராட்டியுள்ளார்.

ஈழத்தவரால் மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டவராலும் பெரிதும் மதித்துப் போற்றப்பட்டவர் புலவரவர்கள். புலமைத் திறனில் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களுக்கு அடுத்தவர் எனத் தமிழ் நாட்டவராலும் போற்றப்பெற்றவர்.

மதுரையில் நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம் அமைத்த பாண்டித்துரைத் தேவர் குறித்துப் புலவரவர்கள் நான்மணிமாலை ஒன்றும் பாடியுள்ளார்.

குரவர்களை மதித்திடும் பண்பினர்:

புலவரவர்கள் நாவலர் மீது கொண்டிருந்த பக்தி சொல்லுந்தரமன்று. நாவலரது அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியே செயற்பட்டார். நாவலர் மீது கொண்டிருந்த பெருமதிப்பைப் போலவே தமக்குக் கல்வி புகட்டிய ஆசிரியர்களான சரவணமுத்துப் புலவரிடத்திலும் சம்பந்தப் புலவரிடத்திலும் மிக்க மதிப்பு வைத்திருந்தார். குரவர்களை மதித்திடும் அவரது பண்பினை அவர் இயற்றிய “மயில்வாகன வம்ச வைபவம்” என்னும் பிரபந்தத்தில் நன்கு காண முடிகிறது. தமது தந்தையாரான அருளம்பல முதலியார் தம்மை அழைத்துச் சென்று ஆசிரியர்களிடம் ஒப்படைத்த நிகழ்ச்சியைப் பாடலொன்றில் வெகு அழகாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பாடல் வருமாறு:

“அந்திய கா லத்திற்றமிழ்க் ககத்தி யன்போ
லமர்ந்தசர வணமுத்துப் பண்டி தன் சீர்
முந்து குணச் சம்பந்தப் புலவன் றன்னை
முற்றொடரன் பினிலழைத்து முகமன் பேசிச்
சிந்தையுறும் பெருங்களியா லிவனை யோங்குஞ்
செந்தமிழா சிரியனெனத் திருத்தி வைம்மின்
சந்ததமு முமைமறவா னென்றன் றோர் கைத்
தலத்திலெனை அடைக்கலமாத் தகவி லீந்தோன்.”

எந்நாளும் தமது ஆசான்களை மறவாது போற்றிடும் பண்பு படைத்தவர் புலவர் என்பதற்கு இப்பாடல் சான்று பகர்வதாக உள்ளது. இப்பாடல் இடம் பெற்ற “மயில்வாகன வம்ச வைபவம்” என்னும் பிரபந்தம் புலவரின் தந்தையாரான அருளம்பல முதலியாரின் முதல் தாரத்து மைந்தனான அம்பலவாணர் என்பார் மீதும் அவர் மைந்தர் மயில் வாகனம் மீதும் கொண்ட பேரன்பின் காரணமாக அவர்களது பரம்பரைச் சிறப்பைப் புகழ்ந்து பாடியதாகும். ஐம்பத்தொன்பது நெடிய விருத்தப் பாக்களாலான இப் பிரபந்தம், பாட்டுடைத் தலவைனான மயில்வாகனம் அவர்களின் பரம்பரையையும் அவர்கள் செந்தமிழ் வளர்த்த

செம்மையையும், செய்த பணிகளையும் சிறப்புறப் போற்றும் வகையில் உள்ளது.

புலவரவர்களின் தனிப் பாடல்கள் பல கற்றோர் உள்ளம் களிக்கும் வகையில் அமைந்தவை. அவை எல்லாம் நூல் வடிவம் பெற்றாற்றான் அவற்றின் அருமையினை இன்றைய சந்ததியினர் உணர்ந்திட முடியும். புலவரவர்களின் பிரபந்தங்கள் சிலவற்றைத் தொகுத்துப் பண்டிதர் செவ்வந்திநாத தேசிகர் சிவசம்புப் புலவர் பிரபந்தத் திரட்டு (முதற் பாகம்) என்னும் பெயரில் வெளியிட்டுள்ளார். அதன் இரண்டாம் பாகம் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

செந்தமிழும் சைவமும் தமதிரு கண்களாகக் கருதிப் போற்றிய புலவரவர்கள் தமது இறுதிக் காலத்தில் வறுமையுற்று வாடியபோது கந்தர்மடம் சுவாமிநாத பண்டிதர் உடுப்பிட்டிக்கு விரைந்து சென்று அவருக்கு வேண்டிய உதவிகள் அனைத்தையும் செய்து ஆதரித்தார். அவரது சேவையினைப் பல பாடல்கள் மூலம் புலவரவர்கள் நன்றியுடன் பாராட்டியுள்ளார். அப் பாடல்களில் ஒன்று வருமாறு:

**“எல்லாரும் கைவிடக் காணி பொருள்களை ஈனமெனப்
பொல்லார் கொளத்தஞ்சம் இன்றிப் புலம்புறும் போதெதிரா
நல்லார் தொழும்பண் டிதன்சாமி நாத நரேசன் இன்சொல்
சொல்லாட உய்த்த குகன்அரு ளேமெய்த் துணை எனக்கே”.**

1829ஆம் ஆண்டில் பிறந்த புலவரவர்கள் தமது 81ஆம் வயதில் 29.09.1910இல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். அவரது மறைவுச் செய்தி கேட்டு ஈழத்தவர் மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டுத் தமிழறிஞர் பலரும் இரங்கல் தெரிவித்தனர். அவரது மாணாக்கர் பலர் உள்ளமுருக்கும் இரங்கற் பாக்கள் பலவற்றைப் பாடினர். அவர்களுள் ஒருவரான அல்வாய் நொத்தாரிசு ஆறுமுகம் பாடிய பாடல்களில் ஒன்று வருமாறு.

**“கவி காள மேகம் கவிச் சக் கரவர்த்தி கம்பனென்று
அவியா விளக்கனை யான் புகழேந்தி யமைந் தொருங்கு
புவி மீது வந்த தெனுஞ்சிவ சம்புப் புலவனைக் கை
குவியாப் புலவ ரெவர்கவி பாடுங்குறிப் பறிந்தே!”**

யாழ்ப்பாணப் புலவர் பரம்பரையில் ஒளிவிளக்காய்த் திகழ்ந்து ஈழமும் தமிழகமும் இனிது போற்றிய சிவசம்புப் புலவரின் திருநாமம் என்றும் நின்று நிலைக்கும் என்றே எண்ணுவோமாக!

செந்தமிழ் வளர்த்த சிவசம்புப் புலவரின் திருவடிகள் வாழ்க!

பாட்டாலே விளக்கெரியச் செய்த பாவலர் அருள்வாக்கி அப்துல் காதீர் புலவர்

பாட்டாலே விளக்கெரியச் செய்து பாட்டாலே விளக்கை அணையச் செய்தார் ஒரு புலவர். அவர்தான் ஈழத்திருநாடு தந்த இணையிலா இஸ்லாமியப் புலவர் அருள்வாக்கி அப்துல் காதீர் புலவர். இந்த அற்புதத்தை அவர் கண்டி மாநகரில் பல்லோர் முன்னிலையில் நிகழ்த்திக் காட்டினார்.

இறையருளும் நல்லிசைப் புலமையும் வாய்ந்த புலவரவர்கள் விளக்கெரியும்படி பாடிய வெண்பா பாடல் வருமாறு:-

“எரிவாய் விரிந்தெழுந்து எண்ணெய் மேல் தோய்ந்து
கரிவாய் இருள்போக்கிக் காட்ட - அரியணையின்
தூண்டா விளக்கே! சுடர்விட்டு நீயென் முன்
ஈண்டிங் கெழுந்து எரி.”

இவ்வாறு பாட்டால் தீபத்தை எரியச் செய்வது தீப சித்தி என்றழைக்கப்படும். அட்டாவதானம், தசாவதானம், சதாவதானம் என்பனவற்றில் எல்லாம் இது மேலானதாகும். இத்தகைய ஆற்றல் மிக்க புலவரவர்கள் பாட்டால் எரியச் செய்த விளக்கைப் பாட்டாலேயே அணைத்தும் காட்டினார். அதற்காக அவர் பாடிய மற்றொரு வெண்பாவைப் பார்ப்போம்.

“தூண்டா மணிவிளக்கே! துகள் போக்கும் தூயொளியே!!
காண்டற் கரியதோர் காட்சியே!!! - வேண்டி
எரியவுனை வைத்ததுபோல் எல்லாரும் பார்க்க
அரியணையில் நீநின் றணை.”

இத்தகு ஆற்றல் மிக்க புலவரவர்களது சிறப்புக்குத் தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவரின்,

**“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்” என்னும் குறளும்
“நிறை மொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம்”**

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரமும் தக்க சான்றாகும் எனலாம்.

இவ்வாறு அறிஞர்தம் முன்னிலையில் தமது ஆற்றலைக் காட்டிய புலவர் அவர்களின் செயலினைக் கண்ணாரக் கண்டுகளித்த பொன்னம்பலக் கவிராயர்

**“எல்லா அதிசயத்தும் ஈது மிகப்பெரிதாம்
வல்லான்மெய்ஞ் ஞானியப் துல்காதிர் - பல்லார் முன்
பாட்டால் விளக்கெரித்துப் பாட்டதனா லேயணைத்துச்
காட்டியதோ ரிக்காட்சி காண்”** என்று பாடிப் பரவசமுற்றார்.

புலவர் பாடும் புலவராய், மெய்ஞ் ஞானியாய் விளங்கிய அத்துல் காதிர் கண்டி மாவட்டத்தில் உள்ள “போப்பிட்டி” என்னும் சிற்றூரில் 1866.8.30 இல் பிறந்தவர். இவரது தந்தையார் ஆ.பி. அல்லாப் பிச்சை ராவுத்தர். தாயார் ஹவ்வா உம்மா. இளமையில் அரபுப் பள்ளியில் திருக்குர் ஆனும் தமிழ்ப் பள்ளியில் தமிழும் பயின்ற இவர் கண்டியில் உள்ள ராணி அக்கடமியில் (தற்போது அர்ச் போல்ஸ் கல்லூரி) ஆங்கிலம் கற்றார். பின் தமது மூதாதையரின் இடமான திருப்பத் தூருக்குச் சென்று மஹ்முது முத்து பாவாப் புலவரிடம் தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். தமது பதினாறாவது வயதிலேயே கவியரங்குகளில் கவிமழை பொழியத் தொடங்கினார். யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த கவியரங்கொன்றில் (16 வயதில்) கவிமழை பொழிந்த இவரது புலமைத் திறனை வியந்தோர் அவ்வரங்கிலேயே இவருக்கு ‘அருள்வாக்கி’ எனப் பட்டம் சூட்டி மகிழ்ந்தனர். அன்று முதல் அருள்வாக்கி என்றே இவர் அழைக்கப் பெறலானார். உண்மையிலேயே அவர் அருள் வாக்கினராகவே விளங்கினார். பலரது தீராத நோய்களைத் தீர்த்து வைத்தாரெனவும் கூறுவர்.

இவர் சிறந்த பேச்சாளராகவும் விளங்கினார். 1912இல் யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்று வார காலம் மார்க்க, இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினார். அவ்வேளை யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த அசனா லெப்பைப் புலவரினால், யாழ்ப்பாண மக்களின் சார்பில் ‘வித்துவதீபம்’

என்னும் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப் பெற்றார். அட்டாவதானி யாகவும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் உறுப்பினராகவும் விளங்கிய இவர் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை இயற்றியுள்ளார். அவற்றுள் திரு பகுதா தந்தாதி, கண்டிக் கலம்பகம் மெய்ஞ்ஞானக் குறவஞ்சி, கோட்டாற்றுப் புராணம், கண்டிப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, அருண் மொழிமாலை, முறையித்தீன் ஆண்டகைக் காரணப் பிள்ளைத்தமிழ், தைக்கா சாஹிபு வலியுல்லாஹ் பிள்ளைத்தமிழ், சந்தத் திருப்புக்ம் (நபிகள் நாயகத்தின் பேரில் பாடியது), சித்திர கவிப்புஞ்சம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

இவரது நூல்களில் பேரின்ப ரஞ்சிதமாலை என்னும் நூலே 1889ஆம் ஆண்டில் முதன் முதலாக அச்ச வாகனம் ஏறியது. நூறு செய்யுட்கள் கொண்ட இந்நூலில் முறையித்தீன் ஆண்டகையைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பரவசமுறுவதைக் காணமுடிகிறது. மேலும் அம் மேதகை மீது பாடிய காரணப் பிள்ளைத் தமிழில் அழகொளிரும் பாடல்களால் அவரைப் போற்றிப் புகழ்கிறார். எடுத்துக் காட்டாக அப்பிள்ளைத் தமிழில் தாலப் பருவத்தில் வரும் பாடலை - அவர் குழந்தை அப்துல் காதீர் அவர்களைத் தாலாட்டும் அழகை, அருமையைப் பாருங்கள்.

“நீதி விளங்கு நெறிக் கடலே
 நினைக்கு மெளியோர்க் கருட் கடலே
 நீதி பரனைத் தொழுங் கடலே
 நேச விசுவாசக் கடலே
 வேதக் கடலே மெய்க் கடலே
 விளங்கும் கலைஞானக் கடலே
 விரதக் கடலே மேன்கடலே
 மேலோர் வாழ்த்தும் வான் கடலே
 சோதிக் கடலே மனவிருளைத்
 துணிக்கும் கடல்சோ பனக் கடலே
 துணையாம் சரணக் கோகனகம்
 தொண்டர்க் குதவும் தூய்குறைஷிச்
 சாதி நறுஞ்ச கரத் தெழுந்த
 தரளக் கடலே தாலேலோ
 தருமக் கடலே கௌதுஸம
 தானீ தாலோ தாலேலோ”

இவர் இயற்றிய மற்றொரு பிள்ளைத் தமிழ் நூலான தைக்கா சாஹிபு வலியுல்லாஹ் பிள்ளைத் தமிழில் அம்மேதகையை வருக வருக என அழைக்கும் வாராணைப் பருவச் செய்யுள் ஒன்றைக் காண்போம்.

முத்தெனவு மூரலொளி பொங்கமுத மதுதந்து
 முச்சுடர் விளக்க வருக
 மூதா கமங்க னெம திதயவீட் டுக்குள்ளே
 முறையோ டடங்க வருக
 எத்தினமும் இருசரணம் முத்தமிட் டானந்த
 மேபெற் றிலங்க வருக
 ஏகமாய்த் தன்மயம் தனையறிவு மேல்வழி
 யினைக் காட்ட வருக வருக
 சத்துவ சகாயபல வுத்தமர்கள் பாலெனைத்
 தான் சேர்க்க வருக வருக
 சகச நிட்டாபரண மாலையதை மார்பிலே
 தான் பூட்ட வருக வருக
 கத்தனருள் நிதிபகிர்ந் தெம்மனோர்க் குதவ எக்
 காலமும் வருக வருக
 காகிறு நகர்க்கண் வளர் செய்க்ப்துல் காதிற்றொலி
 காட்சிதந் திடவ ருகவே”.

நபிபெருமான் மீது இவர் பாடிய திருப்புகழ் காசிம் புலவர் பாடிய திருப்புகழ் போன்று இனிமையும் சந்தமும் நிறைந்ததாய் இறை பக்தியைத் தூண்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

தமிழில் எல்லாச் சந்தங்களிலும் கவி புனைந்த இவர் அரபிச் சந்தத் திலும் கவிதை இயற்றியுள்ளமை போற்றுதற்குரிய செயலாகும். பின்னாளில் கண்டி மீரா மக்காம் ஷிஹாபுத்தீன் வலியுல்லாஹ்வின் தர்கா வித்துவானாக விளங்கிய இவர் 1918.9.23ஆம் நாள் காலமானார். இவரது உடல் கண்டி மகியாவையில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது. புலவரவர் களின் நூற்றாண்டு விழாவை இலங்கை மக்கள் 1965ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 30ஆம் நாளில் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர்.

சிறந்த பேச்சாளராகவும் புலவராகவும் மெய்க்குஞானியாகவும் திகழ்ந்த அருள் வாக்கி அப்துல் காதிரின் நாமம் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் என்றும் அழியாது நின்று நிலவும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அன்னைத் தமிழ் வளர்த்த அசனாலெப்பைப் புலவர்

ஈழத்திருநாட்டில் அன்னைத் தமிழின் வளர்ச்சிக்கு அருந்தொண்டாற்றிய புலவர் பெருமக்களுள் இஸ்லாமியப் புலவர்களும் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்றுள்ளனர். இஸ்லாமிய பண்பாடு, கோட்பாடு, வரலாறு, வாழ்வியல் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரிய பல இலக்கியங்களை அருந்தமிழில் இவர்கள் படைத்துள்ளனர். இவர்கள் தொகை பலப்பல. அவர்களது படைப்புக்கள் யாவும் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களது வாழ்வும் வாக்கும், நபிமார்கள், வலிமார்கள், இஸ்லாமியப் பெரியார்கள் போன்றோரது வாழ்க்கை வரலாறு ஆகியவற்றை அறிந்து கொள்வதற்குத் துணைபுரியும் சீரிய இலக்கியப் பேழைகளாக விளங்குகின்றன.

ஈழத்தில் இணையற்ற தமிழ்த் தொண்டாற்றிய இஸ்லாமியப் புலவர்கள் வரிசையில் யாழ்ப்பாணம் அசனாலெப்பைப் புலவருக்குத் தனியிடம் உண்டு. இவரது இலக்கியப் பணிகள் ஈடு இணையற்றவை. இன்றைய இளைய சந்ததியினர் இவரது பணிகளை அறிந்துகொள்ளல் அவசியமாகும்.

அசனாலெப்பைப் புலவர் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையில் வாழ்ந்த சுல்தான் முகியித்தீன் என்பவரது புதல்வராக 1870இல் பிறந்தார். இளமையிலேயே விவேகம் மிக்கவராகவும் தமிழ்ப் புலமை கொண்டவராகவும் விளங்கினார். தமிழ், அரபு, ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் ஆற்றல் மிக்கவராகத் திகழ்ந்தார். முதன் முதலில் அரசுப் பணியில் சேர்ந்த முஸ்லிம் என்ற பெருமையும் இவருக்குண்டு.

தமிழகத்தில் 'நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்து நக்கீரர்' என்று புகழப்பெற்றவர் நாகூரைச் சேர்ந்த குலாம் காதிரு நாவலர். இவர் அசனாலெப்பைப் புலவரின் நெருங்கிய நண்பராவார். குலாம் காதிரு நாவலர் எழுதிய 'நாகூர்ப்புராணம்', 'ஆரிபுநாயகம்', 'திருமக்காதிரிபந்தாதி', பிக்ஹூரி மாலை முதலிய நூல்களுக்கு அசனாலெப்பைப் புலவர் சாற்று கவிகள் அளித்துள்ளார். இதன்மூலம் இருவருக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு நன்கு புலனாகும். நாவலர் அவர்களை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அழைத்தும் சிறப்புச் செய்துள்ளார். அசனாலெப்பைப் புலவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கவே குலாம் காதிரு நாவலர் 'ஆரிபு நாயகம்' என்னும் காப்பியத்தைப் படைத்தார் என்றும் அதனை யாழ்ப்பாணத்தில் அரங்கேற்றினார் என்றும் கூறுவர்.

சிறந்த புலமையாற்றல் கொண்ட அசனாலெப்பைப் புலவரின் பாடல்கள் "புகழ்ப் பாவணி" என்ற பெயரில் தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன. புகழ்ப்பாவணியில் நவரத்தினத் திருப்புகழ் (73 பாடல்கள்), முகியித்தீன் ஆண்டகை பேரில் ஆசிரிய விருத்தம் (10 பாடல்கள்) சாஹூல் ஹமீது ஆண்டகை பேரில் முனாஜாத்து (27 பாடல்கள்) பதாயிகுப் பதிற்றுத் திருக்கந்தாதி (10 பாடல்கள்) ஆகிய 120 பாடல்கள் அடங்கியுள்ளன. அசனாலெப்பைப் புலவர் தனது பதினெட்டாவது வயதிலேயே இவற்றை இயற்றினார் என்பர். இதன்மூலம் புலவரது புலமை ஆற்றலை நன்குணர்ந்துகொள்ளலாம். இந்நூலுக்கு இவரது நண்பரான மு. சுலைமான் லெப்பைப் புலவர் சிறப்புப் பாயிரம் வழங்கியுள்ளார்.

அசனாலெப்பைப் புலவரது மற்றோர் படைப்பு "குத்து நாயக அனுசாசனம்" என்னும் நூலாகும். இந்நூல் 244 பாடல்களைக் கொண்டதாகும். இவற்றைவிட திருநாகை நிரோட்டக யமகவந்தாதி, பகுதாதந்தாதி, பஞ்ச மணித்திருப்புகழ், சத்தரத்தினத் திருப்புகழ், பதாயிகுப் பதிகம், இருபதிச் சிலேடை முதலிய சிற்றிலக்கியங்களை எழுதியுள்ளாரென்றும் அவை இதுவரை அச்சேறாமல் ஏட்டுப் பிரதிகளாகவே உள்ளன என்றும் கூறப்படுகிறது.

அசனாலெப்பைப் புலவர் தமிழில் சிற்றிலக்கியங்கள் பலவற்றை எழுதியதோடு அரபுமொழியிலும் பைத்துக்களைப் பாடியுள்ளார். அவை அனைத்தும் அரபு இலக்கண அமைப்புக்கு ஏற்பவே படைக்கப்பட்டனவாகும். இவர் இந்திய வானசாத்திரத்தையும் அரேபிய வானசாத்திரத்தையும் நன்கு பயின்று, ஒப்பியல் முறையில் ஆராய்ந்துள்ளார் என்றும் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அவை சம்பந்தமான குறிப்புக்கள்

எதுவும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. இவை கிடைக்கப் பெற்றிருப்பின் ஒப்பீட்டு ஆய்வுமுறையில் அவரது ஆற்றல்களை நன்கு அறிந்திட முடியும் என்பர் ஆய்வாளர்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றிய அசனாலெப்பைப் புலவர் இஸ்லாமியத் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய தொண்டுகள் அளப்பரியன. அவை குடத்திலிடப்பெற்ற விளக்குப் போலத் தமிழ் உலகுக்கு நன்கு ஒளிதரவில்லை. எனினும் காலவெள்ளத்தைக் கடந்து நிற்கும் சிறப்புக்கு உரியன அவரது படைப்புகள் எனலாம்.

தமது வாழ்நாள் முழுவதும் அசனாலெப்பைப் புலவர் இஸ்லாமியப் புலவர்களுக்கு நல்லதோர் வழிகாட்டியாக விளங்கினார். இவர் தமது நாற்பதாவது வயதில் 18.12.1918 இல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். புலவரவர்களின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் இஸ்லாமியப் புலவர் பெருமக்கள் பலர் உருவாகியுள்ளனர். அவர்கள் அன்னைத் தமிழின் வளர்ச்சிக்காக அருந்தொண்டாற்றியுள்ளனர். அசனாலெப்பைப் புலவரின் பாடல்கள் உள்ளவரை அவரது நாமம் நின்று நிலைக்குமென்பது திண்ணம்.

குறிப்பு : முனாஜாத்து - ஆண்டவனையும் அவனது தலைசிறந்த அடியார்களையும் அருள் புரியுமாறு கேட்டுப் பாடப்பெற்ற பாக்களே **முனாஜாத்து** என்று வழங்கப்படுகிறது. முனாஜாத்து என்னும் அரபுச்சொல் இரகசியமாகச் சொல்லுதல் என்று பொருள்படும்.

தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் தந்த சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர்

பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துத் தமிழ்ப் பாவலர்களில் முன்னணியில் வைத்தெண்ணத்தக்கவர் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர். இவர் சிறந்த ஆசிரியர். அரும்பதவுரைகள், புத்துரைகள் பல எழுதிய புலமைமிக்க உரையாசிரியர். பிரபந்தங்கள் பல இயற்றிய பாவலர். உரைநடை வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிந்த வசனநடையாளர். நூல்கள் பலவற்றை அச்சிற் பதிப்பித்து வெளியிட்ட நூற்பதிப்பாசிரியர். அகராதி தொகுத்த அருந்தமிழ்த் தொண்டர். பன்மொழி வல்லுநர். இத்தகு பன்முகத் தன்மை வாய்ந்த பாவலராக விளங்கியவர் குமாரசுவாமிப் புலவர். இவரது பணிகள் பற்பல. தமிழ்ப் பணியேதன் பணியாகக் கொண்டு இறுதிவரை உழைத்தவர். இவரது வாழ்வு தமிழ் வாழ்வு. அவ்வாழ்வு தமிழ் ஆர்வலர்களையும் ஆய்வாளர்களையும் மேன்மேலும் தமிழாய்வில் ஈடுபட ஆற்றுப்படுத்தும் வாழ்வாகவே விளங்கியது. பலன் கருதாது பணிசெய்த பெருந்தகை இவர்.

வருமானத்தைப் பெருக்கிட வழிதேடி அலையும் கல்வியுலகினரைக் காணும் இந்நாளில் புலவரவர்களின் வாழ்வை, அவரது வாழ்க்கை முறையினை ஒரு கணம் எண்ணிப்பார்ப்பதும் பிறருக்கு எடுத்துரைப் பதும் நம் பணியாக அமைந்திடல் வேண்டும். இது காலத்தின் தேவையாகவும் மிளர்கிறது.

குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள் தமிழ் வளர்த்த சுன்னாகம் என்னும் பதியில் 1854 ஆண்டில் அம்பலவாணபிள்ளை - சிதம்பரம் தம்பதிகளின் அருந்தவப் புதல்வராகப் பிறந்தார். கருவிலே திருவுடையாராய்த்

தோன்றிய இவர் தமது ஆரம்பக் கல்வியைத் தமது தந்தையாரிடமே கற்றார். மல்லாகம் ஆங்கில பாடசாலையில் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றார். முருகேச பண்டிதர், நாகநாத பண்டிதர் ஆகியோரிடம் தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களை நன்கு கற்றறிந்தார். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சீரிய கல்வியினைப் பெற்ற இவர் வடமொழியிலும் (சமஸ்கிருதத்திலும்) தேர்ச்சிபெற விரும்பினார். நாகநாத பண்டிதரிடமே வடமொழியையும் கற்றுத் தேறினார். அளவெட்டியில் வாழ்ந்த கனகசபைப் புலவரிடம் சிற்சில இலக்கண நூல்களைப் பயின்றதோடு, தருக்கமும் கற்றுக்கொண்டார்.

தமிழ் வளர்த்த தவத்திரு ஆறுமுகநாவலரிடம் தொடர்புகொள்ளும் வாய்ப்பு இவருக்குக் கிட்டியது. தமது பதினாறாவது வயதில் நாவலருடன் தொடர்புகொண்டு இலக்கண, இலக்கியங்களில் தமக்கேற்பட்ட ஐயங்களைத் தெளிவுபடுத்திக்கொண்டார். தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி அறிவுபெற்ற புலவரவர்கள் தமிழ்ப் பணியே தன் பணியென வரித்துக்கொண்டார். வாழ்நாள் முழுதும் இந்த இலட்சியத்துடனே தொண்டாற்றினார். இத்தகைய இலட்சிய நோக்குடைய குமாரசுவாமிப் புலவரின் திறமைகளை நன்குணர்ந்த சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் ஏழாடையில் தாம் நிறுவிய சைவ வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராக (1878) இவரை நியமித்தார். இவ்வித்தியாசாலை 1876இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டதென்பதும் அதன் தலைமையாசிரியராக விளங்கியவர் புலவரின் ஆசிரியரான பண்டிதர் பூ. முருகேச என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

தன் நல்லாசானுடன் கல்விப் பணியாற்றும் நல் வாய்ப்புக் கிடைத்தமை குறித்துப் புலவரவர்கள் பெரிதும் மகிழ்ந்தார். முருகேச பண்டிதர் 1884இல் ஓய்வு பெற்றதும் இவரே தலைமையாசிரியர் ஆனார். இருபது ஆண்டுகாலம் இவ்வித்தியாலயத்தில் கடைமையாற்றிய புலவரவர்கள் இறுதிக் காலத்தில் இங்கு வேதனம் எதுவும் பெறாதே பணியாற்றினார் என்பார். இது அவரது உயர்ந்த பண்பினையும் கல்வி புகட்டுதலே தன் கடனெனக் கருதிச் செயற்பட்டமையையும் சுட்டுவதாகும்.

தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் நோயுற்றதனால் இவ்வித்தியாசாலையைத் தொடர்ந்து நடத்தமுடியாத நிலையேற்பட்டது. எனினும் புலவரவர்களின் பணி தொடரலாயிற்று. யாழ்ப்பாணம் வண்ணார பண்ணையில் நாவலரவர்களால் நிறுவப்பெற்ற சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் ஆசிரியப் பணியைத் தொடர்ந்தார். புலவரவர்கள்

இவ்வித்தியாசாலையின் ஓர் அங்கமாகத் திகழ்ந்த காவிய பாடசாலையிலும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இந்த இரு நிறுவனங்களிலும் அயராதுழைத்து அறிஞர் பலரை உருவாக்கிய பெருமை புலவரவர்களையே சாரும். பண்டிதர் வ. மு. இரத்தினசுவர ஐயர், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை, பண்டிதர் இ. மருதையினார், பண்டிதர் இராசையனார் ஆகியோர் காவிய பாடசாலையில் இவரிடம் கற்றோராவர்.

தளராது தமிழ்ப் பணியாற்றிய புலவரவர்களை வாதநோய் பீடித்தது. இதன்பேறாக 1919இல் தமது பதவியினின்றும் ஓய்வுபெற்றார்.

**“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்யுமானே”**

என்னும் திருமுலர் வாக்குக்கேற்பத் தமிழ்ப் பணியே தன் பணியாகக் கொண்ட புலவரவர்கள் வீட்டில் இருந்துகொண்டே தம்மிடம் வரும் மாணவர்களுக்கு அறிவு புகட்டினார். கட்டுரைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதினார். நூல்கள் பலவற்றைப் பதிப்பித்து வெளியிட முயன்றார். இவ்வாறு தமது வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழ்ப்பணியினையே மேற்கொண்டிருந்த புலவரவர்கள் தமது அறுபத்தெட்டாவது வயதில் 1922இல் இறையடி எய்தினார்.

குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களின் பணிகள் பன்முகத் தன்மை வாய்ந்தவை. அவற்றைப் பின்வரும் தலைப்புக்களில் நோக்கலாம்.

1. புலவரவர்களின் செய்யுளியற்றும் திறன்
2. உரைநடை வளர்ச்சிப்பணி
3. உரைசூறும் திறன்
4. இலக்கண ஆய்வுப்பணி
5. நூற் பதிப்புப் பணி
6. சொற்பொழிவுப்பணி
7. அகராதிப் பணி
8. தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் வழங்கியமை
9. மொழிபெயர்ப்புப் பணி
10. பத்துறைப் பணியாளர்
11. சிறந்த கட்டுரையாளர்

ஈழத்துப் பூதன்தேவனார் முதல் ஈழத்தில் நிலவிவந்த கவிமரபினைப் பேணிக்காத்துக் காலப் போக்கிற்கேற்பக் கவிபல படைத்த புலவர்களின் வரிசையில் குமாரசுவாமிப் புலவருக்குத் தனியிடமுண்டு. அவர் படைத்த செய்யுள்கள் யாவும் தமிழ்மரபு தழுவியனவாகும். மாவை இரட்டை மணிமாலை, மாவைப்பதிகம், துணுவைப் பதிகம், அத்தியடி விநாயகர் ஊஞ்சல், மிலேச்சமத விகற்பக்கும்மி, அமராபதிப்புதூர் பால விநாயகர் பதிகம் ஆதியாம் பிரபந்தங்கள் புலவரவர்களின் செய்யுள் இயற்றும் ஆற்றலை நன்கு பிரதிபலிப்பனவாக உள்ளன. இவர் இயற்றிய சாணக்கிய நீதி வெண்பா, இராமோதந்தம், மேகதூதக்காரிகை, ஏகவிருத்த பாரதாதி என்பன புலவரின் புலமைத் திறனைப் புலப்படுத்து வனவாக விளங்குகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக மேகதூதக் காரிகையில் வந்துள்ள பின்வரும் செய்யுளைக் குறிப்பிடலாம்.

அளகாபுரத்து மேல்வீடும் மழைத்துளியும்.

“மண்மே லுயர்ந்துள வெண்முத்த மாலையை மாதொருத்தி
பண்மே லுயர்ந்த குழலிற் புனையும் பரிசுது போல்
விண்மே லுயர்ந்த வெழுநிலை மாட மிசையளகை
தண்மேவு நும்மினம் பெய்துளி தாங்குந் தனிமுகிலே”

அளகாபுரத்து மாடிமனைகளை மழைத்துளியுடன் தொடர்புபடுத்திப் பாடிய புலவரவர்கள் சாணக்கிய நீதிவெண்பாவிட கற்றறிந்த பண்டிதர் களின் மகிமையை வெகுஅழகாகப் புலப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார். அச்செய்யுள் வருமாறு :

பண்டிதர் மகிமை

“சொல்லணிசேர் கல்வித் துறைபோய பண்டிதர்தாம்
வெல்லுமிசல் வேந்தரினு மிக்கவர்காண் - சொல்லுங்கால்
வேந்தர்க்குத் தன்னாட்டின் மேன்மையுண்டாம் பண்டிதர்க்குச்
சேர்ந்தவிட மெல்லாஞ் சிறப்பு.”

கல்வித்துறைபோய பண்டிதர் வேந்தரிலும் மேலாம் சிறப்புடைய ரென்ப பறைசாற்றுகிறது புலவரவர்களது இச்செய்யுள் என்றால் அது மிகையல்ல. சமுதாயத்துக்குப் பயன்தரும் பற்பல விடயங்களை இந்நூல் மூலம் புலவர் தந்துள்ளார். தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களையும் சமஸ்கிருதத்தையும் நன்கு கற்ற புலவரவர்களின் புலமைத் திறனுக்குச் சான்று பகரும் மற்றொரு நூல் மேகதூதக் காரிகை. இது மேகத்தைத் தூதாக விடும் தன்மையுடைய புலவரியற்றிய மாவை இரட்டை மணிமாலை,

வதுளைக் கதிரேசன் பதிகம், வதுளைக் கதிரேசன் சிந்து, நகுலேசுவரர் ஊஞ்சல், கைலாயபிள்ளையார் ஊஞ்சல் ஆதியனவும் புலவரவர்களின் புலமைத்திறனைப் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

உரைநடைத்துறையில்

செய்யுட் துறையில் மட்டுமன்றி உரைநடைத் துறையிலும் புலவரவர்கள் சாதனை படைத்துள்ளார் என்றே கூறுதல் வேண்டும். வசனநடை கைவந்த வல்லாளரான ஆறுமுகநாவலரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி உரைநடைத்துறையிலும் புலவரவர்களின் பணி போற்றுதற்குரியதாகவே அமைந்துள்ளது. புலவரவர்கள் எழுதிய கண்ணகி கதை, தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம், சிகபால சரிதம் போன்றவை புலவரவர்களின் உரைநடைத்திறனைப் புலப்படுத்துவனவாகும்.

உரைகூறும் திறன்

புலவரிடம் காணப்பட்ட மற்றோர் சிறப்பு உரை கூறும் திறனாகும். பொழிப்புரை, புத்துரை, விளக்கவுரை எனப் பல எழுதிய புலவரவர்கள் என்றும் நின்று நிலவத் தக்கவகையில் பல உரைநூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றுள் திருக்கரைசைப் புராணப் பொழிப்புரை (இது திருகோணமலை வே. அகிலேசபிள்ளையினால் கையெழுத்துப் பிரதியாகத் தயாரித்த திருக்கரைசைப் புராணத்துக்குப் புலவரவர்கள் எழுதிக் கொடுத்த ஆராய்ச்சியுரை), குமரகுருபரரின் நீதிநெறி விளக்கத்துக்கு எழுதிய உரை, சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய மறைசையந்தாதிக்குப் புலவரவர்கள் எழுதிய அரும்பதவுரை, திருவாதவூரர் புராணப்புத்துரை, கல்வளையந்தாதிப் பதவுரை, முத்தக பஞ்ச விஞ்சதி குறிப்புரை ஆதியன குறிப்பிடத்தக்கனவாம். இந்நூல்கள் பரந்துபட்ட அவரது இலக்கிய ஆர்வத்தையும் புலமையையும் மட்டுமன்றி ஆழ ஆராய்ந்து பொருள் கூறும் புலவரின் உரை கூறுந்திறனுக்கும் தக்க சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

இலக்கண ஆய்வுப்பணி

இலக்கியத்துறையில் மட்டுமன்றி இலக்கண விளக்கம் தருவதிலும் புலவரவர்கள் சிறந்து விளங்கினார். தமிழ் இலக்கணங்களை ஐயந் திரிபறக் கற்ற பெரும் புலமையாளராக விளங்கியதோடு மட்டும் நின்று விடாது இலக்கண நூல்கள் பலவற்றுக்குப் பொருள் விளக்கமும் செய்துள்ளார்.

யாப்பருங்கலப் பொழிப்புரை, அகப்பொருள் விளக்கப் புத்துரை, தண்டியலங்காரப் புத்துரை முதலியன அவரது இலக்கணப் புலமைக்குச் சான்றாகும். இவற்றைவிட நன்னூலார் வகுத்துக் கூறிய நட, வா, மடி, சீ முதலிய இருபத்துமூன்று வினைப் பகுபதங்களுக்கும் பகுதி விகுதி முதலிய உறுப்புக்களைப் பகுத்துக்காட்டி, 'வினைப்பகுபத விளக்கம்' என்னும் பெயரில் வெளியிட்ட நூலும் 'இலக்கண சந்திரிகை' என்னும் நூலும் புலவரவர்களின் இலக்கண ஆய்வுத்திறனையும் இலக்கணத்தில் அவருக்கிருந்த ஆற்றலையும் புலப்படுத்துவனவாகும். இன்றும் ஈழத்தவர்கள் இலக்கண மரபுகளையும் பண்டைத் தமிழ் மரபுகளையும் பற்றி நிற்பதற்குப் புலவர் போன்றவர் இட்ட அடித்தளமே காரணம் எனலாம். நன்னூல் கற்க முனைவோருக்குப் புலவரது இந்த இருநூல்களும் பேருதவியாக அமைந்துள்ளன.

இலக்கணத்துறையில் ஆழ்ந்த ஆற்றலுடையாலேயே இவரது உரைநடை, செய்யுள் நூல்கள் எல்லோராலும் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதளவுக்கு உயர்ந்த தரத்தை எய்தியுள்ளன எனவும் சிலர் கூறுவர். ஆனால் காலப் போக்கிற்கேற்பச் சில நெகிழ்வுத் தன்மையினையும் புலவரவர்கள் கையாண்டுள்ளார் என்பதற்கு இவர் இயற்றிய கும்மிப் பாடல்கள் சான்று பகருகின்றன.

நூற்பதிப்புப் பணி

புலவரவர்கள் பல்வேறு நூல்களை எழுதி வெளியிட்டதோடு மட்டும் நின்றுவிடாது கிடைத்தற்கரிய பல தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்தும் உள்ளார். குணசாகரர் இயற்றிய யாப்பருங்கலத்தையும் குணவீர பண்டிதர் செய்த வெண்பாப் பாட்டியலையும் தாம் எழுதிய பொழிப்புரை களுடன் (1900இல்) வெளியிட்டார். குமரகுருபரர் எழுதிய நீதிநெறி விளக்கம் உரை, தண்டி அலங்காரப் புத்துரை, மறைசையந்தாதி உரை, தணிகைப் புராணம் - ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள், காங்கேயர் செய்த உரிச் சொல் நிகண்டு (12 தொகுதிகள்), திருவாதவூரடிகள் புராண உரை, கம்பராமாயணம் பாலகாண்ட அரும்பத விளக்கவுரை (திருமலை தி. த. கனக சுந்தரம்பிள்ளையுடன் சேர்ந்து எழுதியது.), நம்பியகப் பொருள் புத்துரை ஆதியாம் பல்வேறு நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட பெருமையும் புலவருக்குண்டு. பழந்தமிழ் இலக்கியங் களான ஆசாரக் கோவை, நான்மணிக்கடிகை ஆகியவற்றையும் நகுலமலைக் குறவஞ்சி நாடகம் போன்றவற்றையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டவரும் இவரேயாவார்.

சொற்பொழிவுப் பணி.

குமாரசுவாமிப் புலவர் 'பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தாற் போன்று' தமது ஆற்றலை அனைவரும் பயன்பெறும் வகையில் செலவிட்டார் என்றே கூறலாம். நூற்பணி, செய்யுட்பணி, இலக்கணப்பணி - ஆசிரியப் பணி என்பனவற்றுடன் நின்றுவிடாது மக்களுக்குப் பயன்தரும் சொற்பொழிவுப் பணியிலும் பெரும்பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளார். சமய, சமூகம் சார்ந்த பல்வேறு பொருள் குறித்து இவர் ஆற்றிய உரைகள் பாராட்டத்தக்கனவேயாகும். சொற்சுவையும் பொருட் சுவையும் ததும்பும் இனிய உரைகளை ஆற்றுந்திறன் புலவரிடம் இருந்தது. யாழ்-மாவட்டத்தில் உள்ள கோயில்களிலும் பாடசாலைகளிலும் புலவரவர்கள் ஆற்றிய உரைகள் சமய ஒழுக்கத்தையும் கல்வியறிவையும் மக்கள் மத்தியில் வளர்த்திட உதவின.

அகராதிப் பணி.

அகராதி தந்த அறிஞர் எனப் போற்றப்பெற்றவர் வைமன் கதிரவேற்பிள்ளை. அவர் 'செந்தமிழ் அகராதி' ஒன்றினை உருவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டபோது அவருக்கு உதவிய அறிஞர் பெருமக்களில் புலவரவர்களும் ஒருவராவார். அகராதிப்பணி முற்றுப்பெறும் முன்னரே வைமன் கதிரவேற்பிள்ளை காலமானார். எனினும் அவர் தொகுத்த அகராதி பின்னர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் 'கதிரவேற்பிள்ளை அகராதி' என்னும் பெயரில் 1910 இல் வெளியானது.

அகராதிப் பணியில் ஆர்வம் கொண்ட குமாரசுவாமிப் புலவர் சங்க இலக்கியம் கற்போருக்குப் பெரிதும் உதவிடும் வகையில் 'இலக்கியச் சொல் அகராதி' ஒன்றை உருவாக்கி 1924இல் வெளியிட்டார். இம்முயற்சி இலக்கியம் கற்போருக்கு உதவியதோடு அகராதி வளர்ச்சியில் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாகவும் அமைந்தது.

தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்.

தமிழ்ப் புலவர்கள் வரலாற்றை ஆவணப்படுத்தும் வகையில் அவர்கள் தொடர்பான விவரங்களைத் திரட்டித் தமிழுலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் ஈழத்து நல்லறிஞர்களே என்றாலது மிகையல்ல. தமிழ்ப்புலவர்கள் வரலாற்றைக் கூறுதற்கென இலங்கையில் நான்கு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவையாவன :

1. தமிழ் புளூராச் - (Tamil Plutarach)

சைமன் காசிச்செட்டி என்பவரால் தொகுக்கப்பெற்றது. இந்நூலில் 202 தமிழ்ப் புலவர்கள் பற்றிய விவரங்கள் உண்டு. ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பெற்றது. (காலம் : 1859)

2. பாவலர் சரித்திர தீபகம்.

ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பெற்றது. 1886 இல் வெளியிடப் பெற்ற இந்நூலில் 411 புலவர்கள் குறித்த விவரங்களுண்டு.

3. தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்.

சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவரால் எழுதப்பெற்ற இந்நூல் 1916இல் வெளிவந்தது. இதில் 182 தமிழ்ப் புலவர்களின் சரித்திரம் உள்ளது.

இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பினைப் புலவரின் மகனார் முத்துக் குமாரசுவாமிப்பிள்ளை 1951இல் வெளியிட்டுள்ளார். இப்பதிப்பில் மேலும் 26 புலவர்களின் சரித்திரம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

4. ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்.

இந்நூல் வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர் எழுதியது.

மொழிபெயர்ப்புப் பணி.

குமாரசுவாமிப் புலவரின் பணிகளுள் மொழிபெயர்ப்புப் பணியும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வடமொழி அறிவு நன்கு பெற்றிருந்தமையால் அம்மொழியில் உள்ள சில சிறந்த படைப்புக்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதில் புலவர் தீவிர ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். அதன் பேறாகவே சாணக்கிய நீதி வெண்பா, இராமோதந்தம், மேகதூதக் காரிகை, இதோபதேசம் என்னும் நூல்களை ஆக்கினார். புலவரின் இம்மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் அறிஞர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டுள்ளன. காலம் கடந்தும் நின்று நிலைக்கும் சிறப்புக்குரியன.

பல்துறைத் தமிழ்ப் பணிகள்.

புலவரவர்கள் எழுத்துப்பணி, நூல் வெளியீட்டுப்பணி, கற்பித்தற்பணி ஆகியவற்றுடன் மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் 1898இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சங்கத்தின் செயற்குழு உறுப்பினர்களுள் ஒருவராகவும் 1902 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அதன் செயலாளராகவும் அரும்பணியாற்றினார்.

மதுரையில் 1901இல் நிறுவப்பெற்ற மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தலைவரும் இராமநாதபுரம் ஜமீன்தாருமான பாண்டித்துரைத் தேவர், பரீட்சைகள் நடத்துவது தொடர்பான பாடத்திட்டங்களையும் பரீட்சைகளுக்கான விதிமுறைகளையும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கத்திடமிருந்தே பெற்றுக்கொண்டதாகத் தெரியவருகிறது. இது தொடர்பான ஆலோசனைகளை வழங்கியவர்களுள் குமாரசுவாமிப் புலவர் குறிப்பிடத்தக்கவராவார்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் பரீட்சைகளை நடத்தத் தொடங்கியதும் பண்டித பரீட்சைக்குரிய தமிழ்மொழி, தமிழிலக்கணம் ஆகிய பாடங்களுக்கான பரீட்சைப் பட்டியலில் குமாரசுவாமிப் புலவருக்கு முதலிடமளிக்கப்பெற்றது. இதன்மூலம் புலவரின் தமிழ்ப் பணியை மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார் போற்றி மதித்தமை புலனாகும். சுன்னாகம் முகாந்திரம் தி. சதாசிவ ஐயர், பண்டிதர் மயில்வாகனன் (சுவாமி விபுலாநந்தர்), பண்டிதமணி நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், குமாரசுவாமிப் புலவர் ஆகியோரின் பெருமுயற்சியாலேயே யாழ்ப்பாணம் ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் 1921இல் யாழ்ப்பாணத்தில் தாபிக்கப்பெற்றது. இச்சங்கத்தின் மூலம் நடத்தப்படும் பண்டித, பாலபண்டித, பிரவேச பண்டித பரீட்சைகளுக்கான பாடத்திட்டங்களையும் விதிமுறைகளையும் வகுப்பதில் புலவரவர்கள் ஆற்றிய பணி என்றும் நினைவுகூரத்தக்கதாகும்.

சிறந்த கட்டுரையாளர்.

புலவரவர்கள் கண்டனங்கள் எழுதுவதில் மட்டுமன்றிக் கட்டுரைகள் வரைவதிலும் வல்லவர். உதயதாரகை, இலங்கை நேசன், உதயபானு, இந்து சாதனம் முதலான ஈழத்து இதழ்களிலும், செந்தமிழ், ஸ்ரீலோக ரஞ்சினி, ஞானசாகரம், வைசியமித்திரன், தமிழ்மகவு முதலிய தமிழ் கத்துப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதிய இலக்கண, இலக்கிய சம்பந்தமான கட்டுரைகள் தமிழறிஞர்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தன.

தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண மரபுக்கு முரணானவற்றைக் கண்டிப்பதில் புலவரவர்கள் என்றுமே தயங்கியதில்லை. போலிகளைப் புறந்தள்ளி உண்மையை உணர்த்திட முன்னணியில் நின்றவர். வெற்று விளம்பரங்களைத் தேடி அவர் என்றுமே செயற்பட்டதில்லை. இதன் காரணமாகப் பலர் இவரது கண்டனங்களுக்கும் இலக்காகினர். ஏறத்தாழ அறுபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் “ஈழகேசரியிலே பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் புலவரைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“காவி வேட்டியினால் கிளம்புகிற சாமிகள் மாதிரி, தமிழ்ப் பாஷையின் பேரால் புகழ் சம்பாதிக்கிற எண்ணம் புலவருக்குக் கிடையாது. தமக்குத் தாழ்வு வந்தபாதும் தம்மாலே தமிழுக்குத் தாழ்வு வராமற் பாதுகாப்பதே புலவரவர்களின் வாழ்க்கையின் நோக்கமாயிருந்தது. செல்வாக்கு உள்ளவர்கள் தமிழுக்குச் செய்யுந் துரோகங்களுக்குப் புலவர் அவர்களின் தலை ஒன்றே ஒன்றுதான் தமிழ் நாடு முழுவதிலும் சாய்ந்து கொடாதது.”

புலவரவர்களின் இலட்சிய நோக்கையும் தன்மானம் மிக்க உணர்வையும் அவர்தம் ஆளுமையையும் இதன் மூலம் பண்டிதமணி அவர்கள் நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். வறுமையிலும் செம்மையாக வாழும் வழிதெரிந்தவர் புலவர். அவர் என்றும் பொன்னைப், பொருளைப், புகழைப் பெரிதாக எண்ணியவரல்லர். தமிழ்ப்பணியே தன் பணியாகக் கொண்டவர். தமது இறுதி மூச்சு வரை இந்த இலட்சியத் துடனேயே வாழ்ந்து மறைந்த பெரும்புலவர் அவர். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அழியா இடம்பெற்ற புலவர் அவர்கள், இவ்வலக வாழ்வை நீத்தபோது அவரது அன்புக்குரிய மாணாக்கரான புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை

“சுன்னைக் குமார சுவாமிப் புலவர்பிரான்
இன்னிலம் விட்டேசுனா ரென்றுரைத்தார் - என்னே
இனியாரிவரைப் போல் எவ்விதத்திலேனும்
இனி வரமாட் டாரென்செய் வோம்.”

என்று இரங்கிப் பாடினார்.

தமிழ்மொழியையும் தமிழ் இலக்கண மரபுகளையும் பேணிப் பாதுகாத்திடக் குமாரசுவாமிப் புலவர் போன்றோர் இனி வரமாட்டார் எனப் புலவர்மணியவர்கள் குறிப்பிட்டமை முற்றுமுண்மையே.

தமிழாசிரியராக, தமிழ்நூற் பதிப்பாளராக, தமிழிலக்கண வித்தகராக, தமிழ்ப் பாதுகாவலராக, புலமை நலம் கனிந்த ஒப்பற்ற புலவராக, பன்மொழி வல்லுநராகப் பலன் கருதாது பணிசெய்த பண்பாளராகத் திகழ்ந்த சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்களின் பணிகள் ஈடிணையற்றவை. அவை எந்நாளும் அவரை நினைவூட்டிக் கொண்டேயிருக்கும்.

தமிழே தன் உயிர் மூச்சாகக் கொண்ட புலவரவர்களை தமிழார் வலர்கள் ஒரு போதுமே மறக்கமுடியாது. அவரின் நாமம் எந்நாளும் நின்று நிலைக்குமென்பது திண்ணம்.

தங்கத்தாத்தா நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர்

‘தங்கத் தாத்தா’ எனத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகினால் அழைக்கப் பெறும் பெருமை பெற்றவர் நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப்புலவர். இவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்றவர். பதினைந்தாயிரம் பாடல்கள் வரை பாடியவர். பழைமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாகத் திகழ்ந்தவர். சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை படித்தின்புறத்தக்க பாடல்கள் பல தந்தவர்.

சோமசுந்தரப் புலவர் 1876ஆம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 28ஆம் திகதி நவாலியூர் கதிர்காமருக்கும் இலக்குமிப்பிள்ளைக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். மாணிப்பாயில் அக்காலத்தில் இருந்த அருணாசலம் உபாத்தியாயரிடம் தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களையும் மாரிமுத்து உபாத்தியாயரிடம் ஆங்கிலத்தையும் கற்றார். சித்தங்கேணியில் இருந்த கலட்டி ஆங்கில பாடசாலையில் (தற்போது வட்டுக்கோட்டை இந்துக் கல்லூரி) ஆசிரியரானார். இப் பாடசாலையிலேயே ஓய்வு பெறும் வரை கற்பித்தற் பணியை மேற்கொண்டார்.

இயல்பாகவே தமிழ்மொழியினிடத்துத் தீவிரபற்றுக் கொண்டிருந்த இவரிடம் கவிபாடும் ஆற்றல் நிறைந்திருந்தது. அக்கால இலக்கிய மரபுக்கமைய சமயம் சார்ந்த படைப்புக்களுக்கே முன்னுரிமை வழங்கும் நிலை நிலவியதால் அதன் தாக்கம் புலவரது படைப்புக்களிலும் பிரதிபலித்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கவிஞர்கள், புலவர்கள் யாவரும் தலங்களையும் தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள தெய்வங்களையுமே

பெரிதும் பாடினர். கட்டளைக் கலித்துறை, விருத்தம், வெண்பா, கலிவெண்பா, கொச்சகம் ஆதியாம் பாவகைகளை அவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சமயத்தைப் பொருளாக முதன்மைப்படுத்திப் பாடும் நிலை ஓங்கியிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் தோன்றிய புலவரவர் களும் அதன் தாக்கத்திற்குள்ளானார். ஆரம்பத்தில் சமயம் சார்ந்த பாடல்களையே பெரிதும் பாடினார்.

கதிர்காமம், அட்டகிரி, நல்லைத்தலங்களின் சிறப்புக்களையும் இலக்குமி, நாமகள் முதலான தெய்வங்களையும் போற்றிடும் வகையில் பல பாடல்களைப் பாடினார். அவை அனைத்தும் மரபுவழி அடிப்படையில் அமைந்த செய்யுட்களாகவே விளங்கின. தமது சமகாலப் புலவர்கள் கையாண்ட பாவகைகளையே இவரும் கையாண்டார். அட்டகிரிக் கலம்பகம், நல்லையந்தாதி, கதிரைச் சிலேடை வெண்பா, நாமகள் புகழ்மாலை என்பன இதற்குச் சான்றாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து ஈழத்தின் செய்யுளிலக்கிய வரலாற்றில் பெரும் மாற்றம் புகுந்தது. தலங்களையும் அங்குள்ள தெய்வங்களையும் போற்றிப் பாடிய கவிஞர்கள் சமூக உணர்வோடும் விடுதலை வேட்கையுடனும் பாடல்களைப் பாடத் தொடங்கினர். பழைய செய்யுள் மரபு மெல்ல மெல்ல அருகத் தொடங்கியது.

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே”

என்னும் தொல்காப்பியரின் கூற்றுக்கமையச் செய்யுள் இலக்கிய மரபில் எளிமையும் புதுமையும் புகுந்தன. இந்த மாற்றத்திற்கு ஏற்பத் தேசியம், சமூகம் சார்ந்த பாடல்களைப் படைப்போர் பலர் உருவாயினர். இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில் புலவரவர்களின் பாடல்களும் புதிய திசை நோக்கிச் செல்வதைக் காணமுடிகிறது. சமய சம்பந்தமான பாடல்கள் இயற்றுவதோடு மட்டும் அவர் இருந்துவிடவில்லை. காலப் போக்கிற் கேற்ற கருத்துமிகு பாடல்களைச் சமூகத்துக்கு வழங்கிட முன்வந்தார். தேசிய உணர்வை, மொழிப் பற்றை உணர்த்திட ஆவல் கொண்டார். அவற்றைத் தமது பாடல்கள் மூலம் சமூகத்திற்கு உணர்த்தினார். அந்நிய நாகரிக மோகத்திற்குட்பட்டுத் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழியை மறந்து, வேற்று நாட்டாரது கலாசாரத்தைப் பின்பற்றி, தேசிய உணர்வோ, தாய் மொழிப்பற்றோ இன்றி வாழுவோரை நினைந்து மனம் வருந்தினார். தமது மனவருத்தத்தைச் சமயசம்பந்தமான பாடல்களுக்கு ஊடாக வெளிப்படுத்த அவர் தவறவில்லை.

நாமகள் புகழ் மாலையில் தமிழ்மொழியைத் தமிழர்களே ஆதரிக்காத நிலையினைச் சட்டிக் காட்டினார். புலவரவர்கள் செய்த 'உயிரிளங்குமரன்' நாடகத்திற் கூட நம்மவர் உழவுத் தொழில், நெசவுத் தொழில் என்பனவற்றைக் கைவிட்டமையினால் வறுமை தலையெடுத்துள்ள தென்றும் கைத்தொழில், கமத்தொழில் இரண்டையும் நமது இரு கண்களாகக் கருதிச் செயற்பட வேண்டுமென்றும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

புலவரவர்களின் செய்யுட்படைப்புக்களில் இலங்கை வளம், தால விலாசம், சிறுவர் செந்தமிழ், நாமகள் புகழ்மாலை, தந்தையார் பதிற்றுப் பத்து, உயிரிளங்குமரன் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

புலவரவர்களை என்றும் நினைவூட்டிக் கொண்டிருப்பன அவர் பாடிய சிறுவர் பாடல்களாகும். அவற்றைச் சிறுவர் செந்தமிழ் நூலில் காணலாம். 'ஆடிப்பிறப்பு', 'கொழுக்கடடைப் பொன்னன்', 'பவளக் கொடி', 'கத்தரிவெருளி', 'வெண்ணிலா', 'எலியும் சேவலும்', 'தாடி அறுந்த வேடன்', 'இலவு காத்த கிளி' போன்ற அருமையான பாடல்களைச் சின்னஞ் சிறுவர் பாடி ஆடி மகிழ்ந்திடப் படைத்த பெருமை இவரையே சாரும். இதனாலேயே இவரைத் தங்கத் தாத்தா என்று சிறுவர்கள் ஆசையோடு அழைத்து மகிழ்கிறார்கள்.

தங்கத் தாத்தா தந்த சிறுவர் செந்தமிழ் குறித்துப் பண்டிதமணி, இலக்கிய கலாநிதி சி. கணபதிப்பிள்ளை பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“இந்தச் செந்தமிழ்ச் சோலை சிறப்பாகச் சிறுவர்க்கென்றே செய்யப் பட்டிருக்கின்றது. இந்தச் சோலையிலே எவருடைய உத்தரவுமின்றி நீங்கள் உட்பிரவேசிக்கலாம். துணிந்து பிரவேசியுங்கள். அங்கே, கண்கவர் காட்சிகள் ஒருபுறம், செவி நுகர் கணிகள் ஒரு புறம், வாயூறும் பண்டங்கள் ஒருபுறம், சுகந்த பரிமளப் பூக்கள் ஒருபுறம், செந்தமிழோடு விரவிய மந்த மாருதம் ஒருபுறம், இனிய அழகிய கருத்துக்கள் ஒருபுறம், நறிய செஞ்சொல் நடை ஒருபுறம், வண்ணமுஞ்சந்தமும் ஒருபுறம், எங்கே பார்த்தாலும் அங்கங்கே பழைமையும் இனிமையும் கலந்த செந்தமிழ் பரிமளிக்கின்றது. இவற்றுக்கு மத்தியிலே, செந்தமிழ்ச் சோலையின் நடுநாயகமாகி, ஒரு சலியாக் கற்பகதருப் போல, எங்கள் தங்கத் தாத்தா உங்களை வரவேற்கும் முறையில், அமைதி குடி கொண்ட உள்ளத்தோடு அமர்ந்திருக்கின்றார்.”

இவ்வாறு சிறுவர் செந்தமிழின் சிறப்பினைப் பண்டிதமணி குழந்தை களுக்கு அழகாக எடுத்துக் கூறும் பாவனையில் எழுதியுள்ளார். இந்தச் சிறுவர் செந்தமிழில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்கள் காலங்கடந்தும்

நம்முள்ளங்களில் நின்று நிலைக்கும் சக்திபடைத்தவை எனலாம். தாலாட்டு முதல் கந்துகவரி எனப்படும் பந்தடித்தல் வரை நெஞ்சை விட்டகலாத சிறப்புடைய பாடல்கள் இந் நூலில் உள்ளன. இவற்றைப் படைத்த தங்கத்தாத்தா கந்த புராண தத்துவ விளக்கம் என ஒரு நூலையும் இயற்றியுள்ளார். சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களை எளிதாக எவரும் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் படைத்த பெருமை இவருக்குண்டு.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற நாளைக் கொண்டாடும் நோக்குடன் நடத்தப்பட்ட கவிதைப் போட்டியில் பங்கு கொண்டு இவர் பாடிய இலங்கை வளப் பாடல்கள் தன்னிகரற்றன. கன்னியா வெந்நீர்நூற்றையும் கதிர்காமக் கந்தன் உறையும் கதிரை மலையையும் பாத பங்கயத்தி லிருந்து பாயும் அருவியையும் மகாவலி கங்கையையும் நம் மனக்கண் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்திய பெருமையும் புலவருக்குண்டு.

இதனாலேதான்,

**“இலங்கை வளம் கேளாத செவி என்ன செவியே
இரும்பாலோ செம்பாலோ செய்திட்ட செவியே”**

என ஆராமையாற் சொல்லி அகம் மகிழ்ந்தார் பண்டிதமணி. கோயில் களில் நிகழும் மிருக பலியைக் கண்டிக்கும் வகையில் பாடல் இயற்றிய புலவரவர்கள் ‘ஆடு கதறியது’ என்ற பாடல் மூலம் தாய் ஆடு கதறுவதை எடுத்துக் காட்டினார். இப் பாடல்களைப் பாடும்போது நம் கண்களில் கண்ணீர் பெருகுவதைக் காணலாம். படிப்போர் உள்ளங்களை இரங்க வைத்திடும் வகையில் புலவரவர்கள் பாடியிருப்பது பெரிதும் நயத்தற்குரியது.

நல்லைநகர் தவத்திரு ஆறுமுக நாவலர் மீது மிக்கபற்றுக் கொண்டவர் புலவரவர்கள். நாவலரின் தமிழ் வசன நடை தமிழ்த்தாயின் அழகுக்கு அழகு செய்வதாயமைந்தது என்பது அவர்தம் கருத்து. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை செய்யுள் நடையையே பெரிதும் போற்றி நின்றோரை வசனநடையின் பால் ஈர்த்த பெருமை நாவலரையே சாரும். இதனை எடுத்துக்கூறும் வகையில், உயிர்த்துடிப்புமிக்க பாட லொன்றினைப் புலவர் பாடியுள்ளார். இப்பாடல் ஒன்றே புலவரின் கவி யாற்றலுக்கும் நாவலரின் வசன நடைச் சிறப்புக்கும் ஏற்ற எடுத்துக் காட்டெனலாம். அப்பாடல் வருமாறு:

அன்னநடை பிடியினடை அழகுநடை

அல்லவென அகற்றி யந்நாட்

**பன்னுமுது புலவரிடஞ் செய்யுணடை
பயின்ற தமிழ்ப் பாவை யாட்கு
வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
யெனப்பயிற்றி வைத்த ஆசான்
மன்னுமருள் நாவலன்றன் னழியாநல்
லொழுக்க நடை வாழி வாழி.”**

இப்பாடல் உயிர்த்துடிப்புள்ளது மட்டுமன்றி உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் வகையிலும் அமைந்துள்ளது. பெண்களின் நடையை அன்ன நடை, பிடியினடை என்றெல்லாம் புலவர்கள் வருணித்து வந்தார்கள். தமிழ் மகளுக்கு அந்த நடையொன்றும் பிடிக்கவில்லை. அவள் அந்த நடடைகளை எல்லாம் வெறுத்து அகற்றிவிட்டு முதிர்ந்த புலவர்களிடம் போய்ப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு இறுதிவரை செய்யுள் நடை பயின்று கொண்டிருந்தாள். செய்யுள் நடையில் மூழ்கித் திளைத்துக் கொண்டிருந்த தமிழ் மகளைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே ஆறுமுக நாவலர் கண்டு, “ஓ, தமிழ் மகளே, இனி உனக்கு ஏற்ற நடை வசனநடை, அதுதான் உனக்கு ஏற்ற வன்னநடை” என்று அறிவுரை கூறித் தமது நல்லொழுக்க நடை போன்ற ஆற்றொழுக்கு நடையை அந்தத் தமிழ் மகளுக்கு நன்கு பயிற்றி வைத்தார். அவள் பயின்ற வசன நடைக்கு ஆசான் அவர்.” என்பதே இப்பாடலின் கருத்தாகும்.

‘வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்’ எனப் போற்றப் பெற்ற நாவலர் பெருமானின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறுவதற்கு இதை விடச் சிறந்த சான்றும் வேண்டுமோ? நாவலரின் வசன நடைக்கு நிகரில்லை எனலாம். இதனைச் செஞ்சொற் கவியினால் நமக்குணர்த்திடும் தங்கத் தாத்தாவின் புலமைத்திறன் போற்றுதற்குரியதாகும்.

புலவரவர்கள் சமயசம்பந்தமான பாடல்களையே பெரிதும் பாடியுள்ளாரென்றும் அவர் பழைமைவாதி என்றும் சிலர் கூறுவர். இது தவறாகும். புலவரவர்கள் காலப்போக்கிற்கு ஏற்ற வகையில் தமது கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துள்ளார் என்றே கூறலாம். அவரது மொழிப்பற்றையும் தேசிய உணர்வையும் அவர் பாடிய இலங்கை வளம் நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

நம் அன்னைத் தமிழ்மொழியின் பெருமையினை உணராது வாழ்வோருக்கு அறிவுரை பகரும் வகையில்,

**“செந்தமிழ் மக்களே வாரீர் - எங்கள்
தெய்வத் தமிழ்மொழிச் சீரினைத் தேரீர்**

அந்தமி லெம் மொழி மாதா - படும்

அல்லலைத் தீர்க்க அறிவுவ ராதா”

என அழைக்கின்ற பாடல்கள் படிப்போர் உள்ளங்களைச் சிந்திக்க வைப்பனவாயும் செந்தமிழின் சிறப்பினை நினைவூட்டுவனவாயும் அமைந்துள்ளன.

கற்பகதரு எனப் போற்றப்படும் பனையின் பெருமையை விளக்கும் வகையில் அமைந்த ‘தால விலாசம்’, ‘நவாலியூர் வன்னிய சேகரன் பள்ளு’, ‘ஐம்புல வேடக்கும்மி’, ‘மருதடி விநாயகர் பள்ளு’, ‘மருதடி விநாயகர் பாமாலை’, ‘கல்லுண்டாய் வைரவர் பதிகம்’, ‘கதிரைமலை வேலவர் பதிகம்’, ‘கந்தவன நாதர் திருப்பள்ளி எழுச்சி’ எனப் புலவர் எழுதியன யாவும் பண்டைய இலக்கிய மரபினை அடியொற்றியனவாக அமைந்துள்ளன.

அதே வேளையில் இன்றைய இளஞ்சந்ததியினரை நல்வழிப் படுத்தும் வகையில், எளிய தமிழில் அழகிய பாடல்கள் பலவற்றையும் புலவர் பாடிச் சென்றுள்ளார்.

**“மானமும் வீரமுஞ் சேரும் - செம்மை
மாறாத வாழ்க்கையு மாண்மையுஞ் சேரும்
ஞானமும் வீடுங் கைடும் - எங்கள்
நற்றமிழ் நூல்களை யோதிடுவீரே”**

எனச் செந்தமிழ் மக்களுக்கு அறிவுரை பகர்கின்ற புலவர் பழைமைக்கும் பழைமையாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையாய் நமக்குக் காட்சி தருகின்றார். இலங்கையின் நீர்வளத்தினைப் பாடவந்த புலவர் பாத பங்கயத் தருவியையும் பேதுருமலையருவியையும் கதிரைமாமலை அருவியையும் கவிமழைபோற் பொழிந்துள்ளார். படிக்கப் படிக்க இன்பந்தருவன இக்கவிதைகள். இதோ! பாத பங்கயத்தருவி பாய்கிறது.

**“அரசு நீழலிற் புத்த மாமுனி
ஆறு வற்சரம் பெற்ற யோகினைப்
பரவு பாரினுக் கருளுமாறு போற்
பாத பங்கயத் தருவி பாயுமே.”**

ஏசுவென்றிடும் ஞான பண்டிதன் நிகழ்த்திய மலைப் பிரசங்கம் உலக மக்கள் அனைவருக்கும் உகந்தது. அதனை மனதிற் கொண்ட புலவரவர்கள் பேதுரு மலையிலிருந்து பாயும் அருவியோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

“ஏசு வென்றிடும் ஞான பண்டிதன்
ஏறி மாமலை கூறு நீதிபோற்
பேசு மாமுகில் சொரிய வாங்கியே
பேதுரு மலை யருவி பாயுமே.”

செந்தமிழும் சிவநெறியும் வளர்ந்தோங்க வந்துதித்த நல்லை நகர் ஆறுமுக நாவலர்தம் வசன நடைச் சிறப்பை முன்னர் கூறிய புலவரவர்கள் நாவலரின் கண்டனப் பிரசங்கங்கள் போற் கதிரை மாமலை அருவி பாய்வதாகக் கூறும் திறன் எண்ணி எண்ணி இன்புறத்தக்கது.

“உண்ட செந்தமிழ்ச் சைவ நூலமு
தோங்க நல்லைவந் தருளு நாவலன்
கண்ட னப்பிர சங்க மாமெனக்
கதிரை மாமலை யருவி காலுமே”

நாவலர் பெருமானின் பிரசங்க ஆற்றலைப் பாறைசாற்றுதற்கு இதைவிட வேறு சான்றும் வேண்டுமோ? எனக் கேட்கத் தூண்டும் வகையில் அருவி போற்பாடல்களைப் பொழிந்துள்ளார் புலவரவர்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த புதிய கவிமரபுக்கு ஏற்ற வகையில் இப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளமை கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் முதல் வழி வழி வந்த புலமை மரபைப் பேணிக்காத்து, பழைமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலம் அமைத்துப் புதுவழி காட்டிய புலவரவர்கள் தமது இறுதிக்காலம் வரை கவிபுனைவதைக் கைவிடவில்லை. அவர் பாடிய வாழ்த்துப் பாடல்கள், தனிப்பாடல்கள் பற்பல. அவை எல்லாம் நூலுருப் பெறவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தங்கத் தாத்தாவின் தமிழ்ப் பெருக்கினைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகு நன்குணர்ந்திட முடியும்.

தூயவெண்தாடியும் நெற்றியிற் திருநீற்றுக் குறியும் துலங்கிடத் தமிழே உருவாய், தரணியில் வாழ்ந்த இப்புலவர் பெருமகன் 1953ஆம் ஆண்டு ஆடித் திங்கள் 10ஆம் நாள் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து இறையடி எய்தினார். அவரது மறைவு ஈழத் தமிழர்க்கு மட்டுமன்றித் தமிழ் கூறு நல்லுலகுக்கே பேரிழப்பாயமைந்தது. புலவர் அவர்களின் பூதவுடல் மறைந்தாலும் அவரது புகழுடல் என்றும் நின்று நிலைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பின்னிணைப்பு

பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள்

(சங்க காலம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டுவரை ஈழத்தில் பைந்தமிழ் வளர்த்த பாவலர்களின் பெயர்கள் அகர வரிசைப்படி தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.)

பெயர்		காலம்
1. அகிலேசபிள்ளை	திருக்கோணமலை	1853 - 1910
2. அசனாலெப்பைப் புலவர்	யாழ்ப்பாணம்	1870 - 1918
3. அருள்வாக்கி அப்துல்காதிறுப்புலவர்	தெல்தோட்டை	1866 - 1918
4. அப்துல்லாப் புலவர்	யாழ்ப்பாணம்	
5. அரசகேசரி	நல்லூர்	
6. அம்பலவாண நாவலர்	சித்தன்கேணி	1855 - 1932
7. அம்பிகைபாகர்	இணுவில்	1854 - 1904
8. அப்பாச்சாமி ஐயர்., கா.		
9. அப்துல் றகுமான்	நாவலப்பிட்டி	1846- 1920
10. அப்புக்குட்டி ஐயர்	யாழ்ப்பாணம்	1788 - 1863
11. அகமது குட்டிப் புலவர்	காத்தான்குடி	
12. ஏரம்பையர்	மாதகல்	1847 - 1914
13. கரைசைப் புலவர்	கரைசை.	

14. கவிராசர்	திருக்கோணமலை	
15. கனகசபைப் புலவர்	அளவெட்டி	1829 - 1873
16. கார்த்திகேயப் புலவர்	காரைநகர்	1819 - 1898
17. காசிநாதப் புலவர் நீ.	அச்சுவேலி	1796 - 1854
18. குமாரசுவாமிப் புலவர் அ.	சுன்னாகம்	1855 - 1922
19. குமாரசுவாமிப் புலவர் வ.	புலோலி	- 1925
20. குமாரசுவாமி முதலியார்	வல்லுவெட்டி	1791 - 1874
21. கூழங்கைத் தம்பிரான்	யாழ்ப்பாணம்	1699 - 1795
22. சபாபதி நாவலர்	வடகோவை	1843 - 1903
23. சரவணமுத்துப்பிள்ளை தி. த.	திருக்கோணமலை	
24. சரவணமுத்துப் புலவர்	நல்லூர்	- 1845
25. சிற்றம்பலப் புலவர்	மாதகல்	
26. சிவசம்புப் புலவர்	உடுப்பிட்டி	1852 - 1910
27. சிவானந்தையர், வித்துவான்	தெல்லிப்பழை	1873 - 1916
28. சின்னக்குட்டிப் புலவர்	மாவிட்டபுரம்	- 1815
29. சின்னத் தம்பிப் புலவர்	இணுவில்	- 1760
30. சின்னத் தம்பிப் புலவர்	நல்லூர்	1716 - 1780
31. சுலைமான்லெப்பைப் புலவர்	யாழ்ப்பாணம்	
32. சுப்பையனார் புலவர்	வண்ணார்பண்ணை	
33. சூசைப்பிள்ளை மதுரகவிப்புலவர்	மாதகல்	1877 - 1955
34. செகராசசேகரன்	சிங்கை	1380 - 1414
35. செய்கு அலாவுதீன் புலவர்	புத்தளம்	1890 - 1938
36. சேனாதிராச முதலியார்	இருபாலை	1750 - 1840
37. சோமசன்மா	சிங்கை	
38. சோமசுந்தரப் புலவர்	நவாலி	1878 - 1953
39. தம்பி முத்துப் புலவர்	அச்சுவேலி	1857 - 1937
40. தில்லைநாதப் புலவர் ஆ.	சரவணை, வேலணை	
41. துரையப்பாபிள்ளை, பாவலர்	தெல்லிப்பழை	1872 - 1929
42. தொம்பிலிப்பு	தெல்லிப்பழை	

43. நமச்சிவாயப் புலவர்	அச்சுவேலி	1749 -
44. நமச்சிவாய்புலவர்	மல்லாகம்	1860 - 1942
45. நல்லதம்பி, முதுதமிழ்ப் புலவர்	வட்டுக்கோட்டை	1896 - 1951
46. நவந்தகிருஷ்ண பாரதியார்	மாவிட்டபுரம்	1889 - 1954
47. நாகமணிப் புலவர்	நயினாதீவு	1891 - 1933
48. நாகமுத்துப் புலவர்	காரைநகர்	1857 - 1939
49. பக்கீர்ப் புலவர்	எருக்கலம்பிட்டி	1862 - 1917
50. பண்டிதராசர்	திருக்கோணமலை	
51. பரமானந்தப் புலவர்	நல்லூர்	
52. பரராசசேகரன்	நல்லூர்	1478 - 1519
53. பதுருதீன் புலவர்	யாழ்ப்பாணம்	
54. பீதாம்பரப் புலவர்	நீர்வேலி	- 1819
55. பூதன் தேவனார்	ஈழம்	கி.பி.130 -
56. பூலோகசிங்க முதலியார் (அருளப்பநாவலர்)	தெல்லிப்பழை	
57. பூபாலபிள்ளை, சு.,	புளியந்தீவு, மட்டக்களப்பு	1855 - 1920
58. பெரியதம்பிப்பிள்ளை, புலவர்மணி	மண்டுர்	
59. பேதுருப் புலவர்	தெல்லிப்பழை	1647 -
60. பேரம்பலப் புலவர்	வேலணை	1859 - 1935
61. போசராச பண்டிதர் (தேனுவரைப் பெருமாள்)	தம்பதெனியா	- 1310
62. மயில்வாகனப் புலவர்	மாதகல்	1779 - 1816
63. மயில்வாகனப் புலவர்	வறுத்தலைவிளான்	1875 - 1918
64. முத்துக்குமார கவிராசர்	மயிலணி, சுன்னாகம்	1780 - 1851
65. முத்துக்குமாருப் புலவர்	அராலி	- 1827
66. முத்துராச கவிராசர்	நல்லூர்	
67. வரதபண்டிதர்	சுன்னாகம்	1656 - 1716
68. வேலுப்பிள்ளை, ஆசுகவி	வயாவிளான்	1860 - 1944
69. வீரக்கோன் முதலியார்	தம்பலகாமம்	1686 -
70. வையா	யாழ்ப்பாணம்	

**இந்நூலாக்கத்திற்கு உதவிய
உசாத்துணை நூல்கள்**

1. சதாசிவம். ஆ., - ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்
சாகித்திய மண்டலம், கொழும்பு
2. நடராசா, எவ். எக்ஸ். ஸி., - ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு
குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு
மீள் வெளியீடு, 2001.
3. கணபதிப்பிள்ளை. சி., - இலக்கிய வழி,
பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச்சபை
உரும்பிராய், 1993
4. பூலோகசிங்கம். பொ., - பாவலர் சரித்திர தீபகம் 1, 2
(குறிப்புகள்)
கொழும்புத்தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு.
5. சபாநாதன். குல., - யாழ்ப்பாண வைபவமாலை
மீள்பதிப்பு, 1949
6. ஞானப்பிரகாசர். வண.பிதா - யாழ்ப்பாண வைபவ
விமரிசனம்
7. குலரத்தினம். க.சி., - தமிழ் தந்த தாதாக்கள்,
சுடர்ஒளிப் பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம்
8. சோமசுந்தரப்புவர் - சிறுவர் செந்தமிழ்,
மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை
9. வேங்கடசாமி, மயிலை.சீனி, - 19 ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்
இலக்கியம்,
சாரதாமாணிக்கம் பதிப்பகம்,
சென்னை.
10. சதாசிவம்பிள்ளை. அ., - பாவலர் சரித்திர தீபகம்
கொழும்புத்தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு.
11. சாயபு மரைக்காயர். மு., - இஸ்லாமியர் தமிழ்த்தொண்டு,
கங்கை புத்தகநிலையம்,
தியாகராயநகர், சென்னை - 17.
12. அப்துல் றஹீம் - இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்கள்,
யூனிவர்ஷல் பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை.

பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள்

ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பதினாறு பேர்களின் புலமைத்திறனை, அவர்களது வரலாற்றும்சங்களுடன் இணைத்து ஓரளவு விளக்கமான முறையில் பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள் என்னும் தலைப்பில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. சங்ககால ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரில் தொடங்கி 1953இல் அமரத்துவமடைந்த நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர் வரை இப்பதினாறு புலவர்களின் தேர்வு அமைந்துள்ளது. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலப் புலவர்கள் நால்வர் (இருவர் அரசர்கள்), ஒல்லாந்தர் காலப் புலவர்கள் மூவர், ஆங்கிலேய காலப் புலவர்கள் எண்மர் (இருவர் இஸ்லாமியர்கள்) என்றவாறு புலவர் பட்டியல் அமைந்துள்ளமை, ஒவ்வொரு காலகட்டத்தினோடு இயைந்த கவிதைப் பண்புகளையும் புரிந்துகொள்ளத் துணைநிற்பதாகும். அத்துடன் தமிழிலக்கிய மரபின் வளர்ச்சியையும் இனங்காணச் செய்வதாகும். ஈழத்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பாடசாலைகளில் கற்கின்ற இடைநிலை, உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள் மிகவும் பயன்பெறத்தக்க நூல் இதுவாகும். மேலும், பல்கலைக்கழக மற்றும் தமிழாய்வு நிலை மாணவர்களுக்கும் இந்நூல் பெரிதும் உதவக்கூடியது.

கவிஞர் த. துரைசிங்கம் அவர்கள் தமிழ், இந்துசமயம், பத்திரிகை ஆகிய துறைகளில் பழுத்த அனுபவசாலி. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களின் ஆசிரியர். பாடசாலை மாணவர்களின் நலன் கருதி ஆரம்ப வகுப்பு முதல் பல்கலைக்கழக வகுப்பு வரை பயனடையத்தக்க நூலாக்கங்களைச் சளைக்காது தந்து கொண்டிருப்பார். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலான பத்திரிகைத் துறை அனுபவம் மிக்கவர். வட பிரதேச இந்துப் பேரவையின் தலைவராகப், பணியாற்றுவார். ஆசிரியராக, அதிபராகப்

பல்லாண்டுகள் சேவை செய்து, மாவட்டக் கல்விப் பணிப்பாளராகவிருந்து இளைப்பாறிய கல்வி நிர்வாகி. சிறுவர் இலக்கியத் துறைக்கான இலங்கை அரசின் தேசிய இலக்கிய (சாகித்திய) விருதினை நான்கு முறை பெற்ற பெருமைக்குரியவர்.

இத்தனைக்கும் மேலாக எழுத்துப்பணியில் இடைவிடாது உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழறிஞர். அவரது பைந்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்துப் பாவலர்கள் என்னும் இந்நூலும் தமிழன்னைக்குச் சூட்டப்படும் பயனுறுதி வாய்ந்த அணிகலன்களில் ஒன்றாக விளங்கும் என்பது உண்மையேயாகும்.

- கலாநீதி, பண்டிதர் செ. திருநாவுக்கரசு

ISBN 955-98551-9-0

9 789559 855194